

శ్రీ దేవకి భక్తి
నామ సంకీర్తన

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

विष्णुसुखम्

నవల :

గోదావరి నా కన్నీరు

రచన :

చందు సోంబాబు

ముఖచిత్రం :

గోపి

సంచిక :

ఫిబ్రవరి 1980

నచిత్ర మానపత్రిక

విజయవాడ-520 002.

JPW A133M145

గోదావరి నా కన్నీరు

కెప్టెన్ మోధన్ పేషెంట్ ఓ ఫోటో చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు. తేరుకొని పరిశ్రాంతిగా చూశాడు. ప్రముఖ నర్తకి, నాట్యరాణి 'జయ' నృత్య ప్రదర్శన, రవీంద్ర భారతిలో అని రాసివుంది.

జయ !

కెప్టెన్ మోధన్ సిగరెట్ వెలిగించి మళ్ళీ చూశాడు.

కాదు. ఆమె ముమ్మాటికి హేమ.

జయకాదు.

కోటిమందిలోవున్నా. ఏ పేరు పెట్టుకొన్నా ఆ రూపాన్ని తను గుర్తుపట్టగలడు.

“హేమ” ఇక్కడే వుందన్నమాట మనసులో అనుకొన్నాడు. ఆ ఊణంలో అతని గుండెలనిండా ఆనందం చోటు చేసుకొంది. ఎంతోకాలంగా అన్వేషిస్తున్న తన ప్రాణాన్ని తిరిగి పొందగలిగాడు, ‘తనకదేవాలు’ అనుకొన్నాడు.

ఆంధ్రలోనే ఓ ఊణం అతని మనసు శంకించింది.

హేమ అసలు బతికుందా ?

జయ, తన హేమేనా ?

తన కళ్ళు తనని మోసంచెయ్యలేవు. చిన్నతనంనించి మనసులోనూ, గుండెలోనూ నింపుకొని ఆరాధిస్తున్న తన ప్రణయ దేవతని గుర్తుపట్టలేకపోతే ఆ కళ్ళకి వెలుగున్నా ఒకటే లేక పోయినా ఒకటే.

ఇంతకాలం హేమ లేని జీవితం ఓటమి కూడలి అయి పోయింది. ఈ ప్రపంచంలోని విషాదమంతా తన నరనరాల్లోనూ చోటుచెసుకొని యాంత్రిక జీవనానికి అలవాటుచేసింది.

ఇంతకాలం చీకటినిండిన జీవితంలోకి వెలుగురావోతుంది.

ఇప్పుడు పేషెంట్ హేమఫొదోచూశాక ఓ డీజిం కూడా పుండిలేకపోతున్నాడు మాధవ్. ఆశలేని జీవితం నవచైతన్యాన్ని పుంజుకొంది' పన్నెండేళ్ళ నిరీక్షణలో ఎలా పుండగలిగానా అన్న అనుమానం కలిగిందతనికి.

జయ....కాదు, హేమ.

తనని చూస్తే ఏంచేస్తుంది ? పరుగెత్తుకొచ్చి తన కొగిలిలో ఇమిడిపోతుంది.

పిచ్చి హేమ,

ఎలా పున్నావ్ ?

ఏం చేస్తున్నావ్ ?

తృప్తిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు మాధవ్.

సెలవుల్లో వచ్చాడేకానీ, వచ్చింది మొదలు తల్లి పోరు ఎక్కువైంది, వెంటనే పెళ్ళిచేసుకోమని.

ఎప్పుడో మనసును పోగొట్టుకున్న తను ఎలా పెళ్ళి చేసుకోగలడు ?

హేమ జీవితంలో తారసపడకపోతే తన ప్రేమ గుర్తుగా బ్రహ్మచారిగా మిగిలిపోవాల్సన్న నిర్ణయానిహ్నాడా అతనెప్పుడో వెచ్చాడు.

ప్రేమపట్ల మాధవ్ కి విశ్వాసముంది. అందుకే అతనిమనసు చెక్కు చెదరలేదు.

చేతిగడయారంలోకి చూశాడు మాధవ్.

అయిదుదాటింది.

గబగబ తయారై జావా మీద బయలుదేరాడు.

షది నిమిషాల్లో రవీంద్రభారతి చేరాడు మాధవ్. జనం తొక్కిసలాటగావుంది రవీంద్రభారతి దగ్గర.

దాన్నిబట్టి జయ నాట్యంపట్ల ప్రేక్షకులకి గతి అభిరుచి, అభిమానం అర్థం అయినయి మాధవ్ కి.

ప్రోగ్రాం మొదలు కావడానికి ఇంకా అరగంట వ్యవధి వుంది. గ్రీన్ రూంలో కెళ్ళి జయని వెంటనే కలుసు కోవాలన్న కోరిక అతనికి లేకపోలేదు. కానీ తనని చూసిన సంతోషంతో జయ సరిగా ప్రదర్శన ఇవ్వదనే అనుమానం కలుగగా ఆ అభిప్రాయాన్ని మార్చుకొన్నాడు మాధవ్.

ఈలోగా మాధవ్ మరికొన్ని విషయాలు తెలుసుకొన్నాడు. ప్రముఖ కళాకారిణి కళావతికి జయ ప్రథమ శిష్యురాలని. కళావతి నడిపే నృత్య కళానికేతన్ కి జయవల్లనే పేరూ ప్రఖ్యాతి లభించా యని. అందుకే జయంటే కళావతికి పంచప్రాణాలని, విన్నాడు.

కళావతికి క్రవశిక్షణ ఎక్కువని, సంస్థని చాలా క్రమ పద్ధతిలో. చక్కగా గౌరవంగా నడుపుతోందని తెలుసుకొని చాలా ఆనందపడ్డాడు మాధవ్.

మాధవ్ శ్రిధయేటలో తనసీటులో కూర్చున్నాడు. మాధవ్ ఆలోచనల్లో వుండగానే హాలులో దీపాలు ఆరిపోయినయి. రంగ స్థలంపైన తెరతొలగింది. రంగుదీపాలమధ్య అంజలి ఘటస్తూ జయ నించోంది.

మాధవ్ కళ్ళు విప్పారాయి. ఒక్క పరుగులో జయ ముం దుకి పరుగుదీయాలనిపించిన కోరికకి అంతలోనే కళ్ళెం వేశాడు.

రంగస్థలంపైన తిలోత్తమలా మెరిసిపోతోంది జయ.

అందం, అందమంటే కేవలం తన హేమ. అందానికి నిర్వచనం తన ప్రేమ దేవత.

జతిస్వరం, తరంగం, భామాకలాపం ఒరసగాచేసింది జయ.

జయనే చూస్తున్న మాధవ్ కి ఆ రెండుగంటల ప్రదర్శన రెండుక్షణాల్లో ముగిసినట్టనిపించింది.

మంత్రిగారి ప్రసంగం, జయని గురించిన ప్రసంగం లు అన్నీ ముగిసేక మాధవ్ గ్రీన్ రూంకేసి కదిలాడు.

గోదావరి నా కన్నీరు

అక్కడొక ఆవిడ అజమాయిషీచేస్తు కంగారు పడిపోతూ విసుక్కొంటూ కోప్పడుతూ కనబడింది. ఆవిడే కళావతి.

మాధవ్ నవ్వుకొంటూ లోపలికి నడిచాడు.

జయ మేకప్ తీసేస్తోంది. మాధవ్ వెనక్కి వెళ్ళి నించున్నాడు.

అద్దంలో కనబడ్డ ఆకారాన్ని చూడగానే జయ కొన్ని ఊణాలు కదలికలేకుండా వుండిపోయింది.

గెడ్డంక్రింద కనబడే పెద్దపుట్టువచ్చనీ, అతన్నీ చూసి. కళ్ళు పెద్దవిచేసింది. సంబ్రమాశ్చర్యాలతో వెనక్కి తిరిగింది.

విప్పారిన జయనేత్రాలు కొన్ని ఊణాలు రెసరెపలాడాయి. ఎర్రని చెక్కిళ్ళు మరింత తెరబడ్డాయి. పెదవులు అందంగా వణికితాయి. అంతలోనే నల్లని కాటుక కళ్ళలో నీరు చోటుచేసుకొంది.

“హేమా !” అన్నాడు.

“మధూ !” అందో అడుగు ముందుకేసి.

“నీకోసం నే నొచ్చేకాను హేమా !” అన్నాడు.

“నీ ఈ పిలుపుకోసమే నేనింకా బ్రతికున్నాను మధూ ! అనాలనుకొంది.

“పద !” అన్నాడు.

జయకి మేకప్ తీసేయాలన్న ధ్యాసగానీ అక్కడ తనికోసం అందరూ ఎదురు చూస్తున్నారన్న సంగతిగానీ గుర్తులేకుండా పోయినయ్యే,

ఇద్దరూ కొన్ని అడుగులు వేశారు.

ఎదురు గావస్తున్న కళావతిని చూసి ఆగిపోయింది. కాళ్ళకి బ్రేకులుపడినట్టు,

“ఆగిపోయావే,” అడిగాడు.

“నిన్ను చూసిన ఊణంలో నన్ను నేను మరచిపోయాను మధూ !

నన్నెక్కడికి తిసుకెళ్ళాలని ?”

“మనింటికి ?”

జయ అందంగా నవ్వింది.

“మేడమ్ పంపడు,”

“నేనడుగుతాను.”

“ఉహూ, మెల్లగా నచ్చచెప్పాలి. ఇంతకాలం నన్ను ఓ అనాథగా అనుకొంటోంది. ఇప్పుడు నీ గురించి చెప్పినా నమ్మదు, క్రమశిక్షణ అవివర మొదటి పేరు. ఆ పేరుని అతిక్రమిస్తే బయటికి పంపేస్తుంది.”

“పంపనీ, మరీ మంచిది.”

జయ నవ్వింది. తెల్లని పలువరుస ముర్యాల్లా మెరిసింది నువ్వుస్తావన్న నమ్మకంతోనే నేను బతికున్నాను మధూ. నాట్యంపై నింత ఆసక్తిని పెంచుకొని ఈ స్థానాన్ని పొందింది కూడా నీ కోసమే. ఏదో ఒక రోజు. ఏదో ఒక చోట ఎప్పుడో నువ్వు నన్ను కలుస్తావనే నమ్మకం. అంతే! లేకపోతే ఆడపిల్లని నువ్వెక్కడున్నావని వెతకను.”

“హేమా!”

“నన్ను జయగానే పిలువు!”

“కానీ నువ్వు నా హేమవి.”

“హేమగా నీకు దూరం అయ్యాను. జయగా నీకు దగ్గరయినాను. అందుకే నేను జయని.”

“అలాగే జయా.”

జయని వదిలి వెళ్ళాలనిలేదు మాధవ్ కి కానీ కళావతి దగ్గర కొచ్చేస్తోంది.

మర్నాడు ఎక్కడ కలుసుకోవారో చెప్పి బయటకొచ్చేవాడు మాధవ్. అతను వెళుతున్నవేపేచూస్తూ నించుండిపోయింది జయ.

*

*

*

రాత్రి రెండయినా జయకి నిద్రపట్టలేదు. అరడుగుల మాధవ్ రూపం కళ్ళముందు కదులుతోంది.

మధు ఎంత మారిపోయాడు. ఇంతకాలం తను కన్నకలలు నిజం అయినాయి. మధు తనని మరచిపోలేదు.

తనెదురు చూసిన దేవుడు మధు. ఆశలు పెంచుకొన్నదే కానీ జయకితేవు. ఇద్దరూ ఒకేవూళ్ళోపట్టి పెరిగారు. ఇద్దరివీ పక్కపక్క ఇళ్ళు. బుద్ధి తెలికముందునించీ ఒకేమాట ఇద్దరిదీ. ఒక్కక్షణం విడిచి వుండలేని అనుబంధం వాళ్ళది.

చుట్టుపక్కలవాళ్ళు నవ్వుతూ అనేవాళ్ళు “పీళ్ళిద్దరికీ ఇప్పుడే పెళ్ళిచేస్తేసరి,” అని.

ఉదయం లేచింది మొదలు ఒకరి చెయ్యి మరొకరి చేతిలో వుండవలసిందే.

బడికి కలసివెళ్ళాలి. అమ్మ ఏదన్నా వెచ్చాలకోసం పంపిస్తే కలసివెళ్ళాలి. గుడికి. రాజుగారితోటలో అడుకోటానికి, నేరేడు పళ్ళు ఏరుకోడానికి, చెరువులో మధు స్నానంచేయడానికి, సినిమా! ఆఖరికి పందిరిలో హరికథ వినాలన్నా ఇద్దరూ వెళ్ళాలి.

జయకి ఓ చిన్న సంఘటన గుర్తుకొచ్చింది. వెంటనే పగులబడి నవ్వా లనిపించినా, అది అర్థరాత్రి, అందరూ నిద్ర పోతున్నసమయం కావడంచేత, బలవంతంగా నవ్వుని ఆపుకొంది.

మధు స్నానం చెయ్యడానికి చెరువులోదిగాడు. తను ఒడ్డునే కాపలావుంది. అంతలోనే మధు నిక్కర్ నీళ్ళలో కొట్టుకు పోయింది. మధు పొట్టిచాక్కా తొడుక్కుని తనని అడ్డుపెట్టుకొని వంగివంగి ఇంటికి నడిచివచ్చాడు.

అలాంటి మధు ఈ రోజున పెద్ద హీరోలా అయ్యాడు.

జయ మంచంపై న లేచిపూర్చుంది. ఆలోచనలు తెగడం లేదు. ఆనందానికి అవధులూలేవు.

“ఇదంతా నిజమా!” అన్న అనుమానం ఓ పక్క కలుగు తోంది. ఒక్కసారింత ఆనందం కలిగినా భరించడం కష్టమే.

ఇంతకాలం ఏదో ఆశతోబ్రతికినా అది జీవచ్ఛవంగానే.

మధు తనని మరచిపోయాడేమోనన్న దిగులు. భయం, ఆరాటం! ఆవేదన.

ఆలోచనలతో మనసుకాలిపోతోంది. గుండెల్లో అగ్ని పర్వ తాలు పగిలేయి.

అవన్నీ భరించి, బతికింది ఈ రోజుకోసమే.

“మధు”

“తన మధు”

తనకోసం వెదుక్కుంటు వచ్చేశాడు.

తనకి అంతకన్నా ఏం కావాలి? మధు చిన్నప్పుడు చాలా చితికిగా వుండేవాడు.

ఓసారిద్దరూ ఏవో సెనిమాకి వెళ్ళారు.

మర్నాడు సాయంత్రం అడుకొంటుంటే గడ్డివాముచాటుగా వచ్చి తనని ముద్దుపెట్టుకొన్నాడు.

“చీచీ, ఎంగిలి” అంది తను.

“నిన్న సెనిమాలో ఇలాగే చేశాడుగా యన్. టీ. రామారావు” అన్నాడు.

“అప్పుకి చెప్తానుండు.”

“ఎవరకీ చెప్పొద్దు. నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటాను అన్నాడు.

పెదపుల్లపైన ఆ వయసులో అతనువేసిన ముద్ర, అన్న చూట. గుండెల్లో మిగిలిపోయినాయి, అందుకేనేమో తనంతకాలం అలా అతనికోసం ఎదురుచూడగలిగింది.

ఆయకి కళ్ళల్లో నీరు తిరిగింది. సరిగ్గా పల్పుడే మధు తండ్రికి హైదరాబాదు ట్రాన్స్ఫర్ అయింది.

గూడు చెదిరింది. జంట తెగిపోయింది. ఒంబరిగా మిగిలి పోయింది. సులుగా ఏడుస్తు అతనులేని బతుకు తనెలా బతగలదు?

“మధు నువ్వెళ్ళకు, నువ్విక్కడే పుండిపో” అంది ఏడుస్తు.

మధు తన కనీళ్ళు తుడిచాడు.

“హేమా, నువ్వూడా మాతో వచ్చేయ్. కలిసి బడి కెళ్ళొచ్చు. పెద్దయ్యాక పెళ్ళిచేసుకుందాం!” అన్నాడు,

వాళ్ళ అమ్మా నాన్నకీ చెప్పి చూశారు.

“వీడుండలేనండీ ప్రసిద్దెంటుగారూ, మీ అమ్మాయిని మాతో పంపండి, పట్నంలో వీడితోపాటే చదువుకొంటుంది” అని.

“చిన్నతనంకదా ఏవో ముందలాగే వుంటుంది. నాలుగు రోజులుపోతే వాళ్ళే అలవాటు పడతారు,” అన్నాడు నాన్న.

“హేమ తెలివైన పిల్ల. శాస్త్రులుగారు జోస్యంకూడా చెప్పారు. మంచి కీర్తిని ఆర్జిస్తుందని. ఇక్కడెలాగూ అవకాశాలు లేవు కనక మాతో పంపితేవాగుంటుంది,” అన్నాడు మధు వాళ్ళ నాన్న.

“ఆడపిల్ల లకి చదువు సంస్కారెందుకండీ నాయుడుగారు మరో నాలుగేళ్ళుపోతే పెళ్ళిచేస్తాను,” అన్నాడు నాన్న.

“నేను ఘోషానే చేసుకుంటాను.” అంది తను గబుక్కున.

గోదావరి నా కన్నీరు

“నేను హేమనే చేసుకుంటాను” అన్నాడు మధు రిక్షలో కూర్చుని. వాళ్ళిద్దరి మాటలికి అందరూ సవ్యేశారు.

మధు వాళ్ళ రిక్షలు కదిలాయి. రిక్షలో కూర్చుని మధు ఏమిస్తూ చొక్కాతో కళ్ళు తుడుచుకుంటున్నాడు. తను రిక్ష వెనకనే కొంతదూరం పరుగెత్తుకెళ్ళింది. ఆరోజంతా గుడి మండపం పైన బోర్లాపడుకుని భోజనమని ఏడ్చింది. తనని పాలేడు అబ్బాయి వచ్చి ఎత్తుకెళ్ళాడు ఇంటికి.

ఆరువారం బడికెళ్ళనని తోసింది. అందుకు ఇంట్లో ఎవరూ ఏమీ అనలేదు. పిచ్చిపట్టినట్లు, ‘తనదగ్గర్నుంచీ ఏదో అమూల్యమైన వస్తువుని ఎవరో ఎత్తుకుపోయినట్లు, పసివాన్నన్న జాలి చూడ లేకుండా అందరూ కలిసి తనని ఏడ్చిస్తున్నట్లు ఉక్రోశంగా వుండేది.

మధు తనూ కలిసి అడుకొన్న చెరువుగట్టుకెళ్ళి గుడిమండపం దగ్గరకెళ్ళి గంటల తరబడి చూస్తునేది. ప్రక్కన మధు పున్నాడన్న ధ్యానతో ఒక్కోసారి అతనితోటి కుర్రాళ్ళతో అడుకొనేది. తనంత సేపూ అడుకొంది మధుతో కాదని తెలిసేక ఏడిచేది.

వాళ్ళని తిట్టి కొట్టి పంపేసేది. కానీ మర్నాడు మామూలే పోనుపోను తననిచూస్తే భయపడేవాళ్ళు కుర్రాళ్ళు. అడుకున్నంత సేపు అడి తిరిగి తంతదేమోనని. తనకి మధు అంటే అంత ఇష్టం మరి. అడపాదడపా అమ్మతో చీవాట్లు, చెబ్బలుకూడా అలవాటైనయి తనకి చేసే చిన్నచిన్న తప్పులకి.

పంచాయితీ ఎన్నికల్లో నాన్నగార్ని ఖాసీచేసి చంపేశారు. నాన్నగారికి మామయ్యకి మొదట్నుంచిపడదు. నాన్నగారు చనిపోయినా మామయ్యరాలేదు. అమ్మే స్వయంగా అన్నీ పరిష్కారాలు చేసుకొంది. కుటుంబానికి శని చుట్టుకుందని అమ్మ ఏడిచింది. ఆడపిల్లని పెట్టుకొని ఒంటరిగా ఎలా జీవితాన్ని సాగించాలని రోదించింది.

కానీ వారం తిరగలేదు.

ప్రకృతికి శివమెత్తింది. విలియం రాంజవం చేసింది. తుఫాను మొదలైంది. రోడ్డుమీదకొస్తే గాలివిసురుకుఎగిరిపోతామా

అన్నంత గాలి, వాన.... చెట్లు చూలిపోతున్నాయి. పూరిగుడిసెలు
కాగితాల్లా ఎగిరిపోయాయి. పాకయిళ్ళు పేకమేడల్లా చూలి
పోయాయి. చెట్లపైని పక్షులు పండిన పళ్ళలా రాలిపోయినాయి,
వాన....గాలి....గాలి....వాన....

వీ క్షణంలో ఎవరియిల్లు చూలిపోతుందో తెలీని పరిస్థితి.
నిరాశయుల ఆర్తనాదాలు పసిపిల్లల ఏడుపులు....

తనకి తెలీదప్పుడు. అదోవింతగా రోచింది. రెండురోజులు
తనే తీవ్రతని చూపిన తుపాను, మరింతగా రెచ్చిపోయింది.
బయటవరదనీటు పాడుతోంది. చెట్లుచూకటివేళ్ళతో పెళ్ళగించుకొని
పడిపోతున్నాయి,

ఎవరికీ కంటిపైన నిద్రలేదు. భయం. నిద్రపోతే ఏం
జరుగుకుందోనని.

తిండిలేదు, పసివాళ్ళకు పాలులేవు మేకలు, గేదెలు చచ్చి
కొట్టుకొని పోతున్నాయి.

ఆ రాత్రి....

ఎక్కడో జిగేలున మెరిసింది. కళ్ళు పోయాయనిపించింది
ఇల్లు ఫెళఫెళవుని శబ్దంచేసింది. కెప్పుడుని అరిచింది తను. అమ్మ
తనని భయంపెన వేసుకొని గబగబా బయటికి తీసుకొచ్చింది.

గాలి విసుడుకి యెగిరిపోతామేమో నన్న భయంచేసింది.
వాసచినుకులు పడునయిన చాచాల్లా తగులుతున్నాయి. నాన్న
గారు పోయారు. చెట్లు చూలిపోయింది. పిచ్చిక్కి విలయ
రాంపం చేస్తున్న ప్రకృతి శక్తితో పోరాడుతూ నిలదొక్కు
కోడానికి ప్రయత్నంచేస్తు అమ్మ తిననెత్తుకొని బయటకొచ్చింది.
కొంతమంది చూస్తూనేవున్నారు. కానీ ఎవరూ అమ్మకి సాయం
చేయడానికి రాలేదు. ఆ పరిస్థితిలో అంతసాహసం ఎవరుమాత్రం
చేస్తారు. మొలలోతు నీళ్ళలో అమ్మ అడుగులేస్తుంది. నీటి పేగా
నిక కొట్టుకుపోరాడున్న భయంతో అమ్మ వివిల్లాడిపోయింది.
అమ్మవంటిపైన చీర కొట్టుకుపోయింది. అయినా అమ్మ తనని
పదిలిపెట్టలేదు. తనని ఓదాచుస్తూ చావుపై తిరగిబడి పోరాడుతూ
అమ్మ గుడిమంహంపైకి అతి కష్టంతో చేరుకొంది. గుడిమంహం
ఎత్తుగావున్న దిబ్బపైన కట్టబడింది. గాలి అరుస్తుంది. మూగులు

గోదావరి నా కన్నీరు

తోంది. నీలుగుతోంది. బొబ్బలు పెడుతోంది. ప్రజలు ప్రాణాలని అరిచేతురో పెట్టుకొన్న ఊజాలవి.

గాలిదేవుడి ప్రచంశ రూపాన్ని చూడలేని భూమాత లబ్ధో దిబ్బో మని మొత్తుకొంది. వేడుకొంది. నన్ను ఇంతటితో వదిలి పెట్టమని ప్రార్థించింది ఏడిచింది మొత్తుకొంది.

కానీ గాలిదేవుడు కనికరించలేదు. భూమాత కన్నీటిని ఖాతరు చేయలేదు.

‘నీ ఖర్కం ఇంతే’ అన్నట్లుగా మరింత విజృంభించాడు. దూరంగా ఏదోసలగా ఎత్తుగా రాక్షసిలా ఉరుకుతూ కనబడింది.

“ఉప్పెన” ఎవరో అరిచారు.

జనం ప్రాణ భీతితో రోడ్డుపైకి నీళ్ళలో కురికారు. ప్రాణాలు కాపాడుకోడానికి. పరుగెత్తడానికి విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నారు. చీకటిలో, ఆ గాలిలో వానలో ఉప్పెన మృత్యువులా విరుచుకు పడుతున్న ఆ సమయంలో తల్లి తనని గుండెల కదుముకొంది. ముద్దులతో నింపేసింది బావురుసుంది.

“ఈ స్తంభాన్ని గట్టిగా పట్టుకో” అని అరిచింది.

గుడి మండపం ఎత్తులో వుంది. కానీ ఉప్పెనని చూసి అప్పటివరకూ లక్కడ ఆశ్రయం పొందిన వాళ్ళు కొంతమంది కేకలతో క్రిందికిదూకి పరుగెత్తుటం మొదలుపెట్టారు. ఎవరో అమ్మ చేయి పట్టుకులాగారు. అమ్మ మండపం పైనించి కిందికి జారిపోయింది.

‘అమ్మా, అమ్మా’ అని తను ఏడుస్తూనే వుంది.

స్తంభాన్ని గట్టిగా పట్టుకొని ఒదలలేదు. ఉప్పెన విరుచుకు పడింది గుడి మండపం అటూ యిటూ కదిలినట్లయింది. తన మీదుగా వో ప్రవాహం విసిరికొడుతూ వెళ్ళిపోయింది.

నోటికి ఉప్పగా నీరు తగిలింది.

మండపం పైన తనొక్కతే వంటరిగా యేడుస్తూ కేకలు పెడుతూ, భయంతో ఉప్పెనలో చిక్కుకొని రోదించింది. విలవిల్లాడిపోయింది. ఆరాత్రి గాలిదేవుడు సగం చల్లారనట్లు జనలు కొట్లాడు. గంతులు వేశాడు. నీలిగాడు. మూలిగాడు. గాలిదేవుడి కోపతాపాలకి తాళలేక సముద్రుడు స్థానభ్రంశం చెందాడు. పచ్చని

పంటలతో పిల్లా పాపలతో కళాకాంతులతో తులనాగా ఆ పూరి
కనీస జ్ఞాపకాలు కూడా మిగలకుండా కొట్టుకుపోయింది. నేనా
గోపాలస్వామి దయతలచినటుగా తన ప్రాణాలు దక్కాయి
అమ్మ ఉప్పెనలో కొట్టుకుపోయింది.

నెలరోజుల తేడాలో నాన్నగారు, బిల్లు, అమ్మ పోయాడు.

మిగిలింది కట్టుగుడ్డలతో అనాథగా దిక్కులేని తను తన
దొరికిన కొంతమందిని పోలీసులదగ్గర్నుంచి కళావతి తీసుకెళ్లింది

కళావతి వయసులో నాట్యకర్తగా పంచుపేరు గడించింది
నటరాజుకు తన జీవితాన్ని అంకితం చేసుకొని పెళ్లి చేసుకోకుండా
తన జీవితాన్ని దాన్స్ స్కూలు పెట్టుకొని అందమైన ఆపిల్లల్ని
చేరదీసి నాట్యం నేర్పి తన కళని సార్థకం చేసుకొంటుంది. హే:
అన్న తన పేరుని మార్చి 'జయ' అని పేరు పెట్టింది

పన్నెండేళ్ళ వయసులోనే అన్నీ పోగొట్టుకున్న తను
పేరుని కూడా మార్చేసుకోడానికి పెద్ద అభ్యంతరం కనిపించలేద

కళావతి క్రమశిక్షణలోనే తన రూపరేఖల్ని దిద్దుకొంది.

చక్కని వ్యాయామ పరిశ్రమతో అవయవాలు పొందిక
ఏర్పడి అప్తరూపమైన సౌందర్యవతిగా, పరిపూర్ణమైన సౌందర్య
వతిగా, పరిపూర్ణమైన ఆడదానిగా జయ తయారైంది.

కళావతి నృత్యకళానికేతన్లో ప్రస్తుతింపన్న ముపై
మందిలో జయంపేనే కళావతికి ప్రత్యేకమైన అభిమానం. కొంత
వల్లనే తనకీ, సంస్థకీ కూడా మంచి పేరు ప్రఖ్యాతులు వచ్చాయి
ఆమె నమ్మకం. అది కేవలం నమ్మకం మాత్రమే కాదు నిజ
కూడాను.

కళావతి తన దగ్గరవున్న ప్రతి కళాకారిణికి కావాల్సి
ప్రతిచిన్న వస్తువు దగ్గట్నుంచీ తానే స్వయంగా ఏర్పాటుచేస్తుంది
చిన్నతనంనుంచీ అనాథలకల్పి పెంచి పెద్దచేసినందువల్ల ఓ వి
మైన వాత్సల్యంకూడా అవికలుంది. అయినాసరే ఎవరివల్లనన
సంస్థకి చెప్పేట వస్తున్నదీ అంటేవాలు వాళ్ళని బయటకి నం
డానికి నీమాత్రం సంకోచించదు. జాలి అసలేమాడదు. ఒకరిద్ద
విషయంలో జయ స్వయంగా అలా జరగజూచాసింది. మూడు
తనకోసం రావడం మొదలుపెడితే మూడుకోడు కళావతి. ఆసంగ

జయకీ తెలుసు. కానీ కొన్ని సంవత్సరాలతర్వాత చివర సర్వస్వం అనుకొనేమనిషి కనబడితేకూడా స్వేచ్ఛలేని జీవితం అయిపోవడంకో జయ నిరుత్సాహపడిపోయింది. అలోచనలలో నిద్రరావడంలేదు. జయలేచి కిటికీదగ్గరగా నడిచింది.

“నిద్రరావడంలేదా?” కల్పన అడిగింది.

తలతిప్పిచూసింది జయ. కల్పన తనకేసే చూడ్డాన్నిచూసి “లేదు” అంది.

కల్పనకూడా లేచి చూస్తుంది.

కళానిరేచన్ లో కల్పన జయకి పంచివేస్తూ. తన అన్ని విషయాలుతెలుసు కల్పనకి. కల్పన ఒక్కసారి జయ విషయాల్లో గార్డీయన్ లా వ్యవహరిస్తుంది. జయ ప్రోగ్రాం వున్నప్పుడు సాధారణంగా కల్పనే జయకి మేకప్ చేస్తుంది. జయ నాట్యప్రదర్శన జరగేటప్పుడు మధ్య మధ్యన గాజులో కల్పన నృత్యం చేస్తుంటుంది. కల్పనకి ఈ శాస్త్రీయ నాట్యాలపైకంటే వెస్ట్రన్ డ్రెస్సు దాన్స్ లంటే చాలా ఇష్టం. కల్పనకి నా అనేవారు ఎవరూ లేరు. కానీ అవసరం అనుకొంటే ‘నాబతుకు నేను బతగ్గలను’ అనే ఓ థీమా మాత్రం ఎప్పుడూ ఆమనిషిలో వుంటుంది. అందుకే కళాపతికి కల్పనపైన ప్రవంత కోషం లేకపోలేదు.

“ఎందుచేర?” అడిగింది మోహశ్యచుట్టు చేతుల్తో కట్టుకుంటూ.

“మధు కనిపించాడు.”

ఉలిక్కిపడింది కల్పన.

“ఈజిప్ట్?” అనిచింది కల్పన.

“అవును. ఇవాళ ప్రోగ్రాంకి అతనొచ్చాడు. ప్రదర్శన అయినాక నాదగ్గరకొచ్చి కలిశాడు,” అంది జయ.

కల్పన అమాంతం ముందం పైనింపిలేచి జయని కౌగిలించుకొని బుగ్గపైన ముద్దుపెట్టుకొంది.

“కంగ్రాట్స్ మైవార్లింగ్. యింతకాలానికి నీ నిరీక్షణ ఫలించినందుకు నిజంగా నాకు ఆనందంగా వుండే! ఇప్పుడు దేవుడంటే ఓవి మైన ఛక్రీ భయమూకలుగుతున్నాయి” అంది కల్పన.

రేపు సాయంత్రం కలుస్తానని చెప్పాను. మేడమ్ కి తెలు

స్తుందని భయంగా పుండి. తెలిస్తే గొడవ చేస్తుంది,” దిగులుగా అంది జయ.

“నో షేడమ్ బిజినెస్ మై స్వీట్ గర్ల్. ఇంకా షేడమ్ షేడమ్ అని పట్టుకూర్చుంటావా? హీరో పచ్చాడు. ఇంకా భయం దేనికే?” అంది కల్పన.

“ఏమో అతను కనబడకముందు ఎన్నో అనుకున్నాను. కనబడ్డాక ఇప్పుడు షేడం భయం పట్టుకొంది.”

“ప్రోగ్రాం పుంతుగానీ, లేని రోజునకూడా దానికెందుకు భయపడాలి.”

“అప్పు. మనల్ని ఇంతవాళ్ళని చేసినందుకైనా గౌరవిం చాలిగా.”

కావనను, నిశేషే. కానీ ఇది జైలుకంటే అద్వాన్నంగా ఉయ్యారైతే ఎలా? పోయినంతకాలం ఈ నాలుగోడలమధ్య ముగ్గి పోవాలంటే నువ్వు ఎన్నన్నా చెప్పు. నావల్ల మాత్రం కాదు.”

“అలాని ఈ హద్దు దాటగలమా కల్పనా?”

“నువ్వే చెప్పు. మనిషికి కాస్తంత మానసికంగా వికాసం కలగాలంటే ఈ నాలుగోడలమధ్యవుంటే జరిగే పనేనా? ఇంత కంటే ఏ తపోచ్చేసి జైలుకెళితే జాగుంటుంది.” అంది కల్పన.

“పోలే. నీదంతా అవేశం.”

“ఏమో నీ సంగతేమో. నేను మాత్రం ఎక్కువ రోజులు ఈ నాలుగోడలమధ్య వుండలేను. ఎప్పుడో ఎగిరి పారిపోతాను.” జయ నవ్వింది.

“ఎందుకే అంత కోపం” అంది.

“నా గొడవ పదిలేయి, నువ్వేం చేయదలుచుకున్నావో చెప్పు.” అంది కల్పన.

“అతన్ని ఎలా కలుసుకోవాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను.”

“కలుస్తావా మరి?”

“కలవాలి!”

“కలవకపోతే!”

“ఉండలేను”

“అంటే?”

“ప్రాణమే పోవచ్చు”

“ప్రాణం పోయేంత సరిస్థితి వచ్చినప్పుడు. యీ మేడమ్ మొందుకు కేర్ చేయడం. అదేకాక అలాను నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుని రాడు. ఇక్కడనుంచి ఎలాగూ తీసుకెళ్ళిపోతాడు. అలాంటప్పుడు స్వయంగా ఆ విషయం అబోడి ముండకి చెప్పేస్తేపోలా?” అంది.

“కొందరవడితే ఎలా?” అంది.

“ప్రతి మనిషికి ఆక పున్నట్టే యెదురుచూపు బాడా. పంపాలే ఆ ధారీ, నిరాధారీ, బలవంతుడు, బలహీనుడు, ఉన్నాడు లేనివాడు అందరి మనసు ఏదో ఒక శక్తి చుట్టూ పరిభ్రమిస్తూనే ఉంటుంది.

“చాలానుచేసి ప్రాణముపోసి అడేపు నీ కేదివేడుకా” అంటాడు శ్రీశ్రీ. సరిస్థితిని నీ కందువాయిలో పున్నప్పుడే అన్ని అడ్డదిడ్డుకోవాలి.”

“నా కెందుకో భయంగా ఉంది”

“చేనికి? నీ జోడి భయాన్ని కట్టిపెట్టు”

“మేడమ్ కి నిజం చెప్పినా నమ్ముతుందన్న సమ్మకం నాకు లేదు. ఆవిడ ప్రస్తుతం నా పైన అన్ని నమ్మకాలు పెట్టుకొంది” అయితే కల్పన పకపక నవ్వేసింది.

“పోవే మొద్దు, గోళానికి కేంద్రం ఒక్కటే. భూమిచుట్టూ తిరిగినా తిరిగి ప్రాచీన భూస్థానానికి చేరుకొంటుంది. ఇక్కడీ కొచ్చి ఉన్నాడు నీకేమీ చెరీదు అనేదాసివి. పసిదానివి కానీ యీ రోజు గొప్ప శాకాహారివి. నువ్వెళ్ళిపోతావని మేడం దిగులు పడనవసరంలేదు. అలాంటదే మరోట యీ స్థానాన్ని అక్రమిస్తుంది. అవకాశం లేక కానీ అర్హతలున్నవాళ్ళు దేరింపైన కొల్లులు జయి!”

“సున్నితంగా ఎందుకుచెబుతున్నావో నా కర్థంకావడంలేదు”

“ఓ అందమైన అమ్మాయికి పెళ్ళికావాలని.”

“నాకు పెళ్ళయితే నీ కేమొస్తుంది.”

“తృప్తి.”

“నేనంటే నీ కెందుకే అభిమానం”

“రక్తం పంచుకుని పట్టకపోయినా నువ్వు నా చెర్రలాంటివానివి. నీ కోసం ఓ కల్పన ఏమైనా చేస్తుంది, అదంతే!”

“థాంక్స్” అంది జయ.

“రైటారేసి పడుకో. నిద్ర అదేవస్తుంది.” అంది కల్పన జయ అండుకు ఎదురు సమాధానం చెప్పలేదు.

మంచంమీద పడుకోన్నదేకానీ కంటిమీదకి నిద్రరాదాయె ఇంతకాలం మనసుని వేధించిన సమస్యలు పటాపంచలై పోగా ఇప్పుడు జయకళ్ళముందు మాధవ్ పూర్తిగా నిండిపోయాడు. కలతబారుతోన్న నిద్రలో అన్నీ అతని జ్ఞాపకాలే జయకి.

ఉత్సాహంగా లెల్లవారింది. రేవగానే ఎక్స్‌రసైజు, కాలిక్యులాలు, కాఫీ టిఫెన్, రిహార్సల్స్ అన్ని అయ్యేసరికి ఒంట గంట. అలసిపోయి అలాగే కాస్తభోజనం అడిచేసి మంచంపై వాలిపోయింది జయ.

“అయిదుగంటలకి మాధవ్ కోసం వెళ్ళాలి. ఇన్నిరోజుల తన కలనిజంకాబోతున్నతరుణంలో అఖరికి అదేముడు దిగొచ్చిన లెఖచెయ్యకూడదు” అనుకొంది జయ.

అటో ఎక్కి అన్నపైకంకంటే రెండునిముషాలు ముందే రేడియో స్టేషన్ ఐస్‌స్టాప్ దగ్గరకి చేరుకుంది జయ.

అయితే అప్పటికే మాధవ్ వెయిట్ చేస్తున్నాడక్కడ. జయ రావడం చూసిన అతని కళ్ళు ఆనందంతో మెరిసినాయి. మాట్లాడుకుండా వెళ్లి చిరునవ్వుతో మోటార్ సైకిల్ వెనకఎక్కి కూర్చుంటా జయ.

నాబిత్ పహాద్ కొండదగ్గర జావా అపాదు మాధవ్. ఒక రొక్కరు చూసుకొన్నారు. ఒకరి చెయ్యి నొకరు గట్టిగా పట్టుకొన్నారు. పక్కపక్కగా నడుస్తూ ఒక్కొక్కమెట్టే పైకెక్కుతున్నారు. ఒకరి భుజం ఒకరికి తగుల్తోంది. మనసులోవున్న ఎన్నోమాటల్ని చెప్పుకోవాలన్న ఆరాటం. ఇద్దరూవెళ్లి సిమెంటు బల్ల పైన కూర్చున్నారు. చల్లగా వీస్తున్నగాలి వాళ్ళ మనోఫలకాలమీద ఎన్నో ముద్రలు వేస్తోంది, మరెన్నో జ్ఞాపకాలని గుర్తుచేస్తోంది.

“హేమా!” అన్నాడు.

“ఉహూ.... ‘జయా’ అని పిలుపు.”

“నువ్వు నా హేమవి.”

“కాదనను. కానీ హేమగా నేనో తురదృష్టవంతురాలిని.”

గోదావరి నా కన్నీరు

నాన్నని, అమ్మని, ఇంటిని పోగొట్టుకుని అనాథనయ్యాను. జయగా నిన్ను తిరిగి పొందగలిగాను. కనుక నేను జయని,” అంది జయ.

“ఓకే,” అన్నాడు.

మాఫ్ ఎక్కడినించో పర్వతాలు, సముద్రాలు, లోయలు ఖండాలు దాటుకొని అతిప్రయాసతో తనని కలుసుకోవాలనీ ఎన్నో చెప్పాలని వచ్చాడని లెలుసు. అత్రంగా అతనికి ఎదురు వెళ్లి ఏదో అతన్నించి వెదుక్కోవాలనీ తననుకొంది. కానీ ఇద్దరూ దరిచేరారు. కళ్ళలోకి చూసుకొన్నారు. మరి ఆమాటలన్ని చెప్పాలనుకొన్నవి, వెదుక్కోవాలనుకొన్నవీ ఏమైపోయాయ్! చిత్రం....

జయ కళ్ళలోకి నీరు సుదులై తిరిగింది.

“మళ్ళీ మనం ఇలా కలుసుకుంటామని కలలోకూడా అనుకోలేదు మధూ.” అంది అతని చేతిని గట్టిగా పట్టుకొంటూ. ఆ చేతిని విప్పిస్తే మళ్ళీ అతను తనకి కనబడకుండా దూరమైపోతాడేమోనన్న ఓ భయం ఆ చూపులో మాఫ్ కి కనబడింది.

జయ మెడమీదుగా చేయిచేసి ఎడంచేర్లో జయ గెడ్డాన్ని పట్టుకొని మొహాన్ని పైకెత్తాడు.

“ఉప్పెనలో మీరంతా పోయారనుకున్నాను. కానీ నాకు ఓ పిచ్చినమ్మకం జయ. నువ్వెక్కడో నా కోసం వుంటావని ఎప్పుడో మనం ఖచ్చితంగా కలుసుకుంటామన్న నమ్మకం నాకుం దేది జయ.”

“ఇంతకాలం నా కోసం చూస్తూనేవున్నావా మధూ.”

గొంతు వణికింది జయకి.

“ఇంత కాలమేకాదు. ఇంకా ఎంతకాలమైనా ఎదురుచూస్తూ ఇలాగే వుండేవాడిని నీ కోసం.”

“ఏమో! ఈ చిన్ననాటి నేస్తం నీకింకా గుర్తుంటుందా అనుకొనేదాన్ని. కానీ నేను నీకోసం నా జీవితాన్ని అంకితం చేసేసుకొన్నాను. నువ్వంటూ నాకు తారసపడకపోతే నేనెప్పటికీ ఇలాగే వుండిపోయేదాన్ని.”

“అందమైన నీ జీవితాన్ని నా కోసం వ్యర్థపరుచుకొనేదానివా?” అనిగొడు మధు.

“ఎవరికీ చెప్పద్దు. నన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటానని చెప్పావు.

నేనెవరికీ చెప్పలేదు. ఆ మాటని గుండెల్లో పెట్టుకొని నీకోసం నిరీక్షణతో గడిపాను.”

తన మాటపైన అంత విశ్వాసంతో అంతవరకూ పున్న జయని చూస్తుంటే మాధవ్ కి జయ మామూలు మనిషేనా అని పించింది.

ఎన్నో శిఖరాల ఎత్తులో వో ఉన్నత స్థాయిలో ఆమె వ్యక్తిత్వం పెరిగిపోయింది అతని మనసులో.

మెల్లగా తలెత్తిచూసింది. అతనికళ్ళల్లో కళ్ళుకలిపి దేని కోసమో వెదికింది. కళ్ళుచుమ్మాయి.

“కన్నీరెందుకు?” చేతివేలితో తుడుస్తూ అడిగాడు మాధవ్.

“నాన్నగార్ని పార్టీ కక్షలతో చంపేయడం నాకు తెలుసు. గాలివానకి ఇల్లు కూలిపోడం కళ్ళారాచూసాను. నా ప్రాణాల్ని కాపాడానికి అమ్మ సాహసంచేసి ఉప్పెనలో కొట్టుకుపోయింది. పేరు ప్రఖ్యాతులుగడించి నర్తకిగా పేరుపొందినా నేను అనాధననే బాధ నా గుండెల్లో ప్రతిక్షణం ముల్లులా గుచ్చుకొంటూనేవుంది. నువ్వెక్కడున్నావో తెలీదు. నేనసలు నీకు గుర్తున్నానో లేదో తెలీదు. అంతలోనే మరో అనుమానం. నీకు పెళ్ళిగానీ అయిపోయిందేమోనని.”

మాధవ్ బాధగా అన్నాడు.

“పిచ్చి జయ, నీకిచ్చినమాట మరచిపోయా ననుకున్నావా?”

“ఏమో మనం ఒకచోట పుట్టి ఒకచోట పెరిగి వుండచ్చు. కానీ మనం మధ్యలోనే దూరం అయ్యాము. తర్వాతనువ్వెక్కడో నే నెక్కడో పెరిగాం.”

“అంటే?”

“జీవితం వినాశనమో. వినూత్నమో కావడానికి ఒక్క క్షణం చాలు మధూ. కడివెడుపాలలో ఒక్క తోడుచుక్కచాలదు. బ్రతుకనేది ఏ ఒక్క క్షణంపైన అయినా ఆధారపడి వుండొచ్చు. అది అనుభవం నాకు నేర్పిన పాఠం.”

మాధవ్ సిగరెట్ వెలిగించాడు.

ఎత్తైన ఆ కొండమీంచి సుందరంగా కనిపిస్తోన్న నగర శోభని తిలకిస్తూంది జయ.

ఓ పక్క రషీంద్రభారతి, అనెంట్లీహాలు, రేడియోస్టేషను, మరోవైపు బిర్లా మందిరం అందమైన దీపాలతో వెలుగుతున్న మరపిస్తోంది. ఇంకోవైపు హుస్సేన్ సాగర్, టాంక్ బండ్ ఎర్రని అక్షరాల్తో రిటి హోటలు, అందమైన దీపాలతో నగరం కనబడుతోంది. చల్లనిగాలి తెరలుగా వీస్తుంటే మనోహరంగా వుంది. అకాశంలోకి నక్షత్రాలు వచ్చినయి చంద్రుడూ వచ్చాడు.

“నిన్న ప్రళయం వస్తుందేమో ననిపించిన ప్రకృతి ఈ ప్రళయం ప్రళాంతంగా వుందో చూశావా?”

“అవును” అన్నాడు.

మాధవ చేతిలో జయ చేయి బిగుసుకుంటోంది.

“ఎన్ని రోజులుంటావు హైదరాబాదులో” అడిగింది.

సిగరెట్ పీకని దూరంగా విసిరాడు,

“నురో నెల అప్పుడే నెల రోజులయింది. కానీ నువ్వు కనబడ్డాక వెళ్ళాలనిపించడంలేదు” అన్నాడు మాధవ.

జయ నవ్వుదానికి ప్రయత్నం చేసింది.

“నువ్వీలా మిలిటరీ ఆఫీసర్ వి అవుతావని నే నెప్పుడూ అనుకోలేదు” అంది.

“ఆ పల్లెటూరిపిల్ల ఇంత గొప్ప డాన్సర్ అవుతుందని నేను మాత్రం అనుకొన్నానా?”

ఇద్దరూ మనసారా నవ్వుకున్నారు.

చాలాకాలంగా కలుసుకోవడంచేత కాబోలు ఏ ఒక్క విషయాన్ని గురించి విషయంగా మాట్లాడుకోలేక పోతున్నారు.

అతని ఎడంచేతిని తన చేతిలోకి తీసుకొని గడియారంలో టైం చూసింది.

“ఎనిమిదయింది. వెళ్దాం” అంది.

“అప్పుడే ?”

“నీకే, వెళ్ళాక ఎన్ని చివాట్లు తినాలో భర్త ?”

“ఎందుకు ?”

“ఎందుకేమిటి ? మాది చాలా క్రమశిక్షణలో నడుస్తోన్న సంస్థ. అన్నీ టైం ప్రకారం జరగాలి. జరిగే ప్రతి చిన్న విషయాన్ని మేడమ్ కి చెప్పాలి !”

“నేనొచ్చి చెప్పనా?” అడిగాడు మాధవ్.

“ఏమని?”

“జయ నాక్కోటోయే భార్యని.”

జయ చెక్కిళ్ళు ఎర్రబడినాయి.

“చాల్లే. పెద్ద! ఇన్నిరోజులకొచ్చి.”

నిష్ఠూరంగా మాట్లాడింది.

ఇద్దరూ లేచి అక్కణ్ణుంచికదిలారు.

జయ నడుంచుట్టూ చేయివేసి నడిపిస్తున్నాడు మాధవ్. అతనికి మరింత దగ్గరగా నడుస్తూ గాలికి చెదరిపోతున్న జుత్తుని చేత్తో వెనక్కి తోసుకొంటూ నడుస్తోంది జయ.

ఓ పదిమెట్లు దిగాక పెటగోడవారగా నిలుచున్నారు. ఇద్దరికీ అక్కడ్నుంచి కదలాలనిలేదు. ఒకర్నొకరు చూసుకుంటూ అక్కడే పుంపొవాలనుంది. విసిపోతే మళ్ళీ ఎప్పుడో అన్న బెంగ. పిట్టగోడనానుకొని రెండుచేతులూ అతని భుజాలపైన వేసింది. అతని చేతులు ఆమె నడుంచుట్టూ తిరిగాయి. మెల్లగా వంగి జయ పెదపుల్ని అందుకున్నాడు మాధవ్.

ఏదోకావాలనీ, షరేదో అయిపోవాలనీ ఇద్దరికీ పుంది.

“ఇప్పుడు నా ప్రాణాలు నీ పెదపుల్లో వున్నాయి జయా” అన్నాడు మాధవ్.

జయకళ్ళతోనే నవ్వింది.

“ఏదిలపరుస్తాను.”

“నేను చాలా అదృష్టవంతున్నీ జయా. చేయిజారి పోయిందనుకొన్న పెన్నిధి తిరిగిదొరకడం నిజంగా ఏనాడో నేను చేసుకొన్న పెన్నిధి పుణ్యమే కారణం.”

“అది నీ అదృష్టం కాదు మధూ. ఏ దిహ్యారేని ఈ అనాధకి దేవుడు కరుణించి నాకిచ్చిన వరానివి నువ్వు.”

“సిగురించి అమ్మకి తెలుస్తే చాలాసంతోషిస్తుందితెలుసా?” అన్నాడు మాధవ్.

“చెప్పలేదా?”

“అమ్మ మామయ్యవాళ్ళ వూరు వెళ్ళింది. రెండ్రోజుల్లో వస్తుంది” అని నవ్వి.

గోరవరి నా కన్నీరు

“ఎందుకెళ్ళింవో అడగవే” అన్నాడు.

“ఎందుకు ?”

“వాళ్ళప్పాయి పెళ్ళిచేసుకోనని మొండికేశాడు. అందుకని
వాళ్ళన్నయ్యకిచెప్పి ఏ పిల్లనన్నా చూడాలని పెళ్ళింది,”

“ఆ మాటలకి జయమొహం చిన్నబోయింది.

“ఇంతసేపూ చెప్పినవన్నీ కబురేనా ?”

జయ అలా మారడంతో మాధవ్ నవ్వేశాడు.

“చూశావా : అన్నానో లేదో అప్పుడే ఎలా అయిపోయావో
నువ్వు కనపడ్డావని తెలిస్తే అమ్మనన్ను మరో పిల్లని చేసుకో
నిస్తుందా అసలు”

అమాటలలో జయ తిరిగి ప్రసన్నంగా మారింది. మురి
పెంగా అతనిచేతిని చేతిలోకి తీసుకొని ముద్దుపెట్టుకొంది.

“వెళదామా!” అడిగాడు.

“ఓ” అంది.

మాధవ జయని కళానికేతన్ కి కాస్త దూరంలో దింపేశాడు
జయ గేటు తీసుకొని రోపలికెళ్ళేవరకూ చూసి వెళ్ళిపోయాడు
అక్కడినించి.

జయ భయం భయంగా రోపలి కెళుతుంటే కళావతి ఎదు
రగా వచ్చింది. జయ యెక్కడికో వెళ్ళివస్తుందన్న విషయాన్ని
తేలికగా పసిగట్టింది. చేతిగడియారం కేసి చూసింది. తొమ్మిది
దాటుతోంది. సుమారు అయిదుగంటలనించి జయ తనక కనబడక
పోతే గదిలోనే వుందనుకొంది కళావతి. జయ గుటకలు మిం
గుతూ చూసింది మేడమిని.

“ఎక్కడి కెళ్ళావు?” అడిగింది.

“పిక్చర్ కెళ్ళాను” అంది గొంతు పెగల్చుకొని.

జయ ఆవిధంగా వెళ్ళడం అదే మొదటిసారి. అదీకాకుండా
జయ చాలా అణకువగా వుంటుంది. ఏ రోజునా వాద్యతా టిపి
తంగా ప్రవర్తించిన సందర్భంలేదు. సినిమాకి కూడా తనతోకలిసి
రావడమే కానీ యిలా ఒంటరిగా వెళ్ళలేదు. కళావతి అదోలాచూసి
తల వంచింది.

“చూడు జయా! నువ్వెవరో ఏమిటో సిటీలో చాలా మందికి

తెలుసు. చలా పంటరిగా బయటకెళితే వాభ్యానారకి గురి కావడమే కాదు సంపాదించుకొన్న కీర్తి ప్రతిష్ఠలకి కూడా భంగం కలుగుతుంది" అని వెళ్ళిపోయింది.

కళావతి యిచ్చిన చిన్న ఉపన్యాసానికి పట్టిన విరు చెమటని పమిట చెరగుతో తుడుచుకొని గదిలోకి వెళ్ళింది జయ. నిజానికి కళావతి మాటలు యదార్థం కాకపోలేదు.

నృత్య కళానికేతన్ నడుపుతుంది ఓ ఆడది. అందులోవున్న వాళ్ళు అందరూ ఆడపిల్లలే. అందుకే ఎవరి దృష్టిలోనూ చెమట అనే ముద్ర పడకుండా వుండాలని కళావతి తాపత్రయం, భయం, ఆరాటం, జయ పంచంపైన కూర్చుని పమిట చెంగుతో విసురుకోసాగింది.

కల్పన గదిలో అడుగుపెట్టబోతూనే, జయనిచూసి.

"అక్షింతలుపడ్డాయా!" అంది.

"ఈ రోజుకి తప్పిపోయినయి."

"గుడ్ వెళ్ళి బోజనంచేసిరా" అంది.

జయ డ్రస్ చేంజి చేసుకొని మెస్కో వెళ్ళింది.

*

*

*

జయకి ఆ నెలలో మూడు ప్రోగ్రామ్స్ వున్నాయి. అంచేత ఎక్కువ రిహార్సల్స్ వేయిస్తుంది కళావతి.

ఉదయం కళావతి పిలిచి చెప్పింది.

"జయా! ఈసారి ప్రోగ్రాంలో మరో రెండు మూడు కొత్త బిట్స్ చేయాలి. ఏం చేస్తావో నువ్వే ఆలోచించుకో. ఈసారి మనకి అవకాశం యిచ్చిన సంస్థలు చాలా పెద్దవి! గొప్పవి. శ్రద్ధగా రిహార్సల్స్ చేయి" అంది.

జయకిదంతా పెద్ద బోరుగా వుందిప్పుడు. మధువుండేది నెల రోజులు, మళ్ళీ వెళ్ళిపోతే సంవత్సరంవరకూ రాదు. అతన్ని చూడకుండాను కలుసుకోకుండాను వుండిలేదిప్పుడు. సవయానికి ప్రోగ్రామ్స్ అన్నీ ఇప్పుడే వచ్చిపడినయి. ఏం చేయాలో తోచలేదు జయకి.

తను మళ్ళా వస్తాననిచెప్పి రెండు రోజులు వెళ్ళలేక పోయింది.

మధు ఏనుగుకొన్నాడో అన్నబాధ ఓ పక్క పీకుతోంది. క్రితంలోజు రెండుసార్లు నృత్యకళానిరేతన్ ముందునుంచి మాధవ్ మోటార్ సైకిల్ పైన పెళ్ళడం జయ చూసింది. తనకోసం అతనింత తహతహలాడి పోతున్నాడో తెలుసు జయకి. అందుకే ఏం చేయడానికి తోచనిస్థితిలో మతిపోయేలావుంది. మర్నాడు సాయంత్రం మాధవ్ కళానిరేతన్ కి వందగజాల దూరంలో ఓ చెట్టుక్రింద మోటార్ సైకిల్ ఆపి, నిరీక్షించడం చూసింది. ఇక వుండలేకపోయింది. జయకి తెగింపవచ్చింది. 'ఏంజరిగితే అదేజరగనీ' అనుకొని గబగబా బయటకి నడిచింది. జయని చూస్తూనే మాధవ్ మోటార్ సైకిల్ స్టార్ట్ చేశాడు. జయ మాట్లాడకుండా వెనక ఎక్కి కూర్చుంది. మాధవ్ మోటార్ సైకిల్ నౌబత్ పహాడ్ దగ్గర ఆపాడు. అతను మవునంగా నడుస్తూంటే అతని చేతిని పట్టుకొని ఆసరా చేసుకొని నడుస్తూ.

“నువ్వేమనుకున్నావో.... మధూ, మేడమ్ గొడవ చాలా ఎక్కువై పోయింది. అదీకాక ప్రోగ్రామ్స్ కూడా ఏక్కువయిపోయినయి ఈనెల్లో. అహ, నీకంటే ఆది నాకెక్కువని కాదు. కానీ ఏంచేయాలో తెలీక, అంతే! ఓ పక్క నువ్వు వెళ్లి పోతావన్నదిగులు మరోపక్క బాధ్యత. చెప్పు నామీద కోసంగానీ వచ్చిందా! స్టీజ్,” అంది.

మాధవ్ మాట్లాడకుండా కూర్చుని సిగరెట్ వెలిగించాడు. అతను మాట్లాడకపోవడంతో జయ అతనికి నిజంగానే తనపైన కోసం వచ్చిందని భయపడింది.

బిక్క మొహంపెట్టి జాలిగా తనకేసి జయ చూస్తుంటే మాధవ్ గట్టిగా నవ్వేశాడు. దానితో జయ మనసు కుదుటపడింది.

“నాకు నీ కష్టం సుఖం అన్నీ తెలుసు జయా. నిన్ను చాలా ఇబ్బంది పెడుతున్నాననీ తెలుసు. కానీ నిన్ను కలుసుకోవాలనే తాపత్రయం మాత్రం నన్ను వెర్రివాడ్నిచేస్తోంది. ఇంతకీ ప్రోగ్రామ్స్ ఎక్కడెక్కడ?”

“హైదరాబాదు, బెజవాడ, వరంగల్.”

“ఈ మూడు ప్రదర్శనలకీ నేనూ వస్తాను.”

“నువ్వొస్తావని నాకు తెలుసు” అంది.

అతనందుకు నవ్వాడు.

పూలమేపిల్ల మల్లెపూలదండలు తెచ్చింది. మాధవ ఓ దండకొని జయకవ్వజోయాడు.

జయ కోపంగాచూసింది.

“చాలే మర్యాద పూలెవరన్నా చేతికిస్తారా ?” అంది.

మాధవ ఆ మాటలకి నవ్వుతూ మల్లెమాలని జయ తల్లో పెట్టాడు. వెనకనుంచి చేతుల్లో జయనుచుట్టేసి ఆ మల్లెలని వాసన చూశాడు.

“ఏయ్ ఏమిటిది ?” అంటుంది.

“చూస్తూ ఏమిటని అడిగితే ఏం చెప్పను ?” అన్నాడు.

“అందుకే అడిగేది ఇది పబ్లిక్ ప్లేసు”

“కాకపోతే అమ్మాయిగారికి అభ్యంతరం లేదన్నమాట” చిన్నగా నవ్వేడు.

అతనిమాటలకి మాధవ కళ్ళల్లోకిచూసింది జయ.

“మధూ” పలికింది. అలా పిలవటం ఒక్క జయకే సాధ్యమేమో అనిపించింది మధూకి.

“ఓ చెప్పు,” అన్నాడు.

“నువ్వు వెళ్ళి పోతావన్న మాట గుర్తుకొస్తే నాకు భయంగా వుంది మధూ.”

“భయం డేనిక ?”

“ఏమో, యింకా కొన్నాళ్ళువుండకూడదా ?” అశగాచూస్తూ అడిగింది.

“నిన్ను వదిలి వెళ్ళాలని నాకు మాత్రం వుంటుందా జయా ! కానీ దేశ రక్షణకోసం అంకితంచేసుకొన్న జీవితాలు మావి, అవసరం అయితే ప్రాణాన్ని సైతం త్యజించాలి. అన్నీ తెలిసినదానివి. వేరుగా చెప్పాలా ?”

“నిజమే, కానీ నేను వుండలేను మధూ. ఇంతకాలం ఇన్నేళ్ళు నేననుభవించిన ఒంటరితనాన్ని నేనింకా ఒక్కక్షణం కూడా భరించలేను, నీతో నన్ను తీసుకెళ్ళిపో మధూ, ఈ జైలు నించి నన్ను తప్పించి పుణ్యంకట్టుకో,” అవేశంగా అంది.

మాధవ నవ్వేడు.

గోదావరి నా కన్నీరు

(2)

25

“అలాగే,” అన్నాడు.

“నిజంగానా?”

“ఉఁ నిజం.”

“నాకు తెలుసు నీ మనసు,” అంది అతనిచేతిలో చెయ్యివేసి నిమిరుతూ.

మాధవ్ చాలాసేపు మింగిపోతే తనెలావుంటాడో పై ఆపీ సర్కికి తనంతే ఎంత ఇష్టమో. డ్యూటీ ఎంతకష్టతయ్యేదీ, అక్కడ అంతరూ కలిసి చేసుకొనే పార్టీలు, చేసే డాన్సులుగుంచి విషమర్పి చెబుతుంటే చాలా ఆసక్తిగా వింది జయ.

“షేజర్ వగ్గని ఒకాయనవున్నా. చాలా సరవామనిషి- ఆయనకో కూతురుంది. అప్పురనే అచుకో. నన్నుచేసుకోవాలన్న కోరిక పాం.”

జయ మూతి ముడుచుకొని “చాలే బడాయి” అన్నట్టుచూసి “మరెందుకు చేసుకోలేదు?” అడిగింది.

“నువ్వు ఈ అంటే ఈ క్షణంలో చేసుకుంటాను” అన్నాడు.

“నాకేం భయమా? అయితే వెళ్ళి దాన్నే కట్టుకో” అంది లేచి నించుంటూ.

“చూసేవా చూసేవా అమ్మాయిగారి బంధారం అప్పుడే బయటపడిపోయింది” అంటూ నవ్వేశాడు మాధవ్.

“వెళ్దాం ఆ సస్యం అయితే మేషమ్....” అంది.

మాధవ్ లేచి నించున్నాడు.

జయకి చేతినందించి అన్నాడు.

“ఇన్ని మెట్లు దిగగలవా లేక ఎత్తుకోమంటావా?”

“ఎత్తుకుంటాను అని మాట ఇస్తే, ఈ మెట్లు దిగలేననే చెప్తాను.”

“సరే ఈ అదృష్టాన్ని నేనెందుకు పోగొట్టుకోవాలి” అంటూ అమాంతం జయని పైకెత్తేశాడు మాధవ్.

“అమ్మో నన్ను దించు బాబూ”

“దింపను.”

“ఏమిటి అల్లరి, అందరూచూస్తారు నా కసలే సిగ్గు.”

“దానికి కొంత ఖర్చు అవుతుంది.”

“ఏమిదో చెప్పు.”

“ఓ ముద్దుకావాలి.”

“ఛీ”

“ఛీ అనుకొంటే తప్పదు మరి.”

“మొంకవాచివి బాబూ. దింపుమరి.”

“ఒప్పుకున్నట్టేనా ?”

“అవును.”

మాధవ్ జయని దింపుతూనే అమాంతం చుట్టేసి ముద్దులతో నింపేశాడు.

“చాలు ఇక పద,” అంది.

మాధవ్ జయని దింపేసి వెళ్ళిపోయాడు.

కళావతి హాల్లో ఎదురుగా కూర్చునివుంది. ఆమెని చూస్తూనే జయ దోషిలా మాటా పలుకు లేకుండా నిలబడిపోయింది.

“ఎక్కడికెళ్ళావ్ ?”

“.....” జయ మాట్లాడలేదు.

“మొన్న నీకు ఓసారి చెప్పాల్సింది చెప్పాను. నిన్ను నా సొంతబిడ్డలా పెంచాను. అర్థం చేసుకోడానికి ప్రయత్నంచేయ్ జయా, లేకపోతే.... నిన్ను ఎక్స్‌ప్లైట్ చేయవలసివస్తుంది,” అంది.

చాలావరకు నృత్య కళానికేతన్ జయకైన ఆధారపడింది పుడు. అందుకనే గట్టిగా చెప్పలేకపోతోంది కళావతి. కానీ ఆ మాటలకే జయ సున్నితమైన మనసు బాగా దెబ్బతింది. ఆ రాత్రి భోజనం మానేసి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ పడుకొంది జయ.

కల్పన ఊరడించినా ఊరుకోలేదు జయ.

*

*

*

బెజవాడ రైస్ మిల్లర్స్ హాలులో జయ ప్రోగ్రాం ఆ రోజు చాలా బాగా జరిగింది. అందరి పొగడ్తతోనూ, అభివందనలతోనూ జయ ఉక్కిరి బిక్కిరి అయింది.

కానీ యింత జరుగుతున్నా ఏదో లోటు ఆమె మనసులో లోటు లేకపోలేదు. ఆ ప్రోగ్రాం ఏర్పాటు చేసిన రైస్ మిల్లర్ రామదాసు జయకి ప్రత్యేకించి రెండువేల రూపాయలు బహుమానంగా యిచ్చాడు. తనింతవరకూ కనీసినీ ఎరగలేదన్నాడు.

అలాంటి నృత్యం ఎక్కడా చూడలేదన్నాడు. కళావతి గర్వంగా జయని దగ్గరికి తీసుకొని నుదుటిపైన ముద్దుపెట్టుకొంది.

“అంతా ఆ నటరాజు దయ” అంది కళావతి.

షదిగజాల దూరంలో ఆరడుగుల ఎత్తులో నిలబడి జదంతా చూసిన మాధవ్ హుందాగా నడుస్తూ వస్తుంటే జయ మనసు ఆనందంలో మునిగిపోయింది.

చేతిలోని నటరాజ విగ్రహాన్ని జయకి అందించి అభివందనలు చెప్పాడు మాధవ్.

“ఇవన్నీ నా కనవసరం. నువ్వుచ్చావు అంతేచాలు” అంది.

“రాకుండా వుంటానని ఎలా అనుకున్నావు?” అడిగాడు.

“నాకు చెప్పే అవకాశం లేకపోయింది. కోపంవచ్చి రవను కున్నాను” అంది.

అంతిలో కళావతి అక్కడి కొచ్చింది. మాధవ్ కేసి చురచురా చూసి.

“ఎవరు?” అంది జయ నుద్దేశించి.

జయ కంగారుపడింది.

“ఊయన....ఊయన....”

“కెప్పెన్ మాధవ్” అంటూ పరచయం చేసుకున్నాడు.

“మీకు జయ తెలుసా?”

“అవును”

“ఎలా?”

“బలేవారే, జయ ఎవరో ఏమిటో తెలియకుండానే ఇక్కడి కొచ్చానంటారా. పేరు ప్రఖ్యాతి, కీర్తి ప్రతిష్ట, మీ నృత్యకళా నికేతన్ కి మకుటాయమానం అయిన ఈ అందాల రాసి ఎవరికి తెలియకుండా వుంటుంది?” అంటూ ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు మాధవ్.

కళావతి గర్వంగాచూసి

“అవు నవును మీ లాంటివారి ఆధరాభిమానాలుంటే అదే సదివేలు” అంది.

“ఇది మొదటిసారికాదు. మీ జయ నాట్యప్రదర్శన ఎక్కడ జరిగితే అక్కడ నేనుకూడ వుంటాను. ఒక్క మాటలో చెప్పా

లంఛన నే నీమెకి పాన్ ని. ఇలాంటి కళాకారిణిని తయారుచేసిన మీకు నిజంగా మన ఆంధ్రదేశం ఋణపడిపోతుంది." అన్నాడు ఆంగ్లంలో.

కళావతి పొంగిపోయింది అతని మాటలకి.

"దాంష్యా, దాంష్యా" అంది.

మాధవ్ జయా కళ్యోనే మాట్లాడుకున్నారు. కళావతి జయని వెంటబెట్టుకొని అక్కడ్నించి వెళ్ళిపోవడంతో మాధవ్ నిరుత్సాహంగా ఉండిపోయాడు.

హోటల్ మనోరమలో కళావతి బృందం దిగారు. రైస్ మిల్లర్ రామదాసు నాట్యబృందాన్ని లాడ్జింగ్స్ దింపే నిమిత్తం వచ్చాడు. రామదాసు నలభై పైబడ్డ మనిషి. చెంపలు నెరిసాయి. గ్లాస్ లాల్సీ సంచెలోనూ, కళ్యాణి పెట్టుకొన్న గోల్డ్ ఫేం కళ్యాణిలోనూ, చేతి ప్రేక్షకున్న బంగారపు ఉంగరాల్లోనూ, పెదాలమధ్య వెలిగే డన్ హిల్ సిగరెట్లోనూ - చూ.గానే అతినెంతగొప్పనాడైందీ ఎంతపలుకుబడి గలవాడైందీ చాలా తేలిగ్గా అంచనా వేసుకోవచ్చు. రామదాసు జయని అదేపనిగా మెచ్చుకున్నాడు. జయని చూశాక సినిమా తీర్మానాన్ని కోరిక కలిగిందన్నాడు. కళావతి నృత్య కళా నికేతన్ కి ప్రభుత్వం నుంచి గ్రాంటు యిప్పిస్తాననీ ఇంకా ఎన్నో హామీలు యిచ్చాడు. కళావతి అతనికిగల కళాభిమానానికి చాలా సంతోషించింది. రామదాసు కూడా వాళ్ళతోపాటు భోజనం చేశాడు. ఎప్పుడు ఎలాంటి సహాయం కావాలన్నా తననించి తీసుకోవచ్చును ఢిల్లీలోనూ యిచ్చాడు. అటు తర్వాత వెళ్ళలేక వెళ్ళలేక వెళ్ళాడు. మర్నాడుదయం గోల్కొండ ఎక్స్ ప్రెస్ లో బయలుదేరి హైదరాబాద్ వచ్చేవారు జయా వాళ్ళు.

ఆరోజంతా బహుళకంగా పుంజుకుంటే అసలు లేవలేదు జయ.

మర్నాడు ప్రతి పేషెంట్ లోనూ తన పోదోతో సహా మెచ్చుకొంటూ ప్రసంగిస్తూ పడింది.

జయ గిర్వంగా తనని తానోసారి అద్దంలో చూసుకొంది.

జీవితం అనేది ఎంత చిత్రమైందో అనుకుంది. లేకపోతే అప్పుడే అమ్మతోపాటు తనూ పోయేదేది. జయ కళ్యాణికి నీరు సుడులు తిరిగింది.

“అమ్మా,” అనుకొంది. ఆ అమ్మ బలికుండా యివాళటి రోజున ఎంత పొంగిపోయేదో,

తనకంటూ ఎవరులేరు. తన ప్రతిభకి తనే మురిసిపోవాలి. ఇంతకాలం జరిగిందదే. కానీ ఈరోజు తన సర్వస్వం అనుకునే మధూ పున్నాడు, తనతోపాటు ఆ సంతోషాన్ని పంచుకొనే మనషి తనకున్నాడు.

ఇంతకాలం తను గడిపిన జీవితం వేరు. ఇప్పుడు వేరు.

బదివరలో నిరాశ చోటుచేసుకొన్న బతుకులో ఇప్పుడు ఏదో ఆశ, నమ్మకం ఏర్పడినాయి. అది ఆశకాదు. నిజం. తన జీవితం పూలబాట కాబోతున్న తరుణం ఆసన్నమయింది. అంత కన్నా అద్భుతం ఏం కావాలి?

మరో వారం రోజుల్లో రవీంద్ర భారతిలో ప్రోగ్రాంవుంది. ఆ ప్రదర్శనకి ఫారెన్ డెలిగేట్స్ వస్తున్నారు. ఆ రోజు ప్రోగ్రాంలో జయకే ఎక్కువ ప్రాముఖ్యతవుంది.

ఆ సాయంత్రం జయని చూద్దానికి పనిగట్టుకొని మరీ రామదాసు బెజవాడనించి వచ్చేడు.

“ఇలా వచ్చేరే!” అడిగింది కళావతి వెనకనించి తరుము కొచ్చినట్లుగా వచ్చిన రామదాసుని.

“నేనో నిశ్చయానికొచ్చాను,” అన్నాడు సిగరెట్ వెలిగిస్తూ రామదాసు.

“ఏమిటి?”

“నేను సినిమా తీస్తున్నాను. జయని హీరోయిన్ గా బుక్ చేయాలనొచ్చాను,” అన్నాడు.

కళావతి కొన్నిక్షణాలు మాట్లాడలేదు.

“ఇందులో మీరు అనుమానించాల్సిందేమీలేదు. మీకు అంగీకారం అయితే ఎగ్రిమెంట్ పైన సంతకం చేయించండి” అన్నాడు.

కళావతి కొంతసేపు ఆలోచించి అన్నది.

“మేం కళకోసం పాటుపడేవాళ్ళమే కానీ సినిమా వ్యామోహం ఎవరికీ లేదిక్కడ. అయినా సినిమా పరిశ్రమలోకి రావడం అంటే సద్మత్యాహంలో అడుగుపెట్టడమేనని నా అభిప్రాయం.

“ఏదో ఈ డాన్స్ నేర్చుకొంటూ ప్రదర్శన లిస్తూ జీవి
తాన్ని నటరాజాకి అంకితం చేసుకుంటుంది జయ”

“జయ అభిప్రాయం ఏమిటో తెలుసుకోండి” అన్నాడు.

కళావతి చిరాకు పడింది అతని మాటలకి.

“జయకి నా అనేవాళ్ళు లేరు. నేనే ఆమెకి సర్వస్వం.
తల్లిని గార్డియన్ అన్నీ నేనే. నా మాటని తన మాటగానే అను
కోండి. లేదా అనుకొంటే పిలుస్తాను మీరే వింటారు” అని జయ
కోసమని కబురుచేసింది. జయ బయటికి వెళ్ళిందని చెప్పారు.
కళావతి కోపంతో రెచ్చిపోయింది. జయ ఈమధ్య తరచుగా బయ
టికి వెళ్ళిపోతోంది. ఈ రోజు గట్టిగా వందలించాలని నిర్ణయించు
కొంది కళావతి.

“సారి. జయ బయటకెళ్ళింది” అంది కళావతి.

“షళ్ళీ కలుస్తాను” అని వెళ్ళిపోయాడు రామదాసు.

కళావతి టైం చూసుకొంది.

రాత్రి ఎనిమిదిన్నరయింది. మెల్లగా హల్లోంచి బయట
కొచ్చి కాంపౌండు వాల్ గేటుదగ్గరకెళ్ళి నించుంది. కళావతిలో
ఆలోచనలు రక రకాలుగా సాగుతున్నాయి.

జయ యెందు కిలా చేస్తోందీ అర్థంకావడంలేదు. తనకి
తెలికుండా యే పనీ చేయని జయ యిలా ఎందుకు చేస్తోంది?

పదినిముషాల తిర్వాత మోటార్ సైకిల్ పైన కొద్దిదూరంలో
జయని ఎవరో దింపివెళ్ళడం చూసింది. మోటార్ సైకిల్ పైనున్న
వ్యక్తిని కూడా కళావతి పోల్చుకొంది. కోపంతో కళ్ళెరబడ్డాయి.
కళావతికి ముక్కుపుటాలు ఎగిరిపడ్డాయి కనుబొమ్మలు ముడిపడి
నాయి.

గేటుదగ్గరే నించునున్న కళావతిని చూడగానే జయ పై
ప్రాణాలు పైనే ఎగిరిపోయినాయి చెవట్లు వణ్ణేళాయి.

“ఎక్కడికెళ్ళావ్ ?” గేటులోనే నిలసింది కళావతి.

“జయ నేలచూపులు చూసింది.

“మాట్లాడవే ?” గద్దించింది.

“బయట కెళ్ళాను” అంది.

“అతితెలివి చూపకు. బయటకెళ్ళావని తెలిక పిచ్చిదానిలా

అటుగుతున్నా ననుకుంటున్నావా : ఎంత కాలంనుంచీ సాగిస్తున్నా
విది ఎవరను ?

జయకి చచ్చాకోలు దెబ్బల్లా తగిలాయా మాటలు. డైంప
లైరబద్దాయి. కళ్ళలో నీరు గిట్టిన తీగింది. ఒక్కసారి తలెత్తి
కళావతి మొహంలోకి చూసింది జయ.

“అతను నాకు బావ అవుతాడు” అంది మెల్లగా.

కళావతి అసహ్యంగా చూసింది.

“సంస్థపేరుని పెటిపాలు చేస్తున్నావుకదే. దిక్కు లేనిదాని
వని చేరదీస్తే, ఇన్నాళ్ళులేని ఓ బావ నీకు ఈ రోజు వూడిపడ్డాడా?
ఎవడే వాడు ?”

“నేనేం కానిపని చేయడం లేదు. మీరు నమ్మినా నమ్మక
పోయినా అతను నాకు బావే. చిన్నప్పుడే విడిపోయాం. కాకతాళి
యంగా కలుసుకున్నాం. నా అనేవాళ్ళేలేక ఇంత కాలం ఒంటరి
తనంతో కుమిలిపోయిన నాకు అతడు దేవుళ్ళా కనబడ్డాడు, మేము
పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నాము” అంది కోసంతోజయ.

కళావతి నోట మాటలేకుండా నించుండి పోయింది. జయ
నోరు విప్పి అలా మాట్లాడుతుందని కలలోనూడా వూహించలేదు
కళావతి.

“రోపలికి పద” అంది తేరుకొని.

జయ నడుస్తుంటే వెనకనే నడుస్తోన్న కళావతికి ఎన్నో
అలోచనలు. టిపిడిస్తుంటే వణుకుపట్టుకొచ్చింది. జయ ఈవిధంగా
తయారవుతుందని కళావతి అనుకోలేదు.

కళావతి ఆగిపోయింది.

జయ నడుస్తోంది. అగలేదు.

జయకి ఆమెకి మధ్య దూరం పెరిగిపోతోంది. జయ ఆధా
రంగా కళానికేతన్ నడుస్తున్న మాట వాస్తవమే అయినా, తన
చుట్టూ ఏర్పరచుకొన్న గిరిని చెరిపేసేసుకోలేకపోతోంది కళావతి.
క్రమశిక్షణ తన వూరి. జయకోసం దాన్ని వదులుకోటం అనేది
తనకి సాధ్యమా ? అనిపించింది.

జయని పిలిపించింది తనగదిలోకి. జయ వచ్చి కళావతి
ఎదురుగా కూర్చుంది,

“జయా !” పిలిచింది. ఆ గొంతు చాలా సౌమ్యంగా వుండి
వున్నది. జయ ఆ పిలుపుకి ఆశ్చర్యపోయింది.

జయ తలెత్తి చూసింది.

“నా మాటలకి కోపం వచ్చిందా ?” అడిగింది.

జయ మాట్లాడలేదు. కళావతి పెదవులపై సన్నని నవ్వు
ఓ క్షణం వెలిగి అంతలోనే మాయమయింది.

“జీవితం అంటే బొమ్మలాటకాదు జయా, అందమైన ఆడ
పిల్ల కనపడితే అందువాటులోకి తీసుకోడానికి మగవాడు ఎన్నో
ప్రయత్నాలు చేస్తాడు. అందులో ప్రేమ అన్న రెండక్షరాలు
ముందు చోటుచేసుకుంటాయి. అడవి ఆ రెండక్షరాల దగ్గరేనమ్మా
మోసపోయేది, జీవితాన్ని పోగొట్టుకొనేది.”

“ప్రేమ మోసమంటారా ? లేక మోసంచేస్తుందా ?”

అడిగింది జయ.

కళావతి నవ్వింది.

“దాన్ని నువ్వెలా పిలిచినా ఫరవాలేదు. కానీ ఓమాట చెప్పు.
ప్రేమ తప్పితే జీవితానికి మరో సమస్యే లేదా ? అది కాకపోతే
వివాహం, వేదాంతం, అంతేనా ? ప్రేమించానని చెప్పి ఏ సమస్యనీ
నెక్కుకూడదు. నిజంగా ప్రేమించినవాడికి ఆ ప్రేమని విప్పి చెప్పు
కోడానికి మాటలే వుండవు. అసలు నోరు పెగలదు. కోరుకోడం
తప్పుకాదు. కాని ఆ కోరికలు తీరవని తెలిసినప్పుడు సాధ్యమే
వాటిని కోరుకొని తేల్చుకోవాలి. అప్కోర్సు కోరికల్ని అదుపులో
పెట్టుకొనే శక్తి మహానుభావులకే చెల్లుతుంది. అందుకే నీకు చెబు
తున్నాను. జీవితం రాగబంధాలతో చూడింది. రాగద్వేషాలతో నిండి
పోతుంది. ఆఖరి క్షణాల్లో భవబంధాల్నుంచి తప్పించుకొని పెంచు
కొన్న మమతల్ని, ఆపేక్షనుగాల్ని నావాళ్ళనుకొన్నాళ్ళనీ,
సంపాదించిన సంపదల్ని బతికినంతకాలం పట్టుకొని ప్రేలాడే
కాలం, మతం, పరువు, పుర్యావలు అన్నీ వదిలి మట్టిలో మట్టిగా
కలిసిపోవాలి. ఇక్కడకు నిన్ను తీసుకొచ్చినప్పటి నీ పరిస్థితి
ఏమిటో ఒక్కసారి గుర్తుచేసుకో. జీవితం ప్రేమ మయమూ,
వేదాంతమేకాదు. నేనే నిన్ను తీసుకువచ్చి వుండకపోతే ఈపాటికి
నువ్వు ఏమైవుండేదానివో ఆలోచించు. నువ్వంటే నాకు గల

గోదావరి నా కన్నీరు

ప్రత్యేకమైన ప్రేమతోనూ, అభిమానంకోసూ ఇంతగా చెప్పాను.

కళావతికి తన పట్లగల ఆందోళనకి వర్తన కారణాలు తెలిసేక తేలిగ్గా వూరి తీసుకుంది జయ.

కళావతి గట్టిగా నిట్టూర్చింది!

మీ అందర్నీ నేనింత కట్టుబాటులో ఎందుకుంచుతున్నానో అదీరోజు మీకు తెలీదు. దానికి అనుభవం కావాలి.

నాకీ సంఘం అంటేనే ఓ విధమయిన విముఖత! సాటి మనిషికంటే పశు పక్ష్యాదులకి అభిమానిస్తే విశ్వాసంతో పడి ఉంటాయి. ఇంతవరకూ యెదురయిన ప్రతి మనిషిలోనూ యేదో ఒక రూపంలో స్వార్థమే కనుపించింది, స్వచ్ఛ అనేదే కనబడలేదు. వెంటనే కాకపోయినా కాస్త అలస్యంగానైనా నేను గ్రహించగలను."

అమె మాటలకి జయ మాట్లాడలేదు.

కళావతి గ్లాసులో మంచినీళ్ళని త్రాగి మళ్ళీ చెప్పింది.

"నీలోని నాట్యకళవి అభిమానించి ఆరాధించే వాళ్ళుంటారు అలాగే నీ అందానికి దాసోహమని నీ పొందుకోసం అంగలార్చే వాళ్ళుంటారు. రామదాసు మొన్న బెజవాడలో నీ డాన్స్ ఏర్పాటు చేశాడు. ఈ సాయంత్రం వచ్చి సినిమా తీస్తానని రూపున్నాడు. సినిమా ఎర చూపించి నిన్ను లోబరుచుకోవా న్న సీతి వాడిది. నిన్నొక్క రాత్రి బయటికి పంపిస్తే రెండు వేలిస్తానని బంజారా హిల్స్‌నించి ఎవడో ఫోన్ చేశాడు. ఎవడో రాజకీయ నాయకుడొస్తున్నాడట. వాడికోసం పంపాని పత్తికి చేస్తున్నారు అక్షిపియల్ లెవెల్లో ఇవన్నీ నీకు చెబితే బాధపడతావని ఎప్పుడూ నీకు తెలీనీయలేదు, చాలాషంది చూపు నీ వయసుపైన ఉంది. అది అభిమానం కాదు. కోరిక. ఓ నీచమయిన వాంఛకోసం నిన్ను గిరి రోకి లాగాలని ఉచ్చుతాడు బిగిస్తున్నారు. అందుకే నువ్విలా విచ్చల విడిగా తిరిగితే అప్రదిష్టని పోగుచేసుకొంటావు. నేనింత కాలం కన్న నా కలలు మట్టిపాలవుతాయి.

జయా,

అందుకే నేనో నిర్ణయాని కొచ్చాను.

నువ్వికముందు నా అనుమతిలేనిదే కాలు బయటపెట్టడానికి పీల్చే దు పద" అని నించుంది.

జయతోపాటే కళావతి బయటికొచ్చింది. జయ చేతిని తన చేతిలోకితీసుకొని సరాసరి నటరాజువిగ్రహముమందుకి తీసుకెళ్ళింది.

జయకి గుండెలుఅదిరాయి. నటరాజుకేసి దిగులుగాచూసింది అవేదనగా చూసింది. భయంతో చపటపట్టాయి.

"నేను చెప్పే మాటలు చెప్పు" అంది కళావతి.

"అలాగే" అంది జయ కూడితీసుకొన్న దైర్యంతో.

కళావతి జయ జీవితాన్ని నటరాజుకి అంకితం చేయించింది. ఓట్టుపెట్టించింది.

ఇలా జయగుతుందని ఏ మాత్రం వూహించని జయ కుళ్ళి కుళ్ళి ఏడుస్తుంటే కల్పన విస్తుబోయింది.

స్నేహితురాలిని, ఆమె పడుతోన్న వేదనని చూస్తుంటే కల్పన గుండె తరుక్కుపోయింది. మేడమ్ చేసినదని చాలా దారుణంగా అనిపించింది కల్పనకి.

జయని జాలిగాచూస్తూ ఓదార్చింది. నచ్చజెప్పింది. కానీ ఆ ఓదార్పు జయని వూరదించలేదన్న సంగతి కల్పనకి తెలిసి విషయంకాదు.

ప్రేమించిన మనిషిని, చాలా సన్నిహితంగా తిరిగిన మనిషిని, తన కోసం ప్రాణాన్నిచ్చే మనిషిని, తనకోసం పిచ్చి పట్టినట్టు తిరిగే మాధవ్ ని తనెలా మరచిపోగలదు ? ఏలా దూరం చేసుకోగలదు ?

మాధవ్ తనని ముట్టుకుంటున్నాడు.

పెదవులందుకొంటున్నాడు.

హృదయానికి హత్తుకుంటున్నాడు.

అది ప్రేమ. అదీనాటిదికాదు, ఎప్పటిదో ? చిన్ననాటినుంచి మొగ్గులు తొడిగి పువ్వుగా విరిసిన ఓ రాగబంధం. అనురాగబంధం. ప్రేమబంధం అది.

మాధవ్ కోసం తను, తనకోసం మాధవ్ ఏమిపోగొట్టుకో దానికైనా రెడీగావున్నారు.

"ఇది ప్రేమ.

గోదావరి నా తల్లిరు

కోరికకాదు.

ఇది ప్రేమ.

మోసంకాదు.

ఇది ప్రేమ. ప్రేమ ప్రేమే అవుతుంది. అది వంచనకాదు వాంచకాదు. నిజం. నిజం ఇది ప్రేమ," అని జయకి గట్టిగా అరవాలనిపించింది. ఇప్పుడు మాడ్చి ఉన్నతమైన స్థితిలోవున్నాడు అతను కావాలనుకొంటే తనలాంటి అది దొరకిదా! తననే గుండెలో పెట్టుకొని ఆరాధిస్తున్న అతడిది ప్రేమకాదా!

కళావతికి ప్రేమంటే తెలీదు. పెళ్ళికాని బ్రహ్మచారిణి. నాట్యచారిణి. అందరూ తనలానేవుండిపోవాలనే అభిమతిమే ఆవిడదైతే అది పహాపరాధమే అవుతుంది. ఆ సంగతి విస్మరించింది కళావతి.

తనని, తనలాంటివాళ్ళని చేరదీసి, పెంచి పెద్దచేసి ఓమంచి స్థితిలోకి తీసుకొచ్చి వుండవచ్చు. అలానిచెప్పి మనసులోని కోరికలకి అన్నిటికీ సర్వం తానే అధికారిణి అయినట్టుగా చెలాపణి అవడానికి ప్రయత్నించడం అమానుషం. అది లెలివి కుక్కవతనం కూడా. షయోపరిమితి తీరే పిల్లలపైన తల్లి తండ్రులకే అధికారం వుండు, స్వేచ్ఛ స్వాతంత్ర్యాలు వస్తాయి. అలాంటిది..... ఈమె మనప్రవృత్తి ఏమిదో బొత్తిగా అర్థంకాలేదు జయకి.

కల్పన కలతనిద్రలోకి జారిపోయింది.

జయలేచి అగ్గంముందు నించుంది.

భోజనం చేయనికారణంగా కడుపులో మంటగావుంది. ఏడ్చి ఏడ్చి మొహం పీక్కుపోయింది. కళ్ళు ఉబ్బినయి. జుత్తు చెదిరి పోయింది. మొహంపైకిపడ్డ తల వెండ్రుకలని నిర్లక్ష్యంగా ఎడం చేత్తో వెనక్కి తోసుకుంది.

దేవుడు తన జీవితంతో ఆటగాని అడ్డంలేదుకదా. అన్న అనుమానం కలిగింది.

నిజమే!

కానీ తనెవరికి ఏవిధమైన అపకారమూ చేసి ఎరుగిదు. మరలాంటప్పుడు అసకీ విషమ పరీక్షలెందుకు?

"భగవాన్, నా అనేవాళ్ళు లేని అనాథని నేను. ఆడపిల్లని.

వీడతెగితే నీడదొరకని స్థితిలోవున్న దొర్బాగ్యురాలిని. నన్ను రక్షించు. ఈ విషమ రీక్షని ఈ పిరి మనిషి పనికిదు. దయచేసి నన్ను రక్షించు, ప్లీజ్," అంటూ ఏడ్చింది.

మెల్లగా నాట్యశాలకి వచ్చింది జయ.

ఎదురు నటరాజు.

నటరాజుని తీక్షణంగా చూసింది జయ.

నటరాజు చలించలేదు. ఎప్పటిలా ఏమీ ఎరగనివాడిలా కనబడ్డాడు.

"నువ్వు దేవుడివి. దేవ దేవుడివి. ఏ రూపంలోనైనా పడుండగలవు. కానీ నేను సామాన్యమైన మనిషిని. నీలా ఓ రాయిగానో రప్పగానో పడుండటం నాకు సాధ్యం కాదు. జీవితాన్ని కళకోసం నీకోసం అంకితం చేసుకొని, నా ముగింపుని విడిచిపెట్టి జీవచ్ఛవంలా నేను పడుండలేను. నాకు సుదీర్ఘ దిక్కు. నన్ను కాపాడు దయచేసి నన్నీ నాలుగుగోళల మధ్యనించితప్పించి పుణ్యం కట్టుకో దేవుడూ" అని బాపురుమని ఏడుస్తూ నిలువనా నేలపైన మాలిపోయింది జయ.

కల్పన సరిగ్గా అదే సమయంలో అక్కడి కొచ్చింది. జయని మెల్లగా లేవనెత్తి గదిలోకి తీసుకెళ్ళింది. జయ ఆ రాత్రంతా ఏడుస్తూనే వుంది.

జయ రెండు రోజుల్లో చాలా చిక్కిపోయింది. వేళకి భోజనం అదీ చేయటంలేదు. వ్యాయామశాలకి వెళ్ళటంలేదు. రిహార్సల్స్ చేయడంలేదు. కళావతి నచ్చచెప్పడానికి ప్రయత్నించింది. ఆ ప్రయత్న ప్రయత్నంగానే మిగిలిపోయింది. కళావతి మాటలని కళ్ళప్పగించి విన్నదేకానీ తిరిగి ఏ విధమయిన సమాధానం చెప్పలేదు జయ.

మాధవ్ మోటార్ సైకిల్ పైన అటూ యటూ తిరుగుతూనే వున్నాడు. జయ చూస్తూనే వుంది. ఆమెని చూస్తుంటే కల్పనకి ఆంధ్రోళనగా వుంది. ఓసారి జయ అతన్ని కలుసుకుంటేగానిపిళ్ళి సరయిన ధ్యాసలోకి రాదేమో ననిపించింది.

"నువ్వోసారి మాధవవి కలవరాదూ" అంది.

జయ నిర్విచారంగా చూసింది నవ్వింది. ఆ నవ్వు పెదవుల
పైన సజ్జాగా తేలిపోయింది.

“తలిసి నా బతుకు బంకలయిపోయిందని చెప్పనా?”

“ఇప్పుడేమయింది.” కల్పన మామూలుగా అడిగింది.

“నటరాజు దగ్గర ఒట్టు పెట్టించింది” అంది దిగులుగా,
కల్పన తమ-షాగా నవ్వేసింది.

“నువ్వేం చిన్నప్పటివికాదు. ఇషంలేని నిని ఎవరు చేయిం
చినా అది చెల్లదు. అయినా దాని నమ్మకమేగానీ అసలు దేవుడు
లేదు దెయ్యమూలేదు. ఇక పరిస్థితులంటావా, మన లెలివితేటల
పైనా, చేతలపైనా ఆదారపడతాయి. వెళ్ళి అతన్ని కలుసుకొని
అన్నీ మాట్లాడు. నీ కొచ్చిన భయంలేదు. నేనున్నాను” అంది.

“రేపు ప్రోగ్రాం వుందిగా” అంది మెల్లగా.

“వుంటే వుంది. చివేళే అతన్ని కలుసుకో.”

“మేదిమేకి లెలిస్తే?”

“అదంతా నేను చూసకుంటాను కదే!” అంటూ నచ్చజెప్పి
కల్పన జయని బయటికి పంపింది. ఆ సమయంలో కళావతి కళా
నికేతన్ లో లేదు. మర్నాడు ప్రోగ్రాం వుండటంచేత బయటికి
వెళ్ళింది.

*

*

*

నాబత్ పహాద్ పైన మార్జన్ ఒకరో మొహం దాచుకొని
వెక్కివెక్కి వీచింది జయ. మాధవ్ కేం చేయడానికి పొలుపులేదు.

జయ తలపైన నేత్రో నిమురుతూ మెల్లగా అన్నాడు.

“నుఖంగా వుండేదానివి. ఇదంతా నామూలంగానే జరిగింది.
నన్ను క్షమించు జయా”

“నేను ఇప్పుడేం చేయాలి?” అడిగింది లేవకుండానే,

“ప్రంట్ నించి పిలుపుచ్చింది. రేపు ఏడు గంటల పెన్లో
వెళ్ళిపోతున్నాను.” చెప్పాడు మాధవ్.

జయ పక్కనే బాంబుపడినట్టుగా ఉలిక్కిపడింది, చివ్వున
తర్రైచూసింది. ఆ కళ్ళలోని భయాన్ని మాధవ్ గమనించాడు.

మాధవ్ గంభీరంగా ఎటో చూస్తున్నాడు.

“వెళ్ళిపోతున్నావా?” అంది

ఆ మాట అడుగుతున్నప్పుడు వల్చని ఆమె పెదవులు ఆది
రాయి. కళ్ళలో నీరు తిరిగింది, మాడవ్ తలతిప్పిచూశాడు. జయ
భుజాఁజుట్టూ చేతులువేసి దగ్గరగా తీసుకున్నాడు. జయ అతని
మొడచిట్టు చేతులువేసింది. ఒకరినొకరు దగ్గరగా, వరదగ్గరగా,
కంకాదగ్గరగా చేరారు. ఒకరి కళ్ళలోకి ఒకరు పిచ్చిగా చూసు
కొన్నాడు. అంతే! జయని గట్టిగా కౌగిలించుకొన్నాడు.

“వెళ్ళాలనిలేదు. కానీ వెళ్ళక తప్పదు. నాది మామూలు
ఉద్యోగం కాదుగా! దేశంకోసం ప్రాణంపూడా బివ్వాలి అవసరం
అయితే, దేశమాత పిలుపు అందింది. వెళ్ళకుండా ఎలావూరుకోను.”

జయ అతని మొహాన్ని దగ్గరగా లాక్కుని పెదవల్ని
అందుకుంది. మాడవ్ అశేషంగా జయని ఉక్కిరిక్కిరిచేసేశాడు.

జయ కూన్యంలోకి చూస్తూ కూర్చుంది,

“ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు?” అడిగాడు,

“అసలు నువ్వెందుకు కనబడ్డావా అని ఆలోచిస్తున్నాను.”
అంది జయ.

“కనబడినందుకు బాధపడుతున్నావా!”

“అవును. అవ్యాయతా, అదృశ్యాలేమిటా పెరిగి. హృద
యము కరుడుగట్టుకుపోయిన నాలో తిరిగి చైతన్యాన్ని కలిగించావు
నిద్రపోతున్న హృదయాన్ని తట్టి మేలుకొలుపుతో నిద్రలేపావు.
తిరిగి యధాక్రమం నా బ్రతుకుని నా కొడలి నీ దారిన నువ్వు
వెళ్ళిపోతున్నావు. ఎందుకు కనబడాలి ఎందుకెళ్ళిపోవాలి! ఇది నా
స్వీకృతమే కాదు బాధ. అది అర్థంచేసుకో” నీరసంగా అన్నది జయ.

సిగరెట్ వెలిగించి ఆలోచనల్లో పడిపోయాడు మాధవు.

“మధూ.”

“ఉ”

“నా మాటలు నీకు కోపంగాని తెచ్చిస్తున్నాయా, ఏం
చేయను చెప్పు. నువ్విప్పుడు వెళ్ళిపోతే తిరిగినాకు కనిపిస్తావన్న
నమ్మకం నాకు లేదు. మేమే ఏ తీరంలో ఏం చేస్తుందో తెలీదు.
ఒక్కతీరం చేయి జారితే అది తిరిగి రాదు మధూ నా జీవితం
అనుభవపటం. అందుకే ప్రతి చిన్న విషయానికీ భయపట్టం
అలవాటయిపోయింది” మధూ సిగరెట్ అవతల పారేసినాడు.

“లే వెళదాం” అన్నాడు.

జయ భయంగా చూసింది తొమ్మిదిన్నరయింది.

“ఎక్కడికి?” అంది.

“చెప్తానుగా పద” అన్నాడు.

ఒకరిచేయి ఒకరు పట్టుకొని కొండ దిగాడు. జానా వెనక ఎక్కి చూచుంది జయ, మాధవ్ ఎక్కడికి తీసుకువెళుతుందీ అర్థంకాలేదు జయకి.

మోటార్ స్టేల్ని గుడిదగ్గర ఆపి-

“దిగు” అన్నాడు.

గుడి ప్రాంగణంలో అడుగు పెట్టారెవరూ.

లోపల తలుపులు వేసివున్నాయి. పూజారి బయటకా ఆ గుడి ప్రాంగణంలోనే వుంది. మాధవ్ పూజారిని నిద్రలేపాడు.

నమయంకాని నమయంలోవచ్చి నిద్రనంతా పాడుచేసిన వాళ్ళని కాస్త చికాకుగా చూశాడు పూజారి.

“పూజారిగాయ మాకు వెంటనే పెళ్ళి జరగాలి,” అన్నాడు మాధవ్,

జయ కళ్ళువిప్పారినాయి, అదీనిజమా అన్నట్లుగా చూసింది.

పూజారి వాళ్ళని అనుమానంగా చూడంచూసి మాధవ్ సవ్వేళు.

“మీకేమీ అనుచూసిం అక్కర్లేదు. నేను మిలట్రీఆఫీసర్ని. రేపే వెళ్ళిపోవాలి. మా అమ్మగారు వూళ్ళోలే. అందుకే అర్థం టుగా ఇప్పుడు మా పెళ్ళి జరిగిపోవాలి.”

“కావాలి మంచిరోజు కాదు బాబూ,” అన్నాడు పూజారి.

“మంచి చెడూ చూసే టైం నాకులేచిప్పుడు. దయచేసి ఎర్పాటు చేయండి.”

“నామాట వినండి. పగవాళ్ళకిమాడ ఈరోజు ముహూర్తం పెటసూడదు. రేపు సాయంత్రం అయిదు తర్వాత ఎప్పుడైనా పర్లేదు,” పూజారి మాటలకి నీరసంగా చూశాడు మాధవ్.

“రేపు ఏడుగంటలకి విమానంతో వెళ్ళిపోతున్నాను. అరింటికి ఈమెకి డ్రాన్స్ ప్రోగ్రాం వుంది ఎలా?” అన్నాడు

“అసల్యం ఏకాకుండా నేను ఇక్కడ చూచుకుంటాను. మీరు అయిదున్నరకి రండి. పదినిమిషాల్లో పంపేస్తాను,” అన్నాడు పూజారి.

పూజారి మాటల్ని ఇద్దరూ కొద్దేయలేకపోయారు. మాధవ
బయటకొస్తుంటే జయ అడిగింది.

“నువ్విలాంటినిరయం తీసుకొన్నాను నాకెందుకుచెప్పలేదు?”

“ఆశ్చర్యంతో నిన్ను ముంచెత్తాలని” అన్నాడు.

“నేను కాదంటే ఏం చేసేవాడివి” అడిగింది జయ.

“నీ చెవులు మెలేసే వాడిని.”

“ఓస్ అంతేనా?”

“అంతికంటే ఏం చెయ్యాలి?”

“అదికూడా నేనే చెప్పాలా?” అంటూ జయ మనసారానవ్వింది.

జయ మనసులో వున్న బరువైన ఆలోచనలు, దిగులు
అన్నీ ఆ ఒక్క ఊణంలో ఎగిరిపోయినాయి.

“కళానికేంద్రానికి వెళ్ళాలా యిప్పుడు?” అడిగాడు.

“మరి?”

“కెంతెందుకు?”

“రేపు ప్రోగ్రాం వుందిగా, అందులోనూ చాలామంది
పెద్దలు వస్తున్నారు” అంది.

“మరి అయిదున్నరకి కుదురుతుందా?”

“అదే అనుమానంగా వుంది.”

“ఏదోలా వచ్చేయి. వెంటనే వెళ్ళిపోదువుగాని.”

“అలాగే” అంది జయ,

మర్నాడుదయంనించీ అసలు తీరికనేదే దొరకలేదు జయకి.
ఏపనిచేస్తున్నా మధూ గుర్తుకొస్తున్నాడు. సాయంత్రం వెళ్ళగలనా
లేదా అన్న సంకోచమే సరే పీడిస్తోంది.

రెండు గంటలప్పుడు రెస్ట్ టైంలో కల్పనకి చెప్పింది జయ
అసలు సంగతి.

కల్పన అమాంతం కౌగలించుకొంది జయని. చెంపపైన
రెండుముద్దులు పెట్టుకొంది.

“కంగ్రాచ్యులేషన్స్,” అంది ఆనందంగా.

“అంతా బాగానేవుంది. కానీ అరింటికి ప్రోగ్రాం వుంది,
ఏంచెయ్యాలో అర్థం కావడంలేదు.”

గోదావరి నా కన్నీరు

అమాటలకి కల్పన ఆలోచనలో పడింది.

అరంటే ఎదెలాగూ అవుతుంది. ముందు ఓ అరగంట నేను చేస్తాను. చిలోగా నువ్వొచ్చి మేకప్ చేసుకోవాలి. ఇదంతా చేసినా నువ్వు లేనివిషయం మేడమికి ఎలానూ తెలిసిపోతుంది," అంది కల్పన.

"అవును."

"అందర్నీ నాలుగంటలకల్లా థియేటర్ దగ్గరికి తీసుకెళ్ళాలనుకొంటోంది," అంది కల్పన,

జయ మాట్లాడలేదు.

దేవుడు ఎరింగిచ్చినా పూజారి అస్తుడటం అంటే ఇదే కాబోలనిపిస్తుందే" లేకపోతే నిన్నే అంతా పూర్తయిపోయేది," అంది జయ.

"ఎ? హా. నువ్వెళ్ళు. నేను సర్వదా ప్రయత్నం చేస్తాను. గజెలకోసమో, టైలర్ దగ్గర చీర కుట్టించుకురావడానికో వెళ్ళావని చెప్తాను." అంది కల్పన.

"నీల్ కారణాలు చెబితే వింటుందా?"

"నీకు పెళ్ళయిపోయిందని తెలిసేకవి అంటే ఎంత వినక పోతే ఎంత? ముందా మూడుముళ్ళు వేయించుకురా తర్వాత నీ మూడులక్షల అనుమానాలకి సమాధానం చెప్తాను," అంది కల్పన నిశ్చేస్తూ. అందరితోపాటు నాలుగంటలకి జయ కూడా రిపబ్లికన్ థియేటర్ వెళ్ళక తప్పలేదు. కళావతి దగ్గరే పుంజీ అందర్నీ వెంట బెట్టుకొచ్చింది థియేటర్ కి. జయ బయటికి జారుకోడానికి అవకాశం కోసం యెదురుచూస్తోంది. కళావతి తన పక్కనంచి కదలటంలేదు. కదిలేలానూ లేదు.

"మేడం భామాకలాపం చీర మర్చిపోయి వచ్చాను. వెళ్ళి తెచ్చుకోనా?" అడిగింది జయ.

కళావతి కోసంగా చూసింది.

"ఇప్పుడా చెప్పేది? ఎవర్నన్నా పంపిస్తారే" అంది.

"అది టైలర్ దగ్గరుంది" అంది జయ.

"చీ చీ, డిసిప్లెన్ బొత్తిగా కడివయిపోతోంది. సరే భామా కలాపం తీసేద్దాం" అంది.

“నాకు చాలా యిష్టమయిన అయిటము అది మేడం”

“మరేం చేస్తావు?”

“వెళ్ళి తెచ్చుకుంటాను”

“ఎక్కడో చెప్పి యెవర్నన్నా పంపిస్తాను. యీలోగా

మేకప్ చేసుకో” అంది.

గుర్తులు చెప్పలేను చాలా సందులు తిరగాలి నేనే వెళ్ళా
చేస్తాను” అంది జయ.

“అయినా మన బెలర్ వుండగా ఎవరో టైల్ కెందు
కిచ్చినట్టు? ఆ సందులన్నీ యెందుకు తిరిగినట్టు” అని గడియారం
చూసింది.

అయిదయింది.

“చూడు జయా యింక బయటికి వెళ్ళిరావడానికి టైము
చాలదు. ఈసారికి ఆ అయిటం తీసేద్దాం. నువ్వు గ్రీన్ రూంలో
కెళ్ళు” అంది.

ఆ మాటలకి జయ నీరసపడిపోయింది. ఆ క్షణంలో కళా
వతిని గొంతుపిసికి చంపేయా లనిపించింది. కల్పన ఎదురుపడి
అడిగింది.

“ఏక యింది ?” అని.

అంతాచెప్పి ఎటూపోకుండా ఆ డెయ్యం ఎదురుగుండా
కూర్చుండి” అన్నది జయ.

కల్పన టైం చూసింది. అయిదూ పదయింది. పురో పది
నిముషాలో జయ అక్కడికి చేరుకోవాలి. లేకపోతే ప్లాన్ అంతా
పాదయిపోతుంది. జయ చూసింది. మిగిలిన పిల్లలు మేకప్
చేసుకొంటున్నారు.

అంతలో కళావతి అక్కడికి రానే వచ్చింది.

“ఇంకా కూర్చున్నావే” అంది.

జయ మాట్లాడకుండా వెళ్ళి అద్దం ముందు కూర్చుంది. చేతి
గడియారంలో అయి మూయిరవై అయింది. ఓసక్క అక్కడ్నించి
పారిపోవాలన్న ఆరాటం. మరోపక్క ఏడుపూ ముంచుకొస్తున్నాయి
జయకి. ఆరూ పదికి మేకప్ పూర్తయింది.

జయ అద్దంలో చూసుకొంది. కళ్ళలో నీరు సుడులు తిరి

గింది. తన బ్రతుకు తిరిగి కారుచీకట్లోకి ప్రయాణిస్తున్నటు అని పించింది జయకి. ఆ ఆటోరియం నిండిపోయింది. ఎంకా డెలిగేట్స్ కొంతమంది రావాలి. ముందు ఓ చిన్న మీటింగ్ వుంది. తర్వాత కార్యక్రమం ప్రారంభం అవుతుంది. యింకా ఎలాకదన్నా గంట వడుతుంది. ఈలోగా వెళ్ళి రాగలిగితే చాలు. కానీ ఇలా మేకప్ తో ఎలా వెళ్ళగలదా ?”

మేకప్ అంతా చెరిపేసుకొని పారిపోదామనిపించిందిజయకి.

“అదృష్టహీనుల్ని బాగుచేసేవాళ్ళు ఎవరూవుండరు.” అంది కల్పన.

“నిజమే,” అంది జయ.

“ఏమికావ్ ఇప్పటికీ మించిపోయిందిలేదు. వెళ్ళు అంది.

కల్పన తీవ్రంగా అన్న ఆ మాటలకి అప్పుడుగానీ జయలో స్థిరమైన లబ్ధిప్రాయం కలగలేదు.

“వెళ్తాను.” అంది దృఢంగా.

“నీకోసం ఆటో పిలిపించి వెనక అట్టేపెట్టాను.

ఆ ఆటోపుతిసుకొని వెళ్ళిపో. గుడ్ లక్. అంది కల్పన, అయిదునిముషాల్లో ఆటోని ఖైరతాబాదు ఆంజనేయస్వామి గుడిదగ్గరికి చేర్చాడు ఆటో డ్రైవరు.

జయ గబగబా రోపలికి నడిచి పూజారిని అడిగింది మాధవ్ గురించి,

జయ పూర్తిగా మేకప్ లో వుండడంతో పూజారి వెంటనే గుర్తుపట్టలేదు. తర్వాత జయ మాటలు విన్నాక చెప్పాడు.

“వాబుగారు చూశారమ్మా. విమానం టైం అయిందని వెళ్ళి పోయారు,” అన్నాడు పూజారి.

జయ నవనాకునూ కృంగిపోయినయి. స్పృహతప్పేలా అనిపించింది. “మాధవ్ వెళ్ళిపోయాడా.”

“ఇప్పుడేంచేయాలి ?”

తిరిగి జీవితంలో అతన్ని చూడగలనా అనిపించింది. ఏమయితే అదేమవుతుంది. ఇంతవరకూ వచ్చేక భయపడవలసి సగం తనకి లేవనిపించింది. కేవలం కళావతి ప్రవర్తనవల్లనే ఈ రోజు ఇలా జరిగింది.

తన జీవన సర్వస్వం అనుకున్న మధూ వెళ్ళిపోయాడు.
కళ్ళలోకి నీరు పొంగింది.

గబగబా బయటకివచ్చి ఆటో ఎక్కి

“ఎరోడ్రోమ్ కి పోనీయ్” అంది.

ఆరూ నలభై అయిదయింది. నిమిషం ఓ యుగంలా వుంది జయకి. ఆ పరిస్థితిని ఎలా ఎదురించాలో తెలియడంలేదు, మధూని ఎలాగైనా సరే చూడాలన్న. కలుసుకోవాలన్న తపన ఆమెలో వున్నాయి. ఆటోదిగి ఎంట్రన్సుటికెట్ తీసుకొని గబగబ లోపలికి వెళ్ళింది. ప్రతిసోపాలోనూ చూసింది, ఎంక్వయిరీలో కలకత్తా ప్యాసింజర్లందరూ లోపలికివెళ్ళిపోయినట్టు తెలుసుకొంది. దిగులు పడింది. సిరాశ చెండింది. ఓ పక్క ఏడుపొస్తోంది. గబగబ మెట్లెక్కి ఎన్క్లోజర్ లోకెళ్ళి నించుంది.

లక్షమందిలోవున్న మాధవని పోల్చుకోగలదు జయ.

మాధవ్, మాధవ్ విమానానికి ఎదిగజాలదూమంలో నడుస్తూ కనబడ్డాడు.

కళ్ళు మెరిసినయి జయకి. ఆ మాత్రం చాలు తనకి అతన్ని చూసింది. చూడగలిగింది.

అతన్ని కలుసుకోలేక పోవచ్చు. మాట్లాడ లేకపోవచ్చు. అతని కౌగిలిలో కరిగిపోలేకపోవచ్చు, కానీ.... కనీసం అతన్ని చూడగలిగింది. మాధవ్ విమానం ఎక్కడోతూ గాంగ్వే వైపు చూశాడు. అటుతర్వాత వీడ్కోలుఇవ్వడానికి వచ్చేవాళ్ళు నించున్న ఫ్లోర్ కేసి చూశాడు, అంతదూమంలో నించున్నప్పటికీ మాధవ్ జయని గుర్తుపట్టాడు. చెయిగాలిలోకి విసిరాడు. జయ కన్నీళ్ళు సిండి మనఃబారీపోతున్న కళ్ళతోనే గాలిలోకి చేతిని విసిరింది.

చూస్తుండగానే విమానం గాలిలోకి లేచింది.

అప్పటివరకూ తను గమనించిలేదు.

తను పూర్తి మేకప్ లో రావడంచేత తనని చాలామంది వింతగా చూస్తుండడం..... కొంతమంది రకరకాల వ్యాఖ్యానాలు చేయడం వినబడింది.

సిగ్గుపడింది. తలొంచుకుని ఒంటరిగా బిక్కుబిక్కుమంటూ విజిటర్స్ హాలులోంచి బయటకొచ్చి ఆటో ఎక్కింది జయ.

గోదావరి నా కన్నీరు

ఏడున్నరయింది. థియేటర్ కెక్కాలంటే నుమారు ఎనిమిది అవుతుంది.

థియేటర్, ప్రోగ్రాం, కళావతి గుర్తురాగానే వణికి పోయింది జయ.

ఎప్పుడూ లేంది ఈరోజు తనమూలంగా మొత్తం ప్రోగ్రాం అప్ సెట్ అయిపోయివుంటుంది.

కర్చీవ్ తో మొహానికి పట్టిన చెమటని తుడుచుకుంటూ గ్రీన్ రూం వెనకనించి లోపలికి నడిచింది. అక్కడ ఎవరూ లేరు. ప్రోగ్రాం జరుగుతోంది.

తను చేయవలసిన అయిటమ్స్ అన్నీ కల్పన చేస్తోంది. జయనిచూసి ఎవరూ మాట్లాడలేదు, అందరి మొహాల్లో అదో విధమైన సంకోచం, భయం. ఎవర్నన్నా పలకరించాలన్నా భయంగా వుంది జయకి.

“మొదలయి ఎంతసేపయింది?” మెల్లగా అడిగింది ఓ అమ్మాయిని, ఆ అమ్మాయి పేరు మనోరమ. డాన్స్ బృందంలోని కళాకారిణి. మనోరమ బెదురుచూపులు చూసి “చాలాసేపయింది,” అంది.

“గొడవ జరిగిందా?”

“అ, ఎందుకు జరగదు. జనం నీడాన్స్ కావాలని చాలాఅల్లరి చేశారు. అయినా నువ్వెందుకిలాచేశావో ఎవరికీ అర్థంకాలేదు.” అంది మనోరమ.

జయ మాట్లాడలేదు.

స్టేజీ కార్పర్ లోకి నడిచింది జయ. కల్పన కళ్ళు విప్పారినయి. నాట్యంచేస్తూనే కల్పన లోపలికి రవడం, జయ రంగస్థలంపైకి వెళ్ళడం ఒకేసారి జరిగాయి.

జనంలోంచి చప్పట్లు మారుమోగాయి. ఈలలు చెప్పల్సి అదరగొట్టాయి.

జయలో ఆదేశం కట్టలులైచుకొంది. విజ్ఞాంభించింది. తనలో పోటీపడి ఎవరూ తనపై గెలువలేరన్నంత గొప్పగాచేసింది.

నాట్యం ముగిసే సమయంలో జయ స్వహతవి పడిపోయింది రంగస్థలంపైన.

కర్టెన్ పడింది.

ప్రేక్షకుల్లోనూ, కళాకారుల్లోనూ, జయకి ఏమైందోనన్న
అదుర్దా ఎక్కువైంది.

కార్యక్రమం ముగిసింది.

కొంతసేపటికి జయ లేచుకొంది.

కళాపతి చూ: లో తనంటే ఏహ్యాభావం కనుపించగా జయ
మనసు తలదీలి పోయింది.

కల్పనకి ఖార్చి ప్రోగ్రాం దొరకడం అదే మొదటిసారి.
పలువురి పన్ననలు పొందింది. కార్యక్రమం జయస్రదంగా నడిచి
నప్పటికీ అనుకున్న కారం జయ లేకుండా వెళ్ళిపోవడంతో నలు
గురు చేసిన విచారాలు వినలేక జనంపెట్టిన కేకలతో, చేసిన గొడవకి
తన బరువుపోయినట్టుగా భావించింది. అది అప్రతిష్టగా తీసుకుంది
కళాపతి.

జగ్గుపైన గొంతువరసూ వచ్చిన కోపాన్ని అణచుకొంది.

కదినంలో ఎన్నికల దర్శనలు యిచ్చినా యెంతమాందీ ప్రశం
సలు పొందినప్పటికీ సంస్థకి యెంత గొప్ప పేరు తీసుకొచ్చినప్ప
టికీ ఈ రోజు కెద్ద ముందు జరిగిన మర్యాదల్ని నష్టేట ముంచి
నట్టుగానే భావించింది కళాపతి.

ఆ రాత్రికూడా జయ భోజనం చేయలేదు. తన కేదో చెడ
రోజులు దాపులంచాయని జయ ఏకస్థుంటే కల్పన తన కౌగిలిలోకి
చేర్చుకొని ఓదార్చింది జయని.

తెల్లవారితే పరిస్థితులు యెలా విషమిస్తాయో యిద్దరికీ
అందుచిక్కలేదు. కానీ ఏదో జరుగుతుందని మాత్రం యిద్దరికీ
తెలుసు. బరువుగా తెల్లవారింది.

కళాపతి జయ గదిలోకి వచ్చింది.

“గుడ్ మార్నింగ్” అంది జయ అణకువగా.

“పాక్ యువర్ లగేజ్ అండ్ సీ గుడ్ బై” అంది
కళాపతి.

కళాపతి ఆ మాట అంటుందని జయ ముందుగానే ఊహిం
చింది. ఏమీ మాట్లాడకుండా దిక్కులు చూస్తూ నించుండిపోయింది.
కల్పన మెల్లగా జయ దగ్గరకొచ్చి పీపుపైన విమురుతూ అంది

“మేడం ఏ పరిస్థితుల్లో జయ యిలా చేసిందో కాన ఆలోచించండి. ఒంటరిగా బయటకెళ్ళి ఎక్కడుంటుంది? ఎలా వుంటుంది? ఈసారికి ఎక్స్‌ప్రెస్ చేయం ” అంది.

“ఎవడో బావగాడున్నాడని తిరిగిందిగా ఒంటరిదెందు కవుతుంది?” అంది హేళనగా కళావతి.

ఆ మాటలకి జయకి ఆవేశం ముంచుకొచ్చింది.

“నిజమే మీ రిన్నట్లు నిన్నో మొన్నో బయటికి పంపేస్తే అదే నిజమయ్యేది. నన్ను సర్వనాశనం చేశావు. నిజం జయ తెలుసుకోకుండా నన్ను నా బ్రతుకునీ అన్యాయం చేశావు” అంది జయ.

కళావతి ఈసడింపగా అంది,

“కృతజ్ఞతనేది లేదనివే నువ్వు. నటరాజుకు అంతం చేసిన జీవితాన్ని మరొకడికి అర్పించిడానికి సిద్ధపడిన దౌర్బాగ్యురాలివి. నువ్వు జీవితంలో పైకి రాలేవు. నీ కిదే నా శాపం, నువ్వు సర్వనాశనం అవుతావు.”

“మేడమ్” కల్పన అరిచింది.

ఆ అరుపుకి కళావతి అదిరిపోయింది.

“అకారణంగా నోరుపారేసే సహించేది లేదు. ఈ రోజు నుంచి జయకి నేను గార్డియన్ని. మీ కోరికాపాలుగానీ, కాపాలుగానీ దాన్ని ఏమీ చేయలేవు. దాని ఒంటిపైన ఈగివాలకుండా నే కాపాడుకుంటాను.”

“అయితే నువ్వు పో”

“పోతాను. పోక నేనెందుకుంటాను. ఇది నా చెల్లెలు. దానికోసం నేనెక్కడికైనా పోతాను. ఏమైనా అయిపోతాను. రాగద్వేషాలతోపాడిన జీవితాన్ని బండరాయిగా చేసుకొన్న నీకేం తెలుసు బ్రతుకు గురించి” అంది కల్పన.

“నో కామెంట్స్ గెటవుట్” అని గబగబా వెళ్ళిపోయింది కళావతి.

పట్టదలకి పోయేరేగానీ ఇద్దరూ అడవిల్లలు. ఇద్దరూ వయసులో వున్నవాళ్ళు. బయటకెళ్ళి ఎక్కడుందాలి? ఎలా బ్రతకాలి?

“నాగురించి నువ్వేందు కిలా చేశావు. నువ్వు తొందర పడ్డావని: స్తోంది. నాకెలా రాసివుంటే అలా జరుగుతుంది. నన్ను వెళ్ళనియ్. నాకోసం నువ్వు నీ జీవితాన్ని పాడుచేసుకోకే” అంది జయ కల్పనతో.

కల్పన అమాషాగా నవ్వేసింది జయ మాటలకి.

“నేను పం కపోతే నువ్వు వెళ్ళి వుండేవానివి కాదుగా,” అంది.

“వానికి పరిహారమే లేదు.”

“కాదు నేను నీ గర్భాయస్నీరోజునుంచి.”

కల్పన గృహంగా అన్నమాటతో జయ మనసులో కల్పన స్థానం శిఖరాల స్థాయిలో పెరిగిపోయింది.

“ఏమో నాగురించి నీవు కష్టాలు పాలవడం నాకిష్టంలేదు అయినా ఇప్పటికీప్పుడు మనం ఎక్కడికి పోగలం.”

“ఏ చెట్టు కిందో వుండాం. నీ వుంటేవా?” అడిగింది కల్పన.

“నాకోసం ఇంత త్యాగం చేస్తున్నదానివి, నన్ను చెట్టుక్రింద వుంచుతావంటే ఎలా నమ్మను.”

“గుడ్, ఆ నమ్మకం వుందిగా. నోరుమూసుకొని బయలు దేరు వెళదాం.”

కల్పనవెళ్ళి ఆటో పిలుచుకొచ్చింది. వాళ్ళిద్దరూ గుమ్మం దాటుతుంటే మిగిలిన బృందం కన్నీళ్ళతో వీడ్కోలిచ్చింది. నృత్యకళాసకేతన్ కి పేరు తెచ్చిప కళాకారిణి జయకి ఆ పరిస్థితి వచ్చినప్పుడు మిగిలిన మాగతి ఏంకానో అన్నభయం అక్కడి వాళ్ళ మొహాల్లోనూ కొట్టొచ్చినట్టుగా కనబడింది.

“ఎక్కడికమ్మా,” అడిగాడు ఆటోద్రైవరు.

“మేనక” అంది కల్పన.

“అక్కడికెందుకు?” జయ అడిగింది.

“ముందు అక్కడ దిగుదాం. తర్వాత ఏదన్నా గదికోసం వెదుకుదాం.” అంది కల్పన.

“సరే, నీ యిష్టం.”

హోటలుగదిలో సామాను వదేసి ఓ కప్పు కాఫీతాగేక నువ్వు రెస్టుతీసుకో. ఏదోలా ఓ యిల్లు పంపాదించి సాయంత్రావి కల్లా వచ్చేస్తాను,” అవి కల్పన బయటికి వెళ్ళిపోయింది.

గదిలో ఒంటిగా పక్కండి జూ.

ఎలాంటి వాళ్ళ కమిషన్ టీ ఎలాంటి బ్రతుకు బ్రతుకు తోంది తను ?

జీవితం అంతే ఇదా ? తనకి తెలియకుండానే ఊహించలేని మలుపులు ఎన్నో తిరుగుతోంది. ఇకముందు ఎలా సాగతుందో అంచనా పెట్టాడు.

కన్నాని అండదండలు మినహాయించి మరే ఆసక్తి లేదు. జాగ్రత్తగా భరోసా లేని బ్రతుకై పోతోంది తనది.

మధూ తిరిగి కనబడతాడా ?

తను అక్కడ చేసుకోగలిగాడా ?

ఎక్కడన్నాడో, ఏంచేస్తున్నాడో ?

అందరి భవిష్యత్తు చేతులలోకిందైనా అంది చేయజారిపోయింది విధి తనతో అటలాడుతోంది. పరిహాసిస్తోంది. ఏమిస్తోంది. తన చుట్టూ సాలెగూడు నలేని విషమ సరిక్షలో గురై ఉంది. అల్లా సోంది. ఉండిపోతోంది. అలాంటి ఈపరిక్షలో దైర్యంగా నిలబడగలదాతను ?

గెలుపా ? ఓటమా ?

తిలకగిలిపోతోంది.

బజరునొక్కింది. రెండు నిమిషాల తర్వాత బేరర్ వచ్చాడు.

“ఓ కాఫీ తీసుకురా.” అంది.

బేరర్ వెళ్ళిపోయాడు.

అలోచనలు పట్టి పీడిస్తున్నాయి.

బేరర్ తెచ్చిన కాఫీ త్రాగి తల దువ్వుకోవాలని అద్దం ముందు కెళ్ళింది జయ.

అద్దంలో చూసుకొంది.

అప్పుడూ మయిన సౌందర్యం తనది. తన అందం తనకే మతి పోగొడుతోంది. ప్రముఖ నిర్దేశిగా పేరుని పంపాదించుకుంది తన అందం కోసం తపించి పోతూ తపస్సు చేస్తున్న వాళ్ళు ఎందరో వున్నారు. అడపాదడపా తనకొచ్చే ఫాన్ లెటర్స్ అందుకు సాక్ష్యం.

ఈ ప్రపంచాన్ని జయించి తనచేతుల్లో దారపోస్తానన్నా

యెవరికి తను మనసివ్వలేదు. అది చేరవలసిన చోటుకెప్పుడో చేరిపోయింది.

పలుచని పెదవులపైన వేసిన ముద్రని యీ జన్మలో తను మరచిపోలేదు.

‘తన ప్రాణాలు యీ పెదవుల్లో వున్నాయన్నాడు’ బాధగా నవ్వుకుంది. కళ్ళల్లో నీరు సుడులు తిగింది. మెదట్నుంచీ అంతే! మధూ తనకి అందినట్టే అంది జారిపోతున్నాడు దూరం అవుతున్నాడు.

చిన్నప్పుడూ అంతే!

ఇప్పుడూ అంతే!

స్థిమితంలేని ఆలోచనలు సొరచేపల్లా పట్టి పీడిస్తున్నాయి. ఆ క్లోజ్డ్ తనని మింగేస్తే బాగుండనిపిస్తుంది. కోరిలు చాచి ద్రాక్ష్యాలా లన గొంతు కొరికేసి రక్తం తాగేస్తే బాగుండనిపిస్తోంది.

ఎంతకాలం యిలా? ఎన్నిరోజులిలా?

తనకి సాధ్యమా?

క్షణం ఓ యుగంలా ఎంతకాలం ఇలా గడవగోడు. ఓర్పు నశిస్తోంది! ధైర్యం సన్నగిల్లుతోంది. ఎనను కాలిపోతోంది. విరక్తి కలుగుతోంది. మంచింపైనపడి వెక్కిరిస్తోంది.

కళావతి చేసిందివంతా. ఆ రక్షణే దీని కింతటికీ కారణం.

అసలు ఉప్పులో అప్పుడే కొలుకుపోతే ఎంత బావుండేది?

‘అమ్మా నన్నోదిలి ఎందుకెళ్ళిపోయావు. నన్నీదొర్చాగ్యపు బ్రతుకు బ్రకకమనా’ అని గొల్లున ఏడ్చింది.

ఓదార్చేవాళ్ళవరూ లేరక్కడ.

తనకి తానే సమాధానపడాలి. తనకి తనే ధైర్యం చెప్పుకోవాలి.

ఎడారిలో చిక్కుకున్నమనిషికి ప్రాణాలుపోయే తరుణంలో ఓయూసెన్ కనబడినట్టు కల్పన తనకోసం వచ్చేసింది. అలాంటి స్నేహితురాలు చాలి. నిజానికి తనకెవరూ లేరన్న విషయాన్ని గుర్తుకు రానీయకుండా ఎప్పుడూ తనకోసం అన్నీ తన నెత్తిన వేసుకుంటుంది కల్పన.

ఇదెక్కడి యుణమో :

ఏనాటి బంధమో :

కానీ అనిపిస్తుంది కదా, తరచిచూస్తే ప్రతి జీవితానికి ఒక చరిత్ర వుంటుంది. అ చరిత్రవెనక ఎన్నో కథలు, గాథలు, బావలు వుంటే అవి మాటలుకాదు. చేతివ్రాతలూ కాదు. నుదుటి రాతలే ననిపిస్తుంది. నిజం. ప్రతి వాక్యం ఒక కథకి మూలం. ప్రతి పదమూ ఎదోకథని అంశ ర్థతంగా చాటిచెబుతూనే వుంటుంది.

కిరాణాషాపుకి వెళితే అక్కడ కొబ్బరికాయపీచు తీసిచ్చే ఏడేళ్ళ కుర్రాడు, దారిలో రోడ్డుపైన కనబడే ప్రతివాళ్ళనీ పెసా కావాలని అడిగే నాలుగేళ్ళ బాపి అర్ధరాత్రి కారు బాగుచేసే మేకానిక్ పక్కన అనిపిస్తే అదీ బాపి అందిస్తూ నిద్రమేల్చానే పసివాళ్ళు.

అసలు ఆపిల్ల రెండుకు మేలుకున్నట్టు? పనిలో ఎక్స్ థ్లా అంటే కాదు. ఆ బాపిని పూర్తిగా చెయనూలే. దానికి అనేక కారణాలు. వాళ్ళు మనుషులే. కాని పూర్తిగా లోకం లెట్టని పసితనం. అయినా పెసా సంపాదించి బ్రతకాలనే తపన, ఆరాటం వాళ్ళలో కనబడుతుంది. అదే విచిత్రం మరి.

పైన తిరుగుతోన్న సీలింగ్ ఫాన్ కేసి చూస్తూ పడుకొంది.

కల్పన యింకా రలేదు. రెండువుతోంది. ఆకలిగా వుంది. క్రికం రాత్రి భోజనం చేయలేదు.

బేరక చెప్పి భోజనం తెప్పించుకొంది. భోజనంచేసి భవిష్యత్తుగురించి ఆలోచిస్తూ పడుకొంది.

నాలుగ్గంటలకి కల్పన నీరసంగా నిస్సత్తువుగా వచ్చింది. పదినిముషాలు మాట్లాడుకుండా కుర్చీలో చేరిగిబయటపోయింది.

జయకి ఆమెని పలకరించాలంటే భయంపేసింది. కల్పన చేతు కుండాల్సిన బంగారు గాజులు మాయమైనాయి. వాటిని ఏం చేసి వుంటుందో జయ తేలిగ్గా వూహించుకొంది.

కల్పన కళ్ళుతెరిచి చూడకుండానే అడిగింది.

“భోజనం చేశావా?”

“ఆఁ”

“ఇల్లు దొరికింది. సామాజిగుడాలో. అద్దె నూటపాతిక.”

“మనం అంత కట్టగలమా!” అనుమానంగా అడిగింది.

కల్పన నవ్వింది.

“కాబోయే క్షణానికి నాగరి భార్యను. ఆ మాత్రం కట్టలేదు.”

“ఏమో, నాకా వమ్మకంపోయింది. ఆ ఆశమాదా లేదు.”

“కదిపితేచాలు, తింటావు. దట్టార్. రేపు వెళ్ళి ఆ ఇంటిలో చేరదాం. కావల్సిన చిన్న చిన్న సామానులు కొని రెండు నెల్ల అద్వాన్స్ ఇచ్చవచ్చాను.” అంది.

“నీ గాజులు ఏవి?”

“ఒంటరిగావుండే ఆడిపిల్లలదగ్గర బంగారం వుండకూడదే అందుకని ఓ చోట దాశాను.”

అంది తేలిగ్గా కల్పన.

జయ నిట్టూర్చింది.

“నాకోసం ఎందుకే నీకింత తపన?”

కల్పన చెంపపైన ముద్దుపెట్టుకుంటూ అడిగింది జయ.

“ఈ అభిమానం కోసమేనే. ఏనాడో చేసుకున్న పాపానికి ఈ జన్మకీర్తితుకులో ఎవరూలేనిదాన్నయ్యాను అందుకే నువ్వంటే ప్రాణం పెట్టుకొంది. పొరపాటున ప్రాణంపోతే మట్టచేసే దీక్షైనా వుండాలిగా.”

చేత్తో కల్పన పెదవుల్ని మూసింది జయ.

“అంతష్టాట ఎందుకే?”

“ఊరికే అన్నాను. చూడు నా కాకలిగా వుంది. ఏమన్నా చెప్పు” అంది కల్పన.

జయ పలానా అని గుర్తుపట్టటం పెద్ద విశేషం కాదు.

జయ హోటల్లో యెందుకు దిగిందీ అక్కడ కొంతమందికి అర్థంకాలేదు.

బేరర్ వచ్చి “మీకోసం యెవరో వచ్చారు” అనిచెప్పాడు.

కల్పన, జయ ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూసుకున్నారు.

“రమ్మను” అంది కల్పన.

ముప్పై ఎళ్ళ యువకుడు రోపలికి చాలా హుందాగా వచ్చాడు.

“నమస్కారం నా పేరు ప్రసాద్” అన్నాడు.

గోదావరి నా కన్నీరు

“నమస్కారం” అన్నారెద్దరూ ఒకేసారి.

“నేను జర్నలిస్టును. చాలా రోజులుగా జయగార్హి
ఇంటర్వ్యూ చేయాలనుకుంటున్నాను. కాని అవకాశం పడనేలేదు.
ఏదేంటిగా యిక్కడున్నారని యిప్పుడే విని యిటు వచ్చాను”
అన్నాడు ప్రసాదు.

కల్పన అతన్ని శరీరీకంగా రెండు క్షణాలు చూసింది.

చూడడానికి ఇంప్రెసివ్ గానూ మంచివాడలానూ కనిపించాడు.
కాని జయ ఏదో సాకుచిప్పి అతన్ని పంపించేయా లనుకొంది.

కల్పన వెంటనే అంది జయ అప్పుడుతుందని ముందే పసి
గట్టి “తప్పకుండా కానీ యిప్పుడు కాదు. మీకు అడ్డసిస్తాను ఓ
వారం తర్వాత వస్తే బాగుంటుంది. ఒకవిధంగా మీరడిగినా ప్రస్తు
తం ఏమీ చెప్పే సరిస్థితిలో లేము” అంది.

“అలాగే” అన్నాడు ప్రసాదు.

కల్పన అద్దెకి తీసుకున్న ఇంటి అడ్డను కాగితంపైన
రాసిచ్చింది. ప్రసాదు వెళ్ళిపోయాక అంది జయ.

“ఎవరో ముక్క మొహం లీనివాడితో పని కెందుకు
చెప్పు. ఇంటర్వ్యూలేదు గింటర్వ్యూలేదు పొమ్మందామనుకున్నాను.”

“అందుకే నువ్వు తల విడిచుకువదానివంటాను. ఇప్పుడు
షునం వంటరివాళ్ళం. ఎవరో ఒకరి ఆసరాకాస్త మనకి అవసరం.
అతన్ని చూస్తే ఎందుకో మంచివాడనిపించింది. ముందు ముందు
మనకేదన్నా అతను సహాయ పడవచ్చుగా” అంది.

కల్పన మాటలకి జయ మాట్లా లేదు.

బొత్తిగా నాలుగ్గోవలమ్య హార్సోవాలంటే ఉదయంనుంచీ
చాలా బోయగా వుంది.

జయ సాయంత్రం స్నానంచేసి డ్రస్ చేసుకొని బాల్కనీ
లోకి వచ్చిపించుంది.

కారిడార్లో కారులు, స్కూటర్లు మొదలైన వాహనాలతో
జన సందోహంతోనూ సందడిగా వుంది. పట్టగోమీద చేతులుంచి
చూస్తోంది.

వరండాలో ఫక్కగడల్లో వాళ్ళ తనని చూసే చూపులు
ఈతెల్లా తిగిలాయి జయకి.

అ కళ్ళల్లో ఎర్రజీరలు. వాంచ- అనహ్యం వేసింది, జయ
వాళ్ళున్నగదికి మూడు గదుల అవతల ఒకతను వెకిలిగాచూస్తూ
బేరర్ వి ఏవో అడుగుతున్నాడు.

బేరర్ వెకిలిగా నవ్వుతూ ఏదో చెబుతున్నాడు వాడికి.
క్రీగంట చూసింది జయ. ఇంతలో కల్పనకూడా వచ్చి జయ
పక్కనే నించుంది.

జయ “ఛీ. ఆవెధవలు చూడు ఎలా చూస్తున్నారో” అంది.
కల్పన నవ్వింది.

“అది లోకవిదితం. మనం ఏమీ చేయలేం. చూసినట్టు
వూరుకోవాలంటే,”

బేరర్ పక్కగా వెళ్ళడంచూసి పిలిచింది కల్పన.

“ఏమిటా వెళ్ళవ అడుగుతున్నాడు,” అడిగింది.

“మిమ్మల్ని ఎక్కడో చూసినట్టుందటండి. ఎవరని అడుగు
తున్నాను” చెప్పాడు.

“ఏం చెప్పావ్?”

“డాన్స్ చేస్తుంటారని చెప్పాను” అన్నాడు.

“ఊసారి ఏమన్నా అ గితే అ పొద్దేలుగాడి బుర్రని రామ
క్రీరన పాడిస్తానని చెప్పి” అంది.

“అలాగేనమ్మా” అని వెళ్ళిపోయాడు.

“ఊ ఒక్కరాత్రి గడిస్తే రేపు మనం అంటూ ఏర్పరచు
కొనే ప్రశంసలోకి అడుగు పెట్టచ్చు” అంది కల్పన భావంగా.

“చూస్తుంటే మనం చాలా విషమ పరిస్థితుల్లో చిక్కుకుంటు
న్నామనిపిస్తుంది,” జయ ఏదో చూస్తూ అంది.

“అందుకని భయపడుతున్నావా?”

“భయపడి చేయగలిగిందేముంది?”

“అమాత్రం డె ర్యం నీలోవుంటే చాలు. నముద్రాన్ని తేలిగ్గా
తూదగలం,” అంతలో వాళ్ళు మాట్లాడుకొంటూ వుండగానే చీకటి
పడింది.

బేరర్ తలుపు తోసుకొచ్చాడు.

“ఏమిటి?” అడిగింది.

“420 గిదిలో ఆయన....”

గోదావరి నా కన్నీరు

“అ పొడేలుగాడా !”

“అప్పనమ్మా. ఆయన పేరు పాపారావు, మిమ్మల్ని రవ్వని చెప్పవన్నాడు. పైనలగురించి బెంగబెట్టుకోవద్దన్నాడు,” అన్నాడు. జయ మొహం ఎర్రబడింది.

“గెటపుట్ ఈషియట్. ఎవరనుకొంటున్నావ్. మేనేజరుకి చెప్తాను,” అరిచింది.

బేరర్ చిరాగ్గా అన్నాడు.

“నామీద ఎందుకమ్మా కోపం. ఆయన చెప్పవన్నమాట చెప్పాను, మీ యిష్టం. మధ్య నాకేమొస్తుంది.” అన్నాడు బయటికి వెళ్ళిపోతూ.

“చూపేవా జయా, అడదాని బ్రతుకంటే ఈ సొసైటీకి ఎంత తేలికచూపో. ఈ మగజాతి తీరే అంత. పరాయి అడదాన్ని గౌరవింపడం చేతకాని వాళ్ళెప్పుడూ పైకిరారు,” అంది కల్పన.

జయ కన్నీళ్ళు పెట్టకొంది.

“మనిషిని మనిషిగా ఎందుకర్థంచేసుకోరో తెలియలేదు కల్పనా! మనం అసభ్యంగా ఏమీ ప్రవర్తించలేదు. అయినా వాడి కళ్ళకి మనం అనుమానస్పదంగా కనుపించాం. ఎందుకంటావ్? ఇద్దరం అపిల్లలం. హోటల్లో మగదిక్కు లేకుండా దిగాం! ఈ దేశం మారదు. మనుషులు మారరు.”

“నువ్వన్నది నిజమే. నువ్వనట్టు ఒక అడిది రెండో అట సినిమాచూసి ఒంటరిగా ఇంటికి రాగిలిగిన రోజున ఈదేశంషరంగా మిండిందని ఒప్పుకోవచ్చు.” అంది కల్పన.

బేరర్ పైన మేనేజర్ కి చెప్పాలనిపించినా అది తనకే అవమానంగా భావించి వూరుకొన్నారు స్నేహితురాళ్ళిద్దరూ.

భోజనంచేసి పడుకొన్నారు.

జయ ఒకవింగా ఆలోచిస్తుంటే కల్పన ఆలోచనలు మరో తీరులో వున్నాయి.

జయ మాన్ వ గురించి ఆలోచిస్తుంది కల్పన వర్షాడి ప్రారంభించిపోయే కొత్తజీవితాన్ని గురించి భరోసాలేని జీవితాన్ని గురించి ఆలోచిస్తుంది. కానీ మనసుకు ఏదో మారుమూల ఎలాంటి కష్టాలైనా ఎదురీదగలనన్న నమ్మకం ఆమెలో వుంది.

సాధ్యమయినంత త్వరలో మాధవకి పరిస్థితిని తెలియపరచి
జయజీవితాన్ని ఓ ఒడ్డుకు చేర్చాలన్న బలమైన ఆశయం మనసులో
నాటుకుపోయింది కల్పనకు.

గదిలో లైటు తీసేయలేదు.

జయకేసి చూసింది. మంచంపైన వెల్లికిలాపడుకొని రెండు

చేతుల్ని గుండెలపైనవేసుకొని నిద్రపోతోంది జయ.

కల్పన గుండె తరుక్కుపోయింది.

జయసీచూసినప్పుడల్లా 'వైకుంఠపాళి' అట గురుకొన్నది.

ప్రతిసారి పామునోట్లో చిక్కుకొని క్రిందమెట్టుపైకి వచ్చేస్తోంది.

ఎక్కడుందీ లోపం? అనలేందులా జరుగుతోంది, ఇదెదో

గ్రహదోషం అయిందాలి, లేకపోతే ఇంత అన్యాయమా? కావ

గ్రస్తురాలిలా చేత్తో అందుకున్నట్టే అందుకొని అన్నీ మరుక్షణం

లోనే పోగొట్టుకొంటున్న దురదృష్టవంతురాలు జయ.

నిద్రరావడంలేదు. కళ్ళు ముందుతున్నాయి. లైటుతీసేసి

బావంతంగానైనా నిద్రాదేవిని ఆశ్రయించాలని లేచింది కల్పన.

తైం ఒంటిగంటయింది.

మెల్లగా నిటూర్పు లైట్ ఆర్పబోయింది. తలుపుపైన

మునివేళ్ళతో క్లాన చప్పుడయింది. లైటు తీయబోయిందల్లా

ఆగిపోయింది కల్పన.

జయ నిద్రపోతోంది. రెండు క్షణాలు ఆలోచించింది.

మళ్ళీ తలుపుపైన చప్పుడయింది.

కల్పన పెదవులపైన చిత్రమైన నవ్వాకటి కదిలింది.

ఆ ఒక్క క్షణంలో అనిపించింది.

"ఓ, ఈ అవబ్రతుక్కంటే అమెరికాలో చెట్టుగా పట్టడం
మంచిది కదా," అని.

ఎవడో విచిపెట్టి పోయేలాలేదు. బాగా బుద్ధివెప్పాలని
నిర్ణయించుకొని వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

ఎదురుగా గూ కట్టులో కట్ బనీనువేసుకొని రూం నెంబరు

120 గాడు ఆ పాపారావుగాడు నించునున్నాడు. మెళ్ళో పలిగోప

గొలుసు లైటు వెలుగుపడి మెరుస్తోంది. కళ్ళు మత్తుగావున్నాయి.

గా తాగినట్టన్నాడు. వాసన గుప్పునకొడుతోంది.

కల్పననిచూసి వెకిలిగా నవ్వేడు.

“నాకు నిద్రరావడంలా” అన్నాడు పాపారావు.

“అయితే వెళ్ళి మేడమీంచి దూకు” అంది.

ఆ మాటలకి తలతిప్పి చూసి మళ్ళీ నవ్వి,

“వెధవ బెట్టుచెయ్యకు. నువ్వెంతకావాలంటే అంత బస్తాను. రా,” అన్నాడు గబాల్ని చెయ్యిట్టకుని.

కల్పన విదలించుకొంది. వాడు వదిలిపెట్టలేదు. గదిలోంచి ఒక్కలాగు లాగాడు కల్పనని పట్టుకొని. ఆ వూపుకి వరండాలో కొచ్చిపడింది కల్పన. వరండా నిర్మానుష్యంగావుంది. గట్టిగా అరిస్తే అందరూలేస్తారు. వాడికి బదిచ్చెడం మాట అటుంచి ముందు తన పరుష పోతుంది. వాడు కల్పన రెండు భుజాలు పట్టుకొని దగ్గరికి లాక్కోబోయాడు. ఆ అదనులో వాడిమెళ్ళో పలిగో చీక చిక్కింది కల్పనకి. వాడు పట్టుకోడానికి ప్రయత్నిస్తునేవున్నాడు. గుండెలపైన చేతులేశాడు, కల్పన : లిగోరు గొలుసుతో వాడి గుండెలపైన మొహంపైన గీరేసింది. మొహాన్ని రెండుచేతుల్తో కప్పేసుకున్నాడు పాపారావు. కల్పన విసురుగా గదిలోకివచ్చి తలుపులు పేసేసింది. దీపం వెలుగులో చూసుకొంది, చేతులంతా రక్తం ఆ గొలుసు తనచేతిలోనేవుంది,

“... రీల్ గోగ్ : గిగళా సి జరిగింది” అనుకొంది. అంతలోనే ఆ గొలుసు నేలచేయాలో తోలేడు. కల్పనకి తెలుసు. జరిగిందాన్ని వాడెలాగూ బయటికి చెప్పకోలేదు. ఉదయం మేనేజర్ కిస్తే సరిపోతుందిలే అనుకొంది. జాతరూంలో వెళ్ళి చేతులు కడుక్కుంది. అలుపు పోలేదు. ఆయాసంతో గుండెలు అవరం మానలేదు,

జరిగిందంతా గుర్తురాగా శరీరం వణికిపోయింది; అయినా సాహసించి తలుపు తీయడం తనది తెలివి కుక్కవలసమే. గుండెల మీద చేతులేసుకొని పడుకొంది కల్పన. నిద్ర ఎలా పడుతుంది.

“ఇల్లు బాగానే వుంది” అంది జయ. డాబాపైన గదులు మొత్తం రెండుగదులు. మిగిలినవసతులు బాగానే ఉన్నాయి, అయిదు రాజభవన రోడ్డులోవుంది. రైలు కట్ట, దాని వెనుకగా హుస్సేన్ సాగర్ అండంగా కనువిస్తున్నాయి. రెండు సూట్.

కేసులోని, ఎయిర్ డాగ్ లోని సామానులన్నీ ఇంట్లో నాడు.

దీరిలో చుట్టిన కలి మువ్వలు కిందపడి ముట్టినవి కబ్బం చేశాయి, అపరూపంగా వాటికేసి ఓసారిచూసింది జయ. వాటిని తీసుకోక తీసుకొని గుండెల కద్దుకొంది. అసంఖ్యాకమైన అభిమానుల అభిమానానికి దానిని ప్రాతూనించేసిన మువ్వలు అవి. ఆ మువ్వలు తన ప్రాణం అనుకొంది జయ.

అదే సమయంలో కల్పన సూట్ కేసులోంచి పులిగోరు గొలుసు బయటపడింది.

అదిచూసి కల్పన గుండెబిడింది.

దానిని హోల్ లో మేనేజర్ కిచ్చేయా లనుకుంది. కానీ మర్చిపోయింది. ఇప్పుడేం చెయ్యాలి?

జయ కళ్ళు పెద్దవిచేసి చూసింది.

“ఎక్కడిది?” అడిగింది.

“నన్ను పరాభవించబోయిన ఓ వెళ్ళవద్దగ్గర పరిహారంగా సంపాదించిన సొత్తు.”

“అంతే?”

కల్పన రాత్రి జరుగింది చెప్పింది.

కల్పనచెప్పే మాటలు విని అమె ధైర్యసాహసాలని సమయస్ఫూర్తికి మెచ్చుకోకుండా వుండలేకపోయింది.

మొదటసారిగా ఇద్దరూ వంటపనిలోకి దిగారు. కష్టపడి చెసుకోడంలోవున్న తక్కువవిల్లకాబోలు ఇద్దరికీ దాగానేవున్నట్టు తోచింది.

రాత్రి ఇద్దరూ ఒకే చాపపైన పడుకున్నారు. ధైర్యసాహసాలతో కళావతి పొమ్మనగానే బయటికి వెళ్ళేవారు. ముందు జీవితం ఎలాగడవాలి? అన్న ప్రశ్నపైన ఆలోచిస్తున్నారు.

ఇద్దరూ ఒకరికేసి ఒకరు చూసుకొంటున్నారు. ఏదో మాట్లాడాలని కానీ ఏం మాట్లాడాలో తోచని స్థితిలో నిస్సహాయంగా చూసుకొంటూ, గుండెలు నీరసంగా మూలుగుతుంటే ఏం చేయడానికి తోచక ఇద్దరూ ఒకేసారి గట్టిగా ఊపిరి తీసుకున్నారు.

“భయంగావుందా?” కల్పన అడిగింది.

జయ కళ్ళతోనే నవ్వింది.

గోదావరి వా కన్నీరు

“భయమా : దేనికి. భయాన్ని చూట్టకక్కరికి రానీయ
కుండా కొంతంత దైర్యాన్నిచ్చే నువ్వు లేవా ?”
అంది జయ.

అ మాటలకి కల్పన కళ్ళు తడి అయినయి.

“ఏనాడు రాసిపెట్టేవుందో మనకి. ఒక్క తల్లి తండ్రీ.
కడుపుని పట్టకపోయినా....”

“ప్రేమా. అభిమానం, ఆత్మీయతా అనేది కేవలం రక్త
సంబంధంలోనేకాదు. అవి మనిషి మనసునిబట్టి పెరుగుతాయి.”
అంది జయ.

కల్పన వీచుచుట్టాతా చేయిపేసి పడుకొంది.

వాళ్ళిద్దరిదీ తల్లి మాతుళ్ళ సంబంధమా? లేక అక్కచెల్లెళ్ళ
ఆత్మీయతా? లేక స్నేహితురాళ్ళ రాగిబంధమా? చూసినవాళ్ళు
పైతం చెప్పలేని వాళ్ళమధ్య బంధం ఏనాటిది మరి.

బరువుగా కడులుతున్న ప్రతిక్షణాన్ని లెక్కబెట్టుకొంటు
న్నారు. చీకటి విడిపోయి తెల్లవారితే బాగుండునన్న ఓ ఆశ. తీరా
తెల్లారితే ఏంచేయాలో తెలీని దిగులు.

ఏదీ గవ్యం?

ఎక్కడికి? ఎలా? ఎంతకాలం, ఎప్పటికి.

కల్పన దిగులుగా కళ్ళు మూసుకొంది. కల్పన గుండెల్లో
మొహాన్ని చేర్చి పడుకొంది జయ.

ః దిహేనులోజులు బరువుగా పెళ్ళి పోయాయి. కావల్సినదీ
తెచ్చుకొని వండుకొని తినడం, ఇంట్లో పదుండటం మినహాయించి
ఏంచేయాలో తోచలేదిగరికి.

ఉద్యోగం సంపాదించిపెట్టే డిగ్రీలు లేవు.

మరి బ్రతుకుతెరువుకి ఆధారం ఏమిటి?

కేవలం డాన్స్ చేయడంతప్ప మరింకేమీ చేరికాదు. అదీ
భారీ ఎత్తున ఏ రక్షింబ్రభారంలోనో ఇస్తేతప్ప జనం చూడరు
పైగా దాన్ని నిర్వహించేందుకు ఓనాథుడు కావాలి. అదీకాక వాళ్ళు
హైదరాబాదులో చాలా ప్రోగ్రామ్స్ యిచ్చారు. జనం మాత్రం
ఎన్నిసార్లని చూస్తారు : విసుగ్గా వుండదా :

కల్పన దగ్గరున్న చేతిగాజులు, చెవులరింగులు జయమెళ్ళో

గొలుసు హరించుకు పోయినయి. చాలాతక్కువ డబ్బుంది చేతి
ఎక్కువరోజులు గడువడ. చలోగానే ఏదో ఒకటి చేయాలి.

“అన్నట్టు శలిగోరు గొలుసు వుందికదూ?” అందికల్పి.

“అది మనదికాదుగా” అంది జయ.

“కాదని తెలుసు. కానీ దానికోసం వాడురాసుగా. దాం
మనకి ఓకెల గడుస్తోంది రేలేదు” అంది కల్పిని తెచ్చిపెట్టుకొని
ఉత్సాహంతో,

“మనం చిన్న డాన్స్ స్కూలు పెడితే” అంది జయ.

“నిజమే. కానీ పిల్లలు రావాలిగా. నాకు నువ్వు, నీకు కే-
తప్ప మరో మూడో మనిషి సహాయం మనకి లేదు” అని నవ్వి
బాదగా అంది. కల్పిని తిరిగి “మన స్నేహాన్ని ఎంతో మం
అశించారు. మేమే పడనిచ్చింది కాదు. పేరు డబ్బు మనవి
గడించికూడా మనల్ని అనామకులుగాచేసి అంతా తన గుప్పెట్లో
పెట్టుకొంది” అంది.

“ఎవరికెంత రాసిపెడితే అంతే ?”

“సిరీ ?”

“తేలిగా కొట్టేయకు కల్పనా, మనిషి జీవితానికి, విధికి మ-
మనకి తెలిసి ప్రమేయం ఏదో వుంటే తిరుతుంది. అదే కాకపో-
ఈ నాడు నా బతుకేలా అయ్యేదా? లక్షాధికారి కడుపున పుట్టార
ఆ లక్షలుచాలక నాన్న దేనికోసమో తపించిపోయాడు. ఉన్న
నేనూ, అన్న తల్లి లేకపోబడేగా అకారణంగా హత్యచేయబడ్డా
అలాగే విధి ప్రమేయమే లేకపోతే ప్రకృతి ఆ రోజెందు కే
విలయతాండవం చేసింది. అమ్మ ప్రాణాలెన్నందుకు బలితీసుకొం-
నేనో అనాధగా ఎందుకు విసిరికొట్టబడ్డాను? ఏమయినయి లక్షల
సర్వాన్ని ఉప్పున తెడిచి పెట్టేసింది”

“అందుకే అంటానుకదా, ప్రతి జీవితం అనుభవాల సవే
శనం కల్పనా, జీవితంలోజరిగే ప్రతి సంఘటనా ఎదురయ్యే ప్ర
సమస్యా ఒక్కొక్క అనుభవం. అంతే, కాదంటావా? ప్రతిక్షణం
అనుక్షణం ఏదో ఒక అనుభవమే.” అంది.

కల్పిని పకపక నవ్వేసింది.

“పిచ్చిమొద్దూ నువ్వనే జీవితం నాకు మనుషుల్లో కనబడ

గోదావరి నా కన్నీరు

మనిషికి స్వార్థం ఎక్కువ. అవకాశవాది మనిషి. తన అవకాశం కోసం, ఎదుటి మనిషిని నిలువైనా చంపేసే గుణాలున్న మనిషి కంటే మృగాలు నయం అనిపిస్తుంది నాకు.

విచ్చుకొన్న పూలలోనూ, ఆ పూలకిందున్న ముళ్ళలోనూ, గవరో జస్లోనో, రిజిలోనో వెళతుంటే దానివెనకలే పరుగెత్తే ముక్కలోనూ, తల్లి తెచ్చే వేళకోసం నోరుతరిచి ఎదురుచూసే ఎచ్చిక పిల్లోనూ, తల్లి పేదకోసం తపించే అవుదూల్లోనూ, పచ్చగా కొత్తచిగుళ్ళవేసే మొక్కల్లోనూ, దాని సక్కనే ఎండిన మోడులోనూ మన తోటలోపందే గులాబీ మొక్కలోనూ, నడిచే సారిక్కగా గుట్టమీదవుందే ముళ్ళచెట్టులోనూ కనుపిస్తుంది నాకు జీవితం.

పదిపిల్లల్ని వెంకోసుకొని తిరిగే వంది, మెహళ్ళుకొని పంటింటికి తిప్పే పిల్లి దానిపిల్లలు, దీంచుట్టు మూగే పురుగులు పట్లో కదలా జీవితాలు లేవని అనగలవా :

అస్వయించుకోవాలేగానీ మనంచూసే ప్రతి దారిలోనూ జీవితం కనుపిస్తుంది. నోరూ, మనసువున్న మనిషిగురించి ఆలోచించేది తక్కువైనా పర్లేదు, కానీ నోరూ వాయాలేని స్వార్థంలేని మూగ ప్రాణుల్లో దేనినైనా తెలుసుకోగలగడం. చేతనంత సీవచేయడం ఉత్తమం అని నా అభిప్రాయం. అందుకే నాకోసారి పనిపిస్తుంది కదా మనిషిగా ఎందుకు పట్టానా ? అని, ఏ చెట్టు గానో, ఏ అవుదూరగానో పట్టగూడదా ! లేదా ఏ గొప్పవాడిం గ్గానో గారాలు కుడిచే పిల్లగా ఎందుకు పట్టలేదా అని."

నీకు మరీ మతి పోతోంది" అంది జయ కల్పన మాటలకి.

కల్పన నిరాశగా అంది.

"ఇటువంటి కొన్ని రెగనిసమన్యల్ని వాటిని ఆలోచించడం మానుకొంటేనే వంచిదేమో !"

"నిజమే"

"తల నొప్పిగా వుంది, కాస్త కాఫీ తాగుదామా !"

కల్పన అడిగింది.

జయవెళ్ళి ఫ్లాష్ గ్లాసులు తెచ్చి రెండు గ్లాసుల్లో కాఫీని

పోసింది. ఒక గ్లాసుని కల్పనకి అందించి మరోటి తనుతీసుకొ
జయ.

జయ ఒక్కతే వుందీ యింట్లో. ఇంట్లోకి కావల్సి
సామాన్లు అయిపోయాయి. చేతిలోవున్నదబ్బాడు దా అయిపోయింది
తప్పనిసరిగా పులిగోరు గొలుసు అమ్మదానికి కల్పన బజా
కెళ్ళింది.

గదిలో ఒంటరిగా కూర్చుంటే జ్ఞాపకాలు కార్చిచ్చులా
గుండెను మండిస్తున్నాయి, ఆ యింట్లో అరుగు పెట్టిం తర్వా
మళ్ళీ కాలు బయట పెట్టలేమజయ. కల్పనే అన్నీ చూస్తోంది?

సాయంత్రం వెలుగుని మింగేస్తూ చీకటి విరుచుకుపడుతున్న
ఆ సమయంలో జయ గదిలోంచి మెల్లగా వచ్చి బాల్కనీలో
వింటుంది.

చల్లగాలి పంటని తాకుతోంది. రోడ్డుకేసి, దూరంగా క
బడతోన్న రై ఆపట్టాలని ఆ పట్టాల వెనుకగా నలుగా హుసేన్
సాగర్ దీపాలవెలుగులో కనిపిస్తోంది. హుసేన్ సాగర్ వం
పైన ఏవో రైలు వెళుతోంది. గాలికి జయ గుండెలపైన, భుజ
పైన నింవలేక పమిటచెరగు జాంపోయి వేసుకొన్న లున్ని జ్ఞా
రోంచి దాని క్రిందున్న బ్రాసేరోంచి చక్కని వంపుసాం
నింకొన్న జయ గుండెలు ఊపిరితీసి వదులుతూ వుండండే.
బ్లోజురోంచి బదులుకు ఉరకాలని ప్రయత్నంచేస్తున్నాయి. మెళ్ళో
వేసుకొన్న పూసగొలుసు ఆ పత్తుల్లాలపై కొత్త అంచాల
సంతరించుకొంటూ సముద్రంపైన కెరటంలా వూగుతోంది.

అంత అందమైన సమయంలోనూ జయ గుండెలో నిప్పు
వర్షం కురుస్తూనే వుంది. మనసు తుపాను తాకిడికి గురి అవుతూ.
వుంది.

తనచుట్టూ ఏవో ఆకారాలు....మనగ్గా భూతాల్లా, దైత్యాల్లా
చుట్టూ మూగుతున్నాయి.

కన్నెపిల్ల కలలుకనే పొగిపైన వయసు....నాది అని చెప్త
కోడానికున్న కావల్సినంత భవిష్యత్తు, అన్నీ అన్నీ ఇలాచూస్తు
దగనే నాశనం కావల్సిందేనా?

గోదావరి నా కన్నీరు

కన్నుమూసినా, తెరచినా, అలోచించినా, అలోచించకపోయినా, మనసు ఒకేచోట కేంద్రీకృతమైపోయింది.

అరడుగుల మనిషి, తన ఎదురుగా నించుని చిరునవ్వుతో నని చేతుకున్న ఓ అనుభూతి. చేతులతో తనని చుట్టే బలంగా ఎంతెల కదుముకొంటున్నట్లు భ్రమ. తడిఅయిన కళ్ళని తుడుచుంటూ రోపలికి సడవబోయింది.

వెనకగా బూట్లచ్చడయింది.

తలతిప్పి చూసింది జయ.

కళ్ళు విప్పారినయి. ఆశ్చర్యంగా.

“ఎదూ” అంది జయ.

“నేను ప్రసాద్ ని”, అన్నాడతను.

జయ తేచుకొని అతన్ని చూసింది.

“ప్రసాదా?” ఎవరో గుర్తురాకన్నట్లుగా కొన్ని ఉణాలు తన్నే చూస్తూవుం పోయింది.

అతను సన్నగా నవ్వాడు.

“బహుశ మర్చిపోయివుంటారు. నేను హోటల్ మేనకరో ముమ్మల్ని కలుసుకొన్నాను. సత్రికా విలేజిని.”

“అవునుకదూ! ఏదో డ్యాసర్ మర్చిపోయాను. ఉమింకి,” అంది జయ తన పొరపాటుని తెలుసుకొని.

“అరవాలేదు” అన్నాడు ప్రసాదు.

“రండి రోపలికి,” అంటూ అతన్ని రోపలికి ఆహ్వానించింది.

ప్రసాద్ మెల్లగా గదిలోకి అడుగుపెట్టి పరీక్షగా ఓసారి హాళాడు.

అతి సామాన్యంగా ఉన్న ఆ గదిని చూసేక అతనిమనసు లుక్కుమంది.

అతని మొహంలోని భావాన్ని చాలా తేలిగ్గా చదివింది జయ వ్యలేక నవ్వుడానికి ప్రయత్నం చేస్తూ అంది.

“ఈ కళాకారిణి స్థితిగతులని అంనా చేస్తున్నారా?”

“అదేం కాదు”

“నాకు తెలుసు. కూర్చోమని అనడానికికూడా ఇక్కడ
కనీసం ఓ కుర్చీలేదు, దయచేసి ఆ మోడాపైన కూర్చోండి”

ప్రసాద్ మోడాపైన కూర్చున్నాడు. అతని కెదురుగా చా:
పైన తను కూర్చుంది జయ.

“మీ రొక్కరే ఉన్నారు” అడిగాడు.

“మా కల్పన బజారు వెళ్ళింది వచ్చేస్తుంది” అంది.

ప్రసాద్ మెల్లగా అడిగాడు.

“మీరు కళావతి నృత్య కళానికేతన్ లో వుండేవారు కదా
ఇక్కడి కెందుకొచ్చాలో అర్థంకావడంలేదు”

“అయో పెద్ద కథ”

“అంతే?”

జయ అతన్ని చూసింది,

“మమ్మలి ఎక్స్ పోజ్ చీసింది”

“ఎందుకు?”

“కారణాలు చాలా ఉన్నాయి”

“చెప్పకూడనివా?”

అతని ప్రశ్నతో అలోచనలో పడింది జయ.

నిజమే. చెప్పుచుగా. చెప్పకూడదా అన్న సందిగ్ధంలో ప
పోయింది. జయ ఏమీ మాట్లాడకుండా చేతిలోతో నేలపైన రాస్తూ
కూర్చోటంచూసి ప్రసాద్ అన్నాడు.

“అల్ రైట్. ఇష్టంలేనిపోతే చెప్పకండి.”

జయ మాట్లాడలేదు. అంతలో కల్పన వచ్చింది. అతని
చూస్తూనే చివనప్పుతో విష్ చేసింది. చేతిలో బ్యాగ్ ని పక్కనపె.
జయపక్కనే కూర్చుంది కల్పన,

“థాంక్స్ మీరు వెంటనే గుర్తుపట్టారు” అన్నాడు.

కల్పన అందంగా నవించింది.

“ఒక్కసారి నేను ఎవరితోనైనా మాట్లాడితే తిరిగి ఆమని
లక్షమందిలోవున్నా గుర్తుపడతాను” అంది కల్పన.

ప్రసాదు జేబులోంచి సిగరెట్ పెట్టెతీసి “సిగరెట్ కాలు
కోవచ్చా.” అడిగాడు.

“బై ఆల్ మీన్స్” అంది కల్పన.

గోదావరి నా కన్నీరు

అతను నిగడతో వెలిగించి పొగని గాలిలోకివదిలి అన్నాడు.

“నేనిక్కడికి రాకముందున్న ఆలోచనలు వచ్చి చూసేక
మారిపోయినాయి, జయగారు కారణాల నాకు చెప్పకపోయినా
అంతవరకు వూహించుకోగలను.”

అతని మాటలకి కల్పన సీరియస్‌గా మారిపోయింది.

“మేం తెలిసికానీ, చీకకానీ పొరిపాటు పనేమీ చేయలేదు.
నాన్ని కారణాలచేత ఓ ప్రోగ్రాంలో జయ ఫర్‌ఫారమ్స్ సరైన
స్థితికి ఆవ లేకపోయింది. అప్‌కోర్స్ కార్యక్రమం ప్రకారం
ఎంద జయప్రోగ్రామే. కానీ ఓ దురదృష్ట కారణంచేత అది సాధ్య
యైతే, అందుకనే బయటకు రావల్సి వచ్చింది.”

“మిమ్మల్ని కదిలించి పాతవిషయాలని జ్ఞాపకంచేసి దావపెడు
కున్నానేమో, తమించండి.”

జయ కానీ కలుషతోంది. కల్పన అదోసారి చూసి అంది.

“హూ.....మనసుందీ మనసులేని వాళ్ళలా అనాలుగుగోడల
మధ్య, ఓ జైలులులో కైదీల్లా బ్రతుకుతూ మా జీవితాలని కళకి
అంకితం చేశాము. కానీ మేమూ మనుషులమే. మనిషి అంటేనే
అసంఖ్యాకైత కోరికలపట్ల. ఒక తిండిపోతుకి మిఠాయి దుకాణం
కూస్తే రసగుల్లా నాలసిపిస్తుంది. మరో దరిద్రుడికి తనతో పోటీ
యిడి గెలిచి లాక్కుని తింటున్న కుక్కనోద్లో కొత్తెముక్క కావా
నిపించవచ్చు. అదీ కోరికే. అదీ కోరికే. కానీ ఆరెంటికి మధ్య
అంతో తేడావుంది. మనిషిగా పుట్టినందుకు, అందునా నా అనేవాళ్ళు
నా ఆదర్శాలుగా ఫట్టి సుఖసంతోషాలని మరోమనిషితో పంచు
నే అవకాశం లేక కోరికల్ని చంపేసుకొన్నా. ఒక్కప్పుడు కాక
రోతే మరోకప్పుడైనా ‘మనసున మనసై బ్రతుకున బ్రతుకై
‘దొకరుంటే చాలని’ అనిపిస్తుంది. అది నేరమా?” కల్పన ఆవే
ం కట్టలు త్రెంచుకొంది.

ప్రసాద్ ఆమె మాటలకి అమెకిగల పరిజ్ఞానానికి చలించి
పోయాడు.

“నిజమా. మీమాటలు వింటుంటే అనిపిస్తోంది. నిజంగా
అసచుట్టూ కనీసపు కోరికలైనా తీరేవారు ఎందరున్నారూ అని,
న్నాడు.

జయ కాఫీ గాను అందించింది.

“ఇదో శ్రమ.” అన్నాడు.

“మీరే ఈ యింటికొచ్చిన మొదటి గెస్” అంది కల్పన.

“థాంక్స్.” కాఫీ తాగి గ్లాసుని పక్కనే పెట్టాడు.

“మీ నాట్య ప్రదర్శనలు చాలాసార్లు చూశాను. రెండు మూగుసార్లు కలుసుకోడానికి ప్రయత్నంచేశాను. కానీ మీ మేడమ్ మాకు అవకాశం ఇవ్వలేదు. ఒక వింగా నేను మీ అభిమానిని, మీకు ఈ పరిస్థితిలో ఏ విషయమైన పేవ చేయగలిగినా ధన్యుణ్ణి.” అన్నాడు ప్రసాదు.

“భలేవారే. ఎంత అభిమానమున్నా అంత పెద్ద మాట లెండుకులెండి. కనీసం ఓ సాటి మనిషిగా, కనీసపు విలువల్ని గుర్తించారు. మాకు అదే దీవేలు.” అంది కల్పన.

ప్రసాదు హుందాగా నవ్వేడు.

“ఒక సాధారణ మనిషి జీవితంకంటే సర్క్యులేషన్ మనిషి జీవితపు విలువ ఎక్కువకావచ్చు. అతను తన చేష్టతో జనాన్ని నవ్విస్తాడు. ఆనందపరుస్తాడు. జనం సంతోషంతో చప్పట్లు కొడతారు. దాంతో ఆ మనిషి తన ఒక్క చేష్టతో అందర్నీ సన్నిహిత గలుగుతాడు లేదా పోతే ప్రాణమే పోతుంది. అంతే అదో ఇదో ఊణంలో నిర్ణయించబడే ప్రజలు. సర్క్యులూషన్ ఆనందించలేని మనిషి జీవితంలో మరిచేన్ని చూసి ఆనందపడలేడేమో. ఆ : నిలో ఎంత కష్టం బిమిడివుంటుందో దానికి అలవాటుపడిన మనిషి మరే యితర కష్టాన్నైనా తేలిగ్గా ఎదుర్కోగలడేమో? మనసుంటుందనుకొనే మనుషులకింటే ఒక్కసారి మతిలేని ఆలోచనలేని తాగుబోతులు, పిచ్చివాళ్ళే ఒకవిధంగా మెరుగనిపిస్తుందికదా!” అన్నాడు ప్రసాదు.

జయ పవిత్ర చెరుగుతో విసురుకొంటున్నా.

“ఒక్కగా వుంది. అభ్యంతరం లేకపోతే బయట కూర్చుంటాము” అన్నాడు ప్రసాదు.

“అలాగే” అంది జయ.

అతను కూర్చున్న మోడాని తనే స్వయంగా బయటికి తెచ్చుకున్నాడు.

“నేను తెస్తానుగా, మీ కెందుకు శ్రమ” అంది కల్పన.

అతని దగ్గరగా చాపపరుస్తూ.

“చెప్పానుగా? నన్ను పరాయివాడుగా మీరు భావించొద్దు. నాకేవో గౌరవమర్యాదలు చేయాలని అనుకోవద్దు. అలాని మీరును కొంటే నన్ను పరాయివాడుగానే భావిస్తున్నారనుకొంటాను.”

“అదేం లేదు” అంది పట్టగోప నానుకొని చూస్తూ జయ.

“జయగారు ఎక్కువ మాట్లాడరులా వుంది”

అతని మాటలకి కల్పన బాధగా నవ్వింది.

“దాని గురించే నాబాధ. తలుసుకుంటే గుండెబద్దలవుతుంది. పుట్టుకచేత ఎక్కువది కాదు. గుణంలో లోపంలేదు. నృత్య శాస్త్రంలో అపారమైన కీర్తి పరిష్కల్ని సంపాదించుకుంది. ఓ మిలిటరీ ఆఫీసరికి భార్యకావల్సిన సమయంలోనే దాని దురుదృష్టం దాన్ని కాడేసింది.”

“అంటే ?”

“హూ.... ఏమని చెప్పను? ఎలా చెప్పను? జయని ఇంటర్వ్యూ చేస్తానన్నారుగా. చేయండి.”

అన్నీ మీకే తెలుస్తాయి. మీకో మహత్తర కావ్యం తయారవుతుంది. అమాయకత్వంలో పనితనంలో కన్నకలలెలా విరిగి పోయిందీ, ఉహ తెలిసీ తెలివితనంలోనే కన్నవాని ఎలా పోగొట్టుకొందీ, సిరిసం దలెలా కొట్టుకుపోయిందీ, అనాథ బాలికలా ఓ కళావతి చేతిలో ఎలా పెరిగిందీ, పనితనంలోనే గుండెల్లో పెట్టుకొన్న నేస్తాన్ని ఇంతకాలానికి కలుసుకోగలిగి ఆశల్ని పెంచుకొని ఏ విధంగా దూరం చేసుకొందీ, కళావతిచేత బయటకి పంపబడి ఈ విషమైనా బరువు జీవితాన్ని సాగిస్తోన్న ఈ అమాయకురాలి గురించి ఎవరికి జాలి? అవసరం లేదు. ఒకరి జాలిగానీ సానుభూతిగానీ దానికి అవసరంలేదు. నేనున్నాను. నాకంటేలో వూపిరి పున్నంత వరకూ అది నా హతురే అనుకుంటాను. చెల్లెలనుకొంటాను. నా సర్వస్వం అనుకొంటాను.”

కల్పన మాటల వెనకగల పేదన, మనసులోని దావానలం గుండెల్లోని జ్వాలలు, జయ పట్లగల అధిమానమూ.... ఎలాంటివో

అర్థంకాగా, అమె వ్యక్తిత్వానికి మనసులోనే అంజలి ఘటించాడు ప్రసాదు.

కల్పన కళ్ళు ఎర్రపడ్డాయి. కన్నీరుతిరిగింది. “నేను ఎన్ని వనుల్లోవున్నా, ఏంచేస్తున్నా దాని బ్రతుకెలా అయిందో అన్న బాధ నా మనసుని పొడుస్తూనే వుంటుంది. ఈ గొడవంతా చెప్పి మీకు బోరు కొడుతున్నానేమో,” అంది.

“అబ్బే, అదేంలేదు.”

కల్పన కళ్ళొత్తుకుంది.

“ఏడుస్తున్నావా?” జయ మెల్లగావచ్చి పక్కనే కూర్చుంది.

“సర్వ సాధారణంగా ఓ కళాకారిణికి మరో కళాకారిణికి పొత్తుకుందాడు. నిజానికి జయనిచూసి మీరు ఈర్ష్యదాలి. అదిలేక పోగా.... ఇంతలా కలిసిపోయారంటే మీరిద్దరూ మనుషులుకారు. దేవతలని నా అభిప్రాయం,”

“ఇలాగే కొన్నిరోజులుగడిస్తే ఇదేమాత్రుందోనన్న భయం ఎవర్ని చూసినా మధూ, అనుకొంటుంది ముందు. కాదని తెలిసేక ఏడుస్తుంది. వాస్తవికతని మరచిపోయి, భ్రమలో విహరిస్తుంది. వేదాంతులు అంతా మాయ, మిథ్య అంటారు. కానీ గుండెనుకల్చే ఈ అగ్నిని మిథ్య అనుకోగలమా? మనసున్న మనిషికి సుఖము లేదంటే, అనేది నిజమేనేమో కదూ! సుఖంగా బ్రతకాలంటే ముందు ఈ సమాజాన్ని వేటాడాలి. మనమూ జంతువులలాగా వాడిగోళ్ళు, కోరల్లో విషమూ సమూహుల్లోవాలి. ఇది మా అనుభవం నేర్చిన పాఠం. ఈ మాటల వెనికాల దాగిన వేదన అభవంతుడికే తెలుసు.”

“చాలా ఆలస్యమయింది” అంటూ లేచి విండున్నాడు ప్రసాదు.

“మీ రాక మాకు చాలా సంతోషాన్ని కలిగించింది.”

“జస్తుండండి.” అంది జయ.

“తప్పకుండా. నాకైతే వెళ్ళాలని లేదు” అన్నాడు.

జయ, కల్పన సవ్యేశారు.

మెట్లు దిగబోతూ అన్నాడు ప్రసాదు.

గోదావరి నా కన్నీరు

“నే ననేవాడ్ని వున్నానని మర్చిపోకండి. మీరేం కావ
ల్సినా నే నున్నాను”

“అలాగే”

ప్రసాదు రోడ్డుమీద కొచ్చాడేగాని అతని మనసులో
తుపాను చెలరేగింది.

వీళ్లేం పాపం చేశారనీ శిక్ష, దేవుడనే వాడుంటే యిలా
జరుగుతుందా? ఇంతకంటే అన్యాయం మరోటి ఉందా? వాళ్ళని
ఒదారి చెయ్యాలి అన్న ధృఢమయిన సంకల్పం మనసులోబలంగా
నాటుకుంది అతనికి.

“నీకు మాధవ్ అడ్రసు తెలీదు కదూ” అడిగింది కల్పన.

“తెలిస్తే ఉత్తరం రాసేవాళ్ళవేగా” అంది జయ మెల్లగా.

“అతనికి సృత్య కళానికేతన్ అడ్రసు తెలుసుగా”

“తెలుసు”

“అయితే అతనక్కడికి ఉత్తరాలు రాసే అవకాశం
వుందిగా”

“అవును. ఆ విషయం నాకు ట్టేలేదు కానీ ఎలావస్తాయి
మనకి?”

“మనసుంటే మార్గమే లేకపోతుందా, ఆ విషయం నేను
చూసుకుంటాను”

“ఎలా?”

“మనోరమ వుందిగా, దానిద్వారా సంపాదిస్తాను”

అంది కల్పన తయారవుతూ.

ప్రతి బుధవారం కళావతి సీటీ కెళుతుంది. అంచేత తను
తేలిగ్గా అక్కడికి వెళ్ళగలడు.

కల్పన ప్రయత్నం విఫలం కాలేదు. అనుకొన్నట్టుగానే
రెండు ఉత్తరాలు మాధవ్ నించి వచ్చినాయి. మనోరమ తన దగ్గరే
జాగ్రత్తగా దాచింది. కల్పన తన చిరునామా ఇచ్చి ఏవన్నా ఉత్త
రాలు వస్తే అక్కడికి పంపమని చెప్పింది.

కల్పన ఉత్సాహంగా తిరిగిరావడం చూసిన జయలో తిరిగి
చైతన్యం కలిగింది.

“క్రాగ్రాన్య” అంది “ల్వ”.

విప్పారిన మొహంతో ఉత్తరాలని అర్థమవుతూ గుండెలకి హత్తుకొంది జయ.

తగ్వాత గబగబా విప్పి చదివింది.

జయా,

నీకోసం గుడి దగ్గర ఎదురుచూసి చూసి వెళ్ళిపోయాను. నువ్వు రాకపోవడానికి ఏదో ఒక మైన కారణం వుందని వూహించారు. ప్రతిక్షణం, కిజ్జాకాలు నిన్ను వెంటాడుతున్నాయి. వెళ్ళలేక వెళ్ళలేక వెళ్ళిపోయాను. కానీ చివరిక్షణాల్లో విమానం ఎక్కడోతూ నిర్బుచ్చుచూశాను. సరిగ్గా అర్థమయింది. “షేకప్ కేసుకొని మరీ ఎన్ఫోర్స్ మెంట్ కి వచ్చావంటే ఏంజరిగిందీ తెలుసుకున్నాను. కాని నేను దేశరక్షణకి కంకణంకట్టుకొన్న మిలిటరీ అధికారిని. అందుకే రాలేకపోయాను.

నీమనసు నాది జయా : అర్థం చేసుకోలేక, కోపం వచ్చి వుంటుందనీ, నువ్వనుకొని వుంటావు. అదేంటేదు. నిన్ను— నిర్బుచ్చుదో అర్థం చేసుకొన్నాను. అదీ రోజు కాదు.

అప్పుడు చిన్నతనంలోనే. మనం ఒకరి కొకరం అనుకొన్నాం. దాన్ని ప్రపంచంలో ఎవరూ కాదనలేదు. ఏ శక్తి దాన్ని ఆ లేదు.

జయా ఎలా వున్నావ్ ? ఏం చేస్తున్నావ్ ? నీ కోసం రెక్కలు కట్టుకొచ్చి నీ ముందు వాలాలన్న ఆరాటం.... నన్ను పిచ్చివాడీ చేస్తోంది.

నీ ఉత్తరంకోసం ఎదురుచూస్తూ —నీ మధు.

ఎంత ప్రేమ ? ఎంత అభిమానం ? ఈ ప్రపంచంలో ఏ ఆడదాన్ని ఏ మగాడు ఇంతలా ఆరాధించలేదేమో : ఓ ప్రక్క జయకి ఆనందంకో గుండెలుఎగిసిపడుతున్న మరోప్రక్క దిగులు చోటు చేసుకొంది.

“మళ్ళీ ఎన్నాళ్ళకో.....

రెండో ఉత్తరం చింపింది.

గోదావరి నా కన్నీరు

జయో,

ఈ రోజువరకూ నీ ఉత్తరం కోసం చూస్తూనే వున్నాను. ఈ రోజు ఉత్తరంలేదూ అంటే రేపు వస్తుండేమో అన్న ఆశతో ఎదురుచూడడం..... పెన విమానం వస్తుంటే నీ వుత్తరం వస్తుండేమోనని ఆర్డర్ ని పంపడం..... వాడు ఒక్కచేతుల్తో తిరిగిరావడంతో నిరాశతో కృంగిపోతూ అశాంతిలో చచ్చిపోతున్నాను.

నువ్వు ఎందుకిలా చేస్తన్నావో అర్థంకావడంలేదు. ఆసలేం జరిగింది ?

నిజంగా నీకు నామీద ప్రేమ లేదా అన్న అనుమానం నాకు కలుగుతోంది.

జయో, ఎంత వత్తిడిలోవున్నా, మరెంత పనిలోవున్నా నీ ఉత్తరం రాలేదే అన్న వేదన మనసుని పొడుస్తూనేవుంది.

ఏ క్షణం ఎలాంటిదో తెలీని జీవితాలు మావి. పుకట్టువు మమ్మల్ని ఎప్పుడూ వెంటాడుతూనే వుంటుంది. ఇక్కడ మా అసుభవాలగురించి నీకు తెలీదు. వచ్చేవారం ఓ నెలరోజులు ట్రైనింగ్ కి వెళ్తున్నాను. ఆ ట్రైనింగ్ చాలా కష్టం. అడవుల్లోనూ చీకట్లో మైళ్ళకొద్దీ నడవాలి. తినడానికి తిండి, తాగడానికి నీళ్ళూ దొరకవు. స్నానంవుండదు. కేవలం బిస్కట్లు రసుక్కులు పిసహాయించి ఏమీ దొరకవు. ఇదంతా కష్టంకదు. బాధ్యత. దేశమాటని రక్షించుకోడానికి, అసదనసమయాల్లోనూ దాగుండెని దిటవుచేసుకోడానికి చేసే ప్రయత్నాలు ఈ బాధని మరిచిపోవడానికి మందులేనవిలో ఎడారిలో చిక్కుకొన్నవాడికి గుక్కెడు మంచినీళ్ళు ప్రాణాన్నిస్తాయి. ఈ మధూకి నీ చేతినుంచి ఓ ప్రేమరేఖచాలు.

నీ

మధు.

ఉత్తరం చదివేక జయ బావురుమంది.

“ఏమిటే, ఏమయింది ?” కంకారుగా అడిగింది కల్పన. జయ రెండు ఉత్తరాలని అందించింది కల్పనకి. కల్పన ఆ రెండు ఉత్తరాలని గబ గబ చదివింది. జయకేసిచూసి వేదాంతిలా నవ్వింది.

“జయో, ఎందుకే ఏడుపు ? గుండెలు మండుతున్నా పెద

వులపైన చిరునవ్వు వుండాలి. మనసు ముక్కలు చెక్కలు అయి పోతున్నా దైర్యం చెదిరిపోకూడదు. కలిసిరాని పరిస్థితులపై ఎదురు తిరిగి పోరాడాలి. ఓడిపోకూడదు. గెలవాలి.”

“ఏమో నువ్వెన్నన్నా చెప్పు. నాకేమిటో భయంగా వుంది”

“భయంలేదు బండలాలేదు. ఉత్తరం రాయి. నీ కోసం అతనలా పరితపించిపోతూంటే నువ్వు అతనికి సంతోషం కలిగేలా రాయాలింది పోయి యింకా ఏడుస్తూ కూర్చుంటే ఎలా? ఇన్ని రోజులూ అడ్రసూ అదీ తెలీదనుకో. ఇప్పుడైనా అన్నిసంగతులూ అతనికి రాయి” అంది.

జయ ఆ సాయంత్రం మధ్యాకి వివరంగా అంతా లెలియ పడస్తూ ఉత్తరం రాసింది. విషయాలు లెలిసేక మధు బాధపడతాడన్న భయం గుండెల్లో మారుమూల లేకపోలేదు జయకి.

—కల్పన అలసటగా వచ్చింది బయటనుంచి.

“ఎక్కడి కెళ్ళావ్?” అడిగింది జయ.

కల్పన సీరసంగా నవ్వింది.

“ఉద్యోగం కోసం”

కల్పన మాటలకి జయ పెదవులపైన ఆశ్రయించుకున్న నవ్వు మాయమైంది.

“మనకి ఉద్యోగం ఎవరిస్తారు?”

“మనకి టిగ్గ ఉద్యోగమే. నిన్ను వదులి ఒప్పగించిన తర్వాతే నా నేను నా కాళ్ళపైన బతికాలిగా జయా.”

“అంటే నన్ను వదిలి వెళ్ళి పోతావా?”

“బ్లీనాదిలి తల్లి ఎక్కడి కెళ్ళుతుంది?”

“మరి ఆ మాటలేమిటి?”

“ఏదో యథాలాపంగా అన్న మాటల్నెందుకు పట్టించు కుంటావ్ చెప్పు.”

“యథాలాపంగా అన్న మాటలు కావవి. మనసులోవున్న మాటే. నేనూ ఉద్యోగం చేస్తాను.”

“ముందు ఒకళ్ళకి దొరికితే తర్వాత రెండోవాళ్ళ సంగతి ఆలోచిద్దాం. చేతిలో డబ్బు అయిపోవస్తోంది.”

“ఈ లోగానే ప్రయత్నం చేయాలి.”

“ఏదన్నా ప్రోగ్రాం యిస్తే.”

“ఏంబట్టచేసే వాళ్ళుండగూ.”

“ప్రసాదుగార్ని అగి చూద్దాం.”

ఆ మాటలు అంటుండగానే అతనువచ్చాడు. పత్రిక విలేజిరి కనుక కొన్ని ఎసోసియేషన్స్ తో పరిచయం అనికి ఉంటుంది. ఏదోలా అనిను ఉంచుకుంటే ప్రదర్శనకి ఏంబట్ట చేయగలడనే నమ్మకం జయిస్తుంది. అందులోనూ తను ప్రోగ్రాం యివ్వడానికి రెడీగా ఉన్నారంటే ఎవరైనా సహకరిస్తారన్న నమ్మకం ఉంది జయకి.

ప్రసాద్ కిరూడా ఆది నచ్చింది. తప్పుకుండా చేస్తారన్నాడు. మాకు గవర్నమెంటు ఉపాధ్యోగాలు రావు. కారణం ఏ ఏగ్రీయలేషన్. ఏవో మాకు తెలిసిన ఈ విద్యని ప్రదర్శించగలమేకానీ....” అంది కల్పన.

ప్రసాద్ నవ్వాడు.

“మిమ్మల్ని మీరు కించపరచుకోవద్దు దయచేసి. మీలోని కళాకౌశలానికి టెలివిజన్ లో ఉపాధ్యోగం రావడదా?” అన్నాడు.

“నిజమే. కానీ అందుకు ఎవరైనా పూనుకోగలగాలిగా,” అంది జయ.

“నేను ప్రయత్నం చేస్తాను” అన్నాడు ప్రసాదు.

“ధాన్యం” అంది కల్పన.

ప్రసాద్ వెళ్ళిపోయాక జయ అంది.

“నిజమే నువ్వన్నట్టు చాలా మంచివాడలా వున్నాడు.”

కల్పన నవ్వింది.

“ఓ మనిషి తత్వాన్ని చదవడానికి కొన్నిరోజులూ, నంబ త్వరాలు అవసరం లేదే. కంపిచూపు మాత్రంలో అవతరివాడు ఎలాంటివాడు అన్నది ససికషతాను” అంది.

అయితే అనుకున్నట్లు ప్రసాద్ జయ నాటకప్రదర్శన ఏర్పాటు చేయలేకపోయాడు.

జయకి పొగరని, పెద్దపెద్ద దెరిగేట్న వస్తేనే తిరస్కరిం
 దిందనీ, కళావతి జయని : పేసిందని తెలిసి పవరూ నమ్మకంగా
 ఒప్పుకోలేకపోయార. కళావతి జయగురించి చేస్తున్న ప్రచారాలే
 అందుకు కారణం అని అతను తెలుసుకున్నాడు. కొందరే ప్రసా
 ద్ కి అవి ప్రేరణల అంశానికి కారణం ఏమిటన్నారు. అతనికేం
 చేయడానికి తోలేదు. దిహేను రోజులపాటు మొహం చాళాడు
 ప్రసాద్. ప్రసాద్ వస్తాడని రోజు ఎదురుచూసి చూసి అతను రాక
 పోవంతో నిరుత్సాహుడైతాడు. జయ మధూకి ఉత్తరం రాసిరాదా
 పదిహేను రోజులయింది. అతనినించి కూడా సమాధానం లేదు.
 ముందు అతనినెందుకు రాయలేదని విచారించినా, అర్థాత అతను
 రాసిన ఉత్తరాలని పడేదే చదివేక బహుశా ప్రైవింగ్ లో వుండి
 వుంటానని సర్దిచెప్పుకున్నారు.

ఉన్న సగ నీ హరించుకుపోయినయి. చేతిరో డబ్బులేదు.
 ఎవర్నన్నా అభిమానం అడ్డొచ్చింది.

కన్నన సాయంత్రం అగగా బయటికి వెళ్ళింది. రాత్రి పద
 కొండు అంతోంది. తిరిగి రేదు. జయకి గుండెల్లో భయం.
 చెప్పకుండా వెళ్ళింది. ఎక్కడి వెళ్ళిందో? అంత అలస్యం
 ఎందుకు జరిగింది? ఒంటరిగా ఎలా వస్తుంది?

జయని మళ్ళీ అలోచనలు ఒక్కసారిగా నిస్పృహవలో
 ముంచేసినయి.

మధూ దగ్గర్నించి జాబు లేదు.
 ప్రసాద్ కనిపించడం మానేశాడు.
 కన్నన చూస్తే చి. తీరు.
 అంత అయోషంగా వుంది.
 చాపమీద పడుకొని వెళ్ళివెళ్ళి వచ్చింది.

“భగవాన్ నన్నెందు లా ఏడిస్తున్నావ్? నేనేం పాపం
 చేసానని. నన్నలా చిత్రహింసలు పెడుతున్నావ్. నన్నొక్కసారి
 చంపేయ్.” అని విలపిల్లాడి పోయింది.

అరగంబ గడిచింది.

గోదావరి వా కన్నీరు

ఏదీ కల్పన ?

మనసు పరివరివిధాల పోతుంది. ఒక ఆడది, అందునా వయసులో పున్నది. ఉద్యోగం సర్వోగం లేనిది, బయట ప్రపంచంతో ఏ విధమైన లావాదేవీలు లేనిది, అలాటి మనిషి ఎక్కడి కెళ్ళినట్లు ? ఏం చేస్తున్నట్లు ?

సురక్షితంగా వస్తుందా ? కొంపదీసి కల్పన కేమైనా జరిగిందా ? కల్పన తనకి మిగిలిన ఒక్కే ఒక్క దిక్కు.

కన్నీళ్ళు తుడుచుకున్నది జయ.

లేచి కూర్చుని మోకాళ్ళపైన తలపెట్టుకొని తనని చంపుతున్న ఆలోచనలకి సమాధికట్టడానికి సర్వ ప్రయత్నాలు చేస్తోంది.

మరో అరగంట గడిచింది.

జయ గదిలోంచి బాల్కనీలోకొచ్చింది. బయటింకా చీకటి.

గుండె గువేలుమంది. కటిక చీకటిగావుంది. ఆ రోడ్డులో అంత చీకటిలో కల్పన ఎలావస్తుంది ?

గదిలో లైటు తీసేసి వచ్చి పట్టగోడపైన కూర్చుంది జయ.

“ప్రసాద్ ఒట్టి కబుర్లుచెప్పే మనిషేనా ?” అనిపించింది. ఒకనాడు రంగస్థలంపైన తన కాలిగజ్జెలు ఘుల్లుమంటే ప్రేక్షకుల గుండెలు ఝుల్లుమనేవి.

ఆ ఆదరణ ఏమైంది ?

ఆ అభిమానం ఏమైంది ?

ఆ కరతాళధ్వనులు ఏమైనాయి. ఆ ప్రశంసలన్నీ ఎక్కడికి కొట్టుకొని పోయినట్లు ?

కళావతి తనని హెచ్చరించిన కొన్ని మాటలు గుర్తుకొచ్చినాయి జయకి. ఆ మాటలు విజమే అనిపించాయి. జయ గదిలోకి నడిచింది. లైటువేసి చేతి అద్దంలో చూసుకొంది.

ఏవికమైన అలంకారాలు లేవు. అయినా తను అందంగానే వుంది. ఇప్పుడొస్తున్న ఏసినీ నాయికా అందచందాలతో తను తీసిపోదు.

జయ పెదవులపైన అదోరకమైన చిరునవ్వు కొన్ని క్షణాల
పాటు వెలిగి మాయమైంది.

తనకి సినీ నాయికి కావాలన్న కోరికలేదు.

వేలూ. లక్షలూ సంపాదించాలనీ కోరుకోలేదు.

మధూతో జీవితాన్ని పంచుకొని ఓ గృహిణిగా జీవించాలను
కొంది. అది సామాన్యమైన అడదానికి పుండే అతిసామాన్యమైన
కోరిక.

అందుబాటులోవుండి అండకోలేకపోతున్న తనది దురదృ
ష్టమా, లేక కర్మఫలమా :

ఇంటిమందు అదో ఆగిన శబ్దం అయింది. బాల్కనీలో
కెళ్ళింది. కల్పన అదోలోండిదిగింది.

జయ జాగ్రత్తగా గమనించింది.

ఎక్కడో ప్రోగ్రాం యిచ్చినట్టుగా తుడిచేసిన మేకప్
గుర్తులు చెబుతున్నాయి.

“ఒంటరిగా భయపడ్డావా ?” అడిగింది కల్పన నవ్వుతూ.

“లేదు, చచ్చిపోవాలనుకున్నాను.”

“ఏమిటా మాటలు ?”

“లేకపోతే ఏమిటిది ? ఇప్పటివరకూ నువ్వు రాకపోతే
ఏమనుకోవాలి.”

“కల్పన బరువుగా నవ్వింది. అలసటగా చాపపైన వారి
పోయింది.”

“అడిగిందానికి సమాధానం చెప్పలేదు.”

“నాకు ఉద్యోగం దొరికింది” అంది కల్పన.

జయ నోరెళ్ళబెట్టి చూసింది.

“నీకు ఉద్యోగం వచ్చిందా, ఏమిటది ?”

జయ మాటలకి సమాధానంగా కల్పన లేచి కూర్చుంది.

“అవును, ఫోర్ ఏపెస్లో కేబరేగా చేరాను.” అంది
కల్పన హుషారుగా.

గోదావరి నా కన్నీడు

“కేదరేనా ?” ఆశ్చర్యంగా అడిగింది జయ.

“అవును, ఏం ?”

“మిమ్మలా చెప్పిస్తావనుకోలేదు.”

“ఇది తెలియకదు. బ్రతుకు తెరువ.”

“అలాని అసభ్యకరంగా నలుగురిలో సిగ్గు ఎగ్గు పడిలేక,
నీ శరీరాన్ని నలుగురూ తినేసేలా చూస్తుంటే ఆ మాట్లాడితే
సహిస్తూ ఎలా చేస్తావే? నీకు సిగ్గుచుడం లేదా.”

“నిజా, కాదనను. కానీ మనం బ్రతకాలి. నీచమైన చావు
చావూడదు. అయినా నేను తప్పేం చేయలేదుగా. ఇది మా
ఒక కళ. కళని ప్రదర్శించడం : కాకాణిగా నా బాధ్యతకదు.
అది మా కేవలం మాటి కోసం. ఏ పిద్య అయినా మాటికోసమేగా
జయ.”

“నీ సరస సుఖాలనీ నాకోసం ఎందుకు వాడుకున్నావో
నాకు తెలియలేదు కల్పనా. నేను పాపిని. ఈ పాపికి ఏదన్నా
సహాయం చేయాలనుకొంటే ఆ పాపం ఆ మనిషికి కూడా తగులు
తుంది.”

“కాకాడకు. రాసిపెట్టిందాన్ని ఏ దేవుడూ తప్పించలేడు.”

“వేదాంతం చెప్పుకు.”

“ఇది వేదాంతం మా మనుషులందరూ విడివి నమ్మకపోవచ్చు.
ఆస్తికులు చేత్ర నా ఆదైవంపై నభారంపేసి నిశ్చింతంగాంటారు.
నాస్తికులు అన్నింటికీ తనేకాకాణిమని ప్రరిపీగుతాడు. లేక కృంగి
పోతాడు. ప్రత్యేకంగా విడివి నమ్మకపోయినా సత్య చర్య ఫలితాల
భారం, ఏమో ఒక అవ్యశ్యకత్తి మీర మోపితే మనసుకు నిస్సంత
కలగడం తడ్యం. ఆ అవ్యశ్యకత్తి నమ్మినవాడికి దైవం నమ్మని
వాడికి మరోటి.”

“సరే ఆవు, అయితే రేపట్నుంచీ నేనుకూడ నీతో
వస్తాను.”

“కాండరగడకు మధూకి తెలిస్తే బాధపడతాడు.”

జయ మాట్లాడలేదు.

అయినా నీకు తెలుసుగా. నాకు వెస్ట్రన్ టైపు డాన్స్ జిగ్గం అని. చూడు మనసులో ప్రతిఙ్న విషయాన్నీ పెట్టుకొని భూత అద్దాల్లో చూసి బెంగిపడ్తోదు. ప్లీజ్ చూచే నాకసలే ఆకలేస్తోంది. ఏమన్నా చేశావా?" అగింది.

"అ." అంది.

"నువ్వు భోజనం చేశావా?"

"లేదు."

"నాకోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నావన్న మాట. పిచ్చి పిల్ల."

జయ సమాధానం చెప్పకుండా గిన్నెలు తేవడానికి లోలికి వెళ్ళింది.

"పిచ్చి మొద్దు. నేనంటే ఎంత ప్రేమ నీకు." అంది కల్పన.

జయ కన్నీళ్ళతో చూసింది.

"ఈ బ్రతుకు నిక్కెక్కో చాలని సరిపెట్టుకొని. చచ్చిపోవా లో, తిరిగి నీ కడుపున ఇట్టాలనీ అనిపిస్తోంది నాకు," అంది జయ.

నిజానికి ఇద్దరికీ ఆకలిగావుంది. కానీ అంతులేని అభిమానం వెల్లువలా పొంగి ప్రవహించగా వేరే భోజనం అవసరం లేక పోయింది ఇద్దరికీ.

ఇద్దరూ ఒకరినొకరు కౌగిలించుకొని పడుకున్నారు.

"రౌజా ఇలాగే ఆస్యం అవుతుందా?"

దిగులుగా అగింది జయ.

"తప్పదుగా."

"నాకు భయంగా వుంటుంది."

"ఏందుకు?"

"ఏమో, ఎలా చేప్పాలో తెలీకంలేదు." అంది జయ.

"ఏ బూనీ మనని ఏత్తుకు వెళ్ళదు. దైర్యంగా వుండు," అంది కల్పన నవ్వుతాల్సి. జయ పక్కుమని నవ్వింది.

మరో వారం రోజులు గడిచాయి.

మధు దగ్గర్నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది జయకి. జయ వూహించినట్టు అతను ట్రైనింగ్లోనేవున్నాడు. త్వరలో వాళ్ళమ్మ గారు వచ్చి తనని తీసుకెళ్తారని రాశాడు. జరిగిన విషయాలకి తన బాధని తెలియచేస్తూ రాశాడు.

వెయ్యిరూపాయలకి డ్రాఫ్ట్ పంపాడు. అతను డ్రాఫ్ట్ పంపాడన్న ఆనందిం కాదు జయకి. అతను రాసిని వుత్తరం చిన్నదే అయినా ప్రతిమాటా అతను తన ఎదురుగా నిలబడి మాట్లాడుతున్నట్టు అనిపించింది. చిదివిన ఉత్తరాన్నే ఒకటికి పదిసార్లు చదువుకొంది. మధుకి తనంటే “పిచ్చి ప్రేమ” అనుకొంది జయ.

ఇంతలో ప్రసాదు వచ్చాడు.

“పేపర్ మీ ఫోటో వేయించాలనుకొంటున్నాను.”

ప్రసాద్ కూర్చుంటూ “ఎందుకూ” అన్నాడు.

“ఫలాన అబ్బాయి తప్పిపోయాడు, ఆచూకీ తెలియచేస్తే చిన్న పారితోషికం ఇచ్చేస్తాను” అంది.

నేను వచ్చానుగా, ఆ ఇచ్చేదేదో నాకే ఇవ్వండి” అన్నాడు.

అతని మాటలకి జయ నవ్వేసింది.

“చెప్పండి ఏమిటి మొహం చాచేశారు.”

“అబ్బే అదేం లేదు. కాస్త చిరాకుగా వున్నాను” అన్నాడు.

“అవును, కబుర్లు మాత్రం బడాయిగాచెప్పి వెళ్ళిపోయారు. అయినా మేం ఎవరమని మీకు క్రద్ధ వుంటుంది లెండి.”

జయ అంత ప్రేగా ఈజీగా మాట్లాడుతుందని ప్రసాద్ వూహించుకోలేదు. చాలా ప్రేగా మాట్లాడుతోంది.

“మీరు నిష్ఠూరం చేస్తున్నా అలా మొహమాటం లేకుండా మాట్లాడుతున్నందుకు చాలా ఆనందంగా వుంది” అన్నాడు.

“కాఫీ త్రాగుతారా? లైమ్ జ్యూస్?”

“పదీ వద్దు.”

“అతిథిమర్కాద తెరీని వాళ్ళం అనడానికే మళ్ళీ”

“అయితే కాపీ ఇవ్వండి.”
జయ ప్లాస్కులో కాపీని రెండు గ్లాసుల్లోపోసి తీసుకొచ్చింది.
“రేడిగానే వుందన్న మాట.”

“ఈమధ్య కాపీకి బాగా అలవాటు పడ్డాను. అందుకే కలిపి
ప్లాస్కులో అట్టిపెడుతున్నాను.”

“కల్పన ఏదీ?”

జయకి ఏం చెప్పాలో తెలీలేదు. కల్పనకి తెలీకుండా
వివరాలు చెప్పడం ఉష్టంతేక “బయటికి వెళ్ళింది” అంది.

“ప్రోగ్రాం విషయం ఏం చేశారు?” అడిగింది.

ప్రసాద్ ఆ విషయంలో ముందే నిర్ణయించుకొని వచ్చాడు.

“యింకా ఏమీ కాలేదు. అసలు ప్రయత్నం చెయ్యలేదు”
అన్నాడు.

జయ నిరుత్సాహంగా అంది.

“మీరు కనబడం మానేస్తే అనుకున్నాను కదా ఈ మనిషి
ప్రోగ్రాం ఏర్పాటుచేసి కానీ రాడు అని.”

“నేనూ అలానే అనుకున్నాను. కానీ చెప్పానుగా, ఇతరత్రా
చాలా పనుల్లోవున్నాను. అలాని నేను మీ విషయం మర్చిపోలేదు.
ఓ. వి. లో ఓ ప్రోగ్రాంకి కాంట్రాక్టు ఇచ్చారు. ఈ ఫారంపైన
సంతకం చేయండి,” అన్నాడు.

జయ కాంట్రాక్టు ఫారంపైన సంతకంచేసి ఇచ్చింది.

“ఈ నెలాఖరులోగా వస్తుంది ప్రోగ్రాం,” అన్నాడు.

“థాంక్స్.”

కల్పన వస్తుందని తొమ్మిదివరకు చూసి వెళ్ళిపోయాడు
ప్రసాదు.

కల్పన లేకుండా ఇంట్లో ఒంటరిగా గడపడం, ఎదురు
చూడం జయకి ఇప్పుడిప్పుడే అలవాటు అవుతోంది. అలాంటి సమ
యంలో జయ మనసులో నింపిపోయేది ముదూని గురించిన ఆలో
చనలు. ఆ ఆలోచనల్లో సమయాన్ని మర్చిపోయి కలల్లో తేలిపో

గోదావరి వా కన్నీరు

తుంది. అంతలోనే వాస్తవంలోకి వచ్చి మళ్ళీ దిగులు వడుతుంది. కన్నులు పెట్టుకొంది. ఏడుస్తుంది. ఇది జయకి అలవాటైపోయింది.

మట్టా చీకటిగావుంది. కన్నుపొడుచుకున్నా ఏమీ కనబడని చీకటిగావుంది. రోడ్ కాదది. అడవి. అన్నీ ఎత్తు ల్లాలు! రాళ్ళు రప్పలు, చెట్లు పుట్టలు, గుండెలు గుబేలునునిపింపే చీకటి నృత్యం చేస్తోంది.

అలాంటి ప్రదేశంలో ఆ చీకటిలో చీకటిని దూనుకొంటూ నడుస్తున్నారు, అడుగులు అడిగిస్తారు. సత్తివాడి భుజానికివున్న కిట్ బాగ్ నాలుగు కేజీలకి అక్కువ బరువైతేడు. మరో భుజానికి గన్ వేలాడుతోంది. రోజుకి కొన్ని కిలోమీటర్లు నడవాలి. కొంతవంది దమ్ము పట్టలేక ఆయాసపడుతున్నారు. నీరసంగా నడుస్తున్నారు. కానీ మాధవ్ నడకలో వేగం తగ్గలేదు. శరీరంపై నపున్న శ్రమని తెలిసివ్వడంలేదు.

అతని వనసులోవున్న జయ అతనికి పూరిపోతోంది.

అతనిలోని ఉత్సాహం జయ.

అతనిలోని చైతన్యం జయ.

జయని గురించిన ఆలోచనలే అతన్ని ఉత్తేజపరుస్తున్నాయి జయ కళ్ళెదుట ఉంచాలేగాని మాధవ్ కి ఈ ప్రశంసాన్ని జయించడం పెద్ద తెక్కలోదికదు. నడుస్తూనే చేతి గడియారంలోకి చూశాడు. రాత్రి పన్నెండుయింది.

ఒకానొకరు కిందపడిపోయాడు. మాధవ్ తలతిప్పి చూశాడు.

“మిషన్ వర్క్, వాట్ హేపెంస్?” అనిచాడు మాధవ్. వర్క్ ఎవరి ఆసక్తికేంద్రండానే నించున్నాడు. ఈలోగా వెనకగా వస్తున్న అడిగర్స్ ముడ వచ్చి వాళ్ళిద్దర్నీ చేరారు.

“అడుగు రాయిపైన పడి స్లిప్ అయింది అన్నాడు వర్క్.

అడుగు ముందుకు తీయడోయి విస్మయంగా చూస్తూ అగి పోయారు అందరూమూడూ.

ఎదురుగా పదిగజాలమాయంలో చింతనిప్పుల్లా రెండుదీపాలు వెలుగుతున్నాయి.

“ఔగర్” అన్నాడు మెల్లగా మాధవ్.

“ఘాట్” వర్క అనాడు.

“నో. వోంట్ ఘాట్” అన్నాడు మాధవ్.

“అది మనని గమనించింది. దారికి అప్పుగా నిలబడింది. వీలుచూసి నన్ను దెబ్బతీస్తుంది” అన్నాడు వర్క్.

“కాసే చూద్దాం మెల్లగా వెనక్కి జరగం.”

మాధవ్ ఆదేశం అసాదించి అందరూ పక్కగావున్న చెట్టు పక్కగా నడిచారు. ఇది ఎప్పుడు విరుచుకుపడితే అప్పుడే కాల్చి వేయటానికి అందరూ రెడీగా తుపాకులు గురిపెట్టారు.

కాల్చి క్కన ఏదో జరజర పాకింది. మాధవ్ కళ్ళు టార్చి లైటులా పనిచేశాయి. పెద్ద శబ్దపాము. కాళ్ళ ముందు పడగవిప్పి కూర్చుంది. చేతిలో తుపాకీని వెనక్కితీసి దాని తల ఎగిరి అవ తల పడేట్టు కొట్టాడు. అదెబ్బకు అదెగిరి ఎక్కడో పుపోయింది.

అందరిచూసా పలిపెనే ఉంది. ఇది అక్కడ్నుంచి కదిలింది పొదల్లోకి వెళుతోంది. నమ్మి ముందుకెళితే అది వెనకనించి ఎటాక్ చేస్తుందన్న అనుమానం లేకపోలేదు మాధవ్ కి.

“ఈ రాత్రికి మనం ఈ చెట్టుపైన కూర్చుందాం. తిరిగి ఉదయం బయలుదేరుదాం” అన్నాడు ఓ ఆఫీసర్. మిగిలినవాళ్ళకి ఆ ప్రతిపాదన నచ్చింది. కానీ మాధవ్ ఎమంటానని ఎదురు చూశారు.

“భయమా..”

“నో సర్”

“వట్సల్ రైట్. షేక్ రెస్ట్” అన్నాడు. ఆ చెట్టుచుట్టూ తిరిగి చూశాడు మాధవ్. ఓట్ బాగ్ లోంచి టార్చి తీసి ఆ చెట్టుపైకి వేసిచూశాడు.

ఒత్తైన కొమ్మలతో ఆకులతో గురుగుతుంది ఆ చెట్టు. ఒక్కొక్కళ్ళు చెట్టు ఎక్కారు.

గోదావరి నా కన్నీడు

మాధవ వీలుగా చేసుకొని ఓ కొమ్ముపైన నడుకొన్నాడు. అతనికిలాంటి పరిస్థితులు కొంతవికాదు. సాహసంతో కూడిన ఏపని నైనా అతను ఉత్సాహంతో చేస్తాడు. అందుకే పెఅధికారులు అతన్ని బాగాలెక్చేస్తారు. అలాంటి సమయంలోకూడా మాధవలో వున్నది జయనిగురించిన ఆలోచనలే. ఎవరూ తోడులేకుండా జయ పడే అవస్థ గుర్తుకొచ్చేసరికి నీరసంగా అతని గుండె మూలిగింది, నిజంగా కల్పన దేవత. తనులేని లోటుని తీర్చి జయని అడుకొంది అవిడ ఋణాన్ని జీవితంలో తను తీర్చుకోలేడు.

జయ ఎలావుండో? అమె జాబు రాసినా ప్రస్తుతం తనకి అందదు. హెడ్ క్వార్టర్స్ కి వెళితేకాని జయ సంగితులు తనకి తెలీవు.

తనున్న ప్రస్తుత పరిస్థితిని ఊహ మాత్రంగా వూహించ గలిగినా జయ తట్టుకోలేడు.

నవ్వాచ్చిందతనికి.

జయ పిరికిది. ఏడుస్తుంది. ముందు ఉద్యోగం మానేయ మంటుంది. తన ఎదురుగా వుంటే చాలంటుంది. ఏదోలా బ్రతక లేమా? అంటుంది.

“జయా, నువ్వు నా వూపిరివి, ప్రాణానివి.”

మనిసులోనే అనుకొన్నాడు.

సిగరెట్ వెలిగించి ఆలోచనలోపడ్డాడు. తల్లికి అన్ని విషయాలు వివరింగా తెలియచేశాడు మాధవు.

మాధవకి తెలుసు తన తల్లికి జయంటే పంచప్రాణాలని.”

“అమ్మ జయని తీసుకెళితే ఏ బెంగవుండదు” అనుకొన్నాడు.

హెడ్ క్వార్టర్స్ కి వెళ్ళాకకానీ తనకి ఏ విషయం తెలీదు. ప్రస్తుతం ఈ కిక్రొరణ్యం మధ్యలో వున్నాడు. ఇంకా రెండు రోజులు నడవాలి. గడువులోపల దెస్టినీ చేరాలి.

మరో సిగరెట్ వెలిగించాడు. తలరిప్పి చూశాడు. అందరూ నిద్రలో వున్నారు. కానీ తనకి నిద్రరాదు. పులి చాయలు కనబడ లేదు. తిరిగి అటురాలేదు పులి. మాధవ ఆలోచనతో అలాగే కూర్చున్నాడు. తూర్పు తెల్లబడుతోంది.

పోర్ ఏసెస్ బాధ కోలాహలంగా ఉత్సాహంగా వుంది.

ఇంద్రలోకంలా వుంది.

కల్పన డాన్స్ చేస్తూ ప్రతి షేబిల్ దగ్గరికి వెళుతోంది. కవిస్తోంది. అడుతోంది, పాడుతోంది, నవ్వుతోంది. కానీ అపూట చాలా అలస్యమైంది. మనసంతా జయపైన, ఇంటిమీద వుంది. ఎప్పుడెళ్ళి యింట్లో వాలదామా అనివుంది. అయినా తన డ్యూటీ ప్రకారం డాన్స్ చేస్తోంది.

ఓ షేబిల్ దగ్గర కూర్చున్న మనిషినిచూసి వులిక్కిపడింది కల్పన. మేనకా హోటల్లో తనని అల్లరి పెట్టడానికి ప్రయత్నం చేసిన ఆ రాస్కెల్ గాడు పాపరావుగాడు తనని వెకిలిగా, అకలిగా చూస్తున్నాడు.

అక్షణంలో ఏదో భయం ఆమెగుండెల్ని ఆవరించింది. వాడు లేచివచ్చి ఏదన్నా అసభ్యంగా ప్రవర్తిస్తాడేమోనని కంగారు పడింది.

డాన్స్ పూర్తి అయింది. లైట్లు డిమ్ కాగానే అక్కడొక్క షణం నించోకుండా లోలికి పరిగెత్తింది. అయిదే అయిదు విముషాల్లో మేకప్ తీసేసుకొని అటోలో కూర్చుంది. టైం పన్నెండున్నర అవుతోంది. మొహాన్ని పట్టిన చిరుచెమటని పముట చెరుగుతో తుడుచుకొంది కల్పన.

అటో బషిర్ బాగ్ దాటి పబ్లిక్ గార్డెన్ రోడ్డులోంచి దూసు వెళుతోంది.

అసలే మనసు సరిగాలేక సతమత మాతుంటే ఆ దొంగ వెధవ దర్శనం ఇచ్చాడు. దాంతో మనసులో ఆందోళన పెరిగింది. అటో రాజభవన్ రోడ్డులోకి తిరిగింది. వందగజాలు పోయాక రోడ్డుకడ్డంగా నల్ల అంబాసిడర్ కారు అగివుంది. కారుకి బోనెట్ వైపు ఇద్దరు, వెనకవేపు ఒకరు నించుని అటోని ఆపారు.

అందులో ఒకడొచ్చి అటో ద్వైవర్ని బలంగా మొహం పైన ఒకటి కొట్టాడు. కల్పన గుండెల్ని అరచేతుల్లో పెట్టుకొని కూర్చుంది. కారుదగ్గర్నుంచి మిగిలిన ఇద్దరూ అటో దగ్గరకు వచ్చారు.

“ఏమిటి దౌర్జన్యం” అంది కల్పన.

వాళ్ళు మాట్లాడేదు. కల్పన చెయ్యి టుకాని కిందకి గుంజార. కల్పన అరవడానికి పీలలేకుండా నోరు నొక్కేసి కారు వెనకకీటో పడేశార. కారు కదిలింది. కల్పనకి అర్థం అయింది. టుకాన్ని షాజాల్లో తన జీవితం నాశనం కాబోతుంది. కారులో మొత్తం నలుగురన్నార. అందులో ఒకడు పాపారావు.

సిగరెట్ వెలిగించి పొగమొహంపైకి వూదాడు పాపారావు. వూపిరి అడక కల్పన ఉక్కిరి ఓక్కిరి అవుతుంటే నలుగురూ పగలబడి నవ్వేరు.

ఆ కారుకి ఏదన్నా ఏక్సిడెంటుజరిగి వూకుమ్మడిగా అందరూ అక్కడికక్కడ చస్తే బావుండనిపించింది కల్పనకి.

కల్పన గింజుకోడానికిగానీ. అరవడానికిగానీ ఏవిమైన అవకాశం ఇవ్వకుండా జాగ్రత్తపడ్డారు ఆ హంతకులు.

కారు ఎటు వెళుతోంది తెలిక కాన్ని షాజాల్లో జరగబోయే ప్రమాదాన్ని తెలుచుకొని కన్నీళ్ళు నిండుకన్న కళ్ళతో నిస్సహాయంగా చూస్తుందిపోయింది కల్పన.

* * *

కల్పన ఎంతకీ రాకపోయేసరికి జయ వనసు అనేక శంకలతో నిండిపోయింది. భోజనంకూడా చేయకుండా ఎదురుచూసింది. అదీకాక ఓ గంటనుంచి కడుపులో కుడిప్రక్కగా నొప్పిగావంది. బాధని భరిస్తోంది కానీ షణం షణం ఎక్కువయిపోతోంది నొప్పి. చాలామీద పడుకొని మెలికలు తిరిగిపోతోంది జయ. ప్రాణం కానీ పోదుకదా అన్నభయం గుండెల్లో చోటుచేసుకొంది.

చుట్టుపక్కల ఎవరూ తనకి తెలీదు. ఎటు కాని సమయం ఆది. కల్పన యింకారాలేమ. ఏమైనట్టు? నొప్పికి తట్టుకోలేక ‘అమ్మా’ అంటూ బావురుమంది. ఆ నిశ్శబ్ద ప్రదేశంలో, రాత్రి మూడు గంటలవేళ, ఓ అడవిల్లో దిక్కులేక అల్లాడిపోతుంటే గుండెకరగని వాళ్ళుండరు. కానీ కానీ ఎటుచూసిన అంతా దురదృష్టమే ఆమెకి.

కల్పనకేవలం అయింది. లేకపోతే రాకుండా వుండదు. తనని
ఓంటరిగా వదిలి ఎక్కడికీ వెళ్ళదు. ఆ సంగతి జయకి తెలుసు.

ఆలోచించడానికే దడగావుంది. లాభంలేదు. తన ప్రాణం
పోతుంది. దిక్కులేని మనిషిగా ఆ గదిలో తన ప్రాణాలు పోవ
లిపిందేనా? తన ప్రాణం పోయింతర్వానా కల్పన ఎస్తుందా?

దిండుతో పొట్టని ఒత్తుకుంటూ విలపిస్తోంది జయ.

కన్నవారు లేరు.

పెంచిన మేడమ్ తనని గెంజీసింది.

ప్రేమించిన ప్రియుడు ఎక్కడో తెలిసి దూరతీర్థాల్లో
ఉన్నాడు.

మిగిలింది ఒకే ఒక మనిషి. ఆ మనిషి కల్పన. అది
వీమైంది: ఎక్కడికీ వెళ్ళినట్టు? ఏం చేస్తున్నట్టు?

వాంటి అవుతున్న అనుమానం.... ఆ బాధతోనే లేని బాత్
రూంలో ఉంది వాంటి చేసుకొంది జయ. తల తిరిగిపోతోంది.
శరీరంలో ఏదో జరుగుతోంది. నరాలు మెలితిప్పినట్టు, ప్రాణాన్ని
అంచెలంచెలుగా తీసేస్తున్నట్టు “నరకం” అంటే ఇదేనా అనిపిం
చేలా చేస్తోంది జయకి.

తూలుతూవెళ్ళి చాపపైన వారిపోయింది జయ.

*

*

*

కల్పన నిస్సత్తువుగా గదిలోంచి హాలులో అడుగుపెట్టింది.
ఎదు గా తనజీవితాన్ని క్లాగ్గా, దోపిడీదేసిన కిరాతకులు
హాళనగా నవ్వరు. ఎరుకెక్కిన కళ్ళతో అసహ్యంగా చూసింది
చాళిని. ఎదురుగా కనిపిస్తున్న అద్దంలో తన ప్రతిరూపాన్ని
చూసుకొని అసహ్యించుకొంది కల్పన.

జుట్టు రేగిపోయింది. జాకెట్ చిరిగిపోయింది. పీలికరై
పోయిన బాసరీ.... నలిగిపోయిన చీర, మొహంపైన గీచుకు
పోయిన గోళ్ళ గుర్తులు, పెదవులపైన బలంగా దిగిన పంటి
గాటులు.... కల్పన నిలువెల్లా వణికిపోతూ ఒక్కసారి కళ్ళు

గోదావరి నా కన్నీరు

చూసింది. పెక్కి విర్యకారంగా కనబడుతున్నా మనసు. ఏడుస్తున్నట్లు, గుండె పగిలిపోతున్నట్లు అదురుతోన్న ఆమె కంఠం చాటి చెబుతోంది.

పశువులకంటే హీనంగా తనని చెరచి దాహాన్ని తీర్చుకున్న ఆ సర్వాధములకేసి భద్రకాళిలా చూసింది. మరో సామాన్యమైన మనిషి అయితే ఆ చూపులకి తట్టుకోడం సాధ్యంకాదు. నిలవునా మాడి మనెపోవాల్సిందే. కానీ అక్కడ మానవత్వానికి చోటులేదు. రాక్షస ప్రక్రియగల ఆ పశువులు విరగబడి నవ్వేళాయి.

పాపారావు కఠినంగా అన్నాడు.

“ఏమే, ఆరోజు గుర్తుందా? నా మొహంపైన పొడిచి ఈ గుర్తులు చిరికాలం వుండేలా చేశావు. నువ్వు యే అందాన్ని పెట్టుకొని బ్రతుకుతున్నావో ఆ అందాన్ని పాడు చేస్తున్నాను. నిన్ను ఓ కురూపిగా తీర్చిదిద్ది పంపిస్తాను.” అంటూ చేతులో కాలుతున్న సిగార్తో కల్పని దగ్గరగా వచ్చాడు.

కల్పన బెదరలేదు. మాట్లాడలేదు. చేతిలోని సిగార్ ఎవని దులిపి పాపారావు నవ్వేడు. పగలబడి నవ్వేడు. హేళనగా నవ్వేడు.

దబ్బాలో రాళ్ళుపోసి అడించినట్టు కొండపై నించి రాళ్ళు ద్రొల్లుతున్న శబ్దంలా వుందానవ్వు.

“ఈ చుట్టతో నీ రేత బుగ్గల్ని కాలిస్తే బాగుంటుంది కదూ” కల్పన మెడపట్టుకున్నాడు పాపారావు.

అదిచూసి విగిలిన ముగ్గురిలో ఒకడన్నాడు.

“పాపా, నీకు జరిగిన అవమానానికి సరిహారంగా చక్కని సుఖాన్నిచ్చింది. ఒదిలెయ్ పాపం ఆడపిల్ల.”

రెండోవాడు అన్నాడు.

“అవునుగురూ, దీన్ని అంద వికారంగాచేస్తే మనకే నష్టం. ఏదో అప్పుడిప్పుడు మన మొక్కుబడి చెల్లిస్తుంది. నదిలెయ్.”

ఆ మాటలు వినేకంటే చెవులు బ్రద్దలై పోతే బావుండని పించింది కల్పనకి.

పాపారావు వినుయగా వెనక్కితరిగాడు. "తనుకుపోయి
దీని వదిలేసి రండి."

కల్పనని కారులో ఎక్కించుకొని బయలుదేరారు. మిగిలిన
ముగ్గురు. టైం అయిదు చాటుతోంది. తూర్పున తెల్ల వారుతోంది.

కారు రోడ్డుపక్కగా ఆపి

"హే, దిను అన్నాడు డ్రైవింగ్ సీటులోని మనిషి. కల్పన
కారుదిగి కారుకేసి చూసింది. అందులో ఒక్కడు ఏడునుకున్నాడో
ఏమో, గబాల్పు కారు దిగాడు. పర్వతీసి ఓ అయిదు వంద రూపా
యలు నోట్లు కల్పన బ్యాగ్లోవేసి తిరిగి కారెక్కాడు.
కల్పన బారంగా కదిలింది. రైలుకట్టప్రక్కగా నడుస్తోంది.

వీపుచుట్టూ పమిటకప్పుకొని, నవసముద్రంలో తుపానులో
చిక్కుకున్న నావలా వూగిపోతోంది కల్పన. వాయుగుండంపడిన
సముద్రంలావుంది ఆ చితికిపోయిన మనసు. కల్పనకి జరిగింది
ఓ రీయలా కళ్ళముందు తిరిగింది. ఏడుపొచ్చింది. గుండె పగి
లింది.

"చీ వెధవబ్రతుకు, ఇంకా ఎందుకు ?"

తనపైన తనకే రోతకలగ్గా చచ్చిపోవాలనుకొంది. ఎదు
రుగా రైలు దూరంగా వస్తోంది, జీవితానికి విముక్తికలిగించాలి.
కన్యాత్వాన్ని పశువులకి దారపోసినతర్వాత ఆత్మాభిమానంగల తన
లాంటి ఏ ఆడది బ్రతకలేదు. తనీపరిస్థితినించి, ముక్కలు
చెక్కలు అయిన బ్రతుకునించి బయటపడాలంటే ఒకటే మార్గం.
చావు. చావేమార్గం. వృధమైన నిశ్చయానికి కల్పన రాకముందే
జయ కళ్ళముందు కదిలింది.

జయ,

తన ఆదరణ, తనులేకపోతే జయ ఏమైపోతుంది? తను
జయకిచ్చిన మాట ఏంకాను? పదిగజాల దూరంలోవుంది రైలు.
అంతే రైలుకట్టపై కల్పన పక్కకి తప్పుకొంది. మరుక్షణంలో
భూదేవిని అదరగొడుతూ రైలు వెళ్ళిపోయింది.

గోదావరి నా కన్నీరు

తను అనాథ. ఎవరూలేరు తనకి, ఏ ఆశనీ తన మనసులో
కెట్టకోలేదు. జీవితాన్ని గురించి కూడా ఎప్పుడు ఏ విధమైన కలకల
కనలేదు. తనకున్న ఒకే ఒక ఆశ, అనుబంధం.... జయ. ఆ
జయకోసం తను బ్రతకాలి.

అవును. బ్రతకాలి.

కల్పన గబగబ నడిచింది. పావుగంటలో కాల్లులేరుకుంది.
దాదా మెట్లు ఎక్కి గుమ్మంలో అడుగుపెడితూనే నిశ్శబ్దమాల
యింది కల్పన.

జయ.... జయ మెలికలు తిరుగుతోంది. గదిలో వాంతి
చేసుకున్న చాయలు కనబడ్డాయి. గదిలోకి ఒక్కపురుగులో వెళ్ళింది

“జయ.... జయా యేమైందమ్మా!” అడిగింది కల్పన.
జయ బాధగా మూలిగింది. కన్నీళ్ళతో చెప్పింది.

“నేను చచ్చిపోతున్నాను.”

అమాటలు కల్పన గుండెల్లో చెయ్యిపెట్టి తెలికినట్టయింది.

“నేను రలేనని కోపమా, వచ్చేకాశమ్మా, నీకోసం ఎచ్చే
కాను” అంది కల్పన యేడుస్తూ.

జయ కళ్ళుతెరచి చూసింది. కన్నననిచూసి బాంబుపడినట్టు
వులిక్కిపడింది. అంత బాధనీ మరచిపోయి

“ఎమిటి? ఏమైంది?” అడిగింది.

కల్పనకి వెంటనే సమాధానం కట్టలేదు. తర్వాత చెప్పింది.
“ఏళ్ళదెంటు అయింది అంతే” అంది. అంటూనే జయ పరీక్షితి
గమనించింది? : దివిషిషాలో తయారై పోయింది కల్పన. ఆటో
తీసుకొచ్చి జయని డ్రైవ్ లో నర్సింగ్ హోంకి తీసుకెళ్ళింది.

డాక్టర్ వెంటనే పరీక్ష చేసి “ఎసంప్లైటిస్” అంది.

కల్పన గుండె రులులుచుంది.

డాక్టర్ జయకి ఆ రెషన్ కి అన్ని యెన్నాట్లు చేసింది.

కల్పన మనసులోనే దేవుణ్ణి ప్రార్థించింది.

“భగవాన్ జయనికాపాడు. విన్నింటకుమించి ఏమీ కోరను.

జయని ఆపరేషన్ డిమేటర్లోకి తీసుకెళ్ళారు. కల్పన బాగ్ తీసి చూసింది.

నలిగిపోయిన అయిదు వంక కాగితాలు సరిహద్దు కనబడాయి. కల్పన పెదవులపైన సజావుగా తేలిపోయింది ఓ నవ్వు. తన దగ్గర డబ్బులేదు. కానీ కానీ తను నలిగిపోయినందుకు వాళ్ళిచ్చిన ప్రతిఫలం.... అదీ అందులో ఒకడు, జాలిపడి తన బాగ్ లో కదలే వెళ్ళాడు. చిక్షం.... అదీ అవసరానికి ఉపయోగపడుతోంది. ఆ సంఘటన ఇందుకోసమే జరిగిందా అనిపించింది కల్పనకి.

కల్పన బల్లపైన కూర్చుంది.

ఆ రేషన్ షాపులోకి డాక్టర్ వచ్చింది.

“డాక్టర్” అంది కల్పన ఆందోళనగా.

“మరో అరిగంట ఆలస్యం అయితే ప్రాణం దక్కేది కాదు.” అంది డాక్టర్.

“కల్పన బతుకగా నిట్టూర్చింది.

“ఇప్పుడు రేడుగా” అంది వూపిరి తీసుకొంటూ.

“అలా” అంది డాక్టర్.

ఆ సాయంత్రం కానీ జయకి స్త్రీగౌరవం.

నీరసంగా అంది.

“రేంకా బతికే ఉన్నానా కల్పన?”

“రేకేం బయల్పడు. నేను బ్రతికి వుండగా నీళ్ళు చచ్చి పోనిస్తానా?” అంది కల్పన.

జయ బాగా నవ్వింది.

“నాకోసం నువ్వు కోరి కష్టాలు చూసుకుంటున్నావు,” ఆ మాటలు ఎక్కడోనూ కిలోంచి విడబడుతున్నట్లున్నాయి. జయకేసి వాస్తవ్యంగా చూసింది కల్పన.

అపురూపమైన సౌందర్యరాశి! సుగుణాలరాశి జయ అలా నిస్సహాయంగా ఓ వంలా ఆసుప్రతిలో ముంచుకొచ్చిన పడుంపే మనసు తరుక్కుపోయింది.

“బబ్లకావద్దు,” అడిగింది జయ.

“అవన్నీ నీకందుకు? నేను చూసుకుంటాను.”

జయని చూడడానికి ప్రసాదు వచ్చాడు. కల్పన జయకి ను స్తీ చేయడంతో హోటల్ కి డాన్స్ కెళ్ళడం మానేసింది. వారంరోజులు పాటు రానని చెప్పింది. ప్రసాదు, కల్పని జయని జాగ్రత్తగా చూస్తున్నారు.

—ఆ సాయంత్రం కల్పనతోబాటు మాధవు తల్లి ఆసుపత్రికి వచ్చింది.

జయని తీసుకెళ్ళడానికి అవిడ ఇంటికొచ్చింది. కల్పన ద్వారా అన్నీ వివరంగా తెలుసుకొని కల్పనతోకలిసి జయని చూడ్డానికి ఆసుపత్రికి వచ్చింది.

“జయా!” కల్పన పిలిచింది.

“ఉ!” అంది కళ్ళు తెరవకుండానే.

“నీ కోసం ఎవరొచ్చారో చూడు” అంది కల్పన.

జయ కళ్ళువిప్పి చూసింది.

ఎదురుగా తనకి అతిసమీపంలో నించుని తననేచూస్తున్న ఆ నిండుమనిషిని గుర్తుపట్టింది.

“అత్తయ్యా!” అంది కన్నీళ్ళు పెట్టుకొంటూ.

“నేనొచ్చానమ్మా. ఇక నువ్వేమీ దిగులుపడకు,” అంది శాంతమ్మ మంచంపైన కూర్చొని జయ తలపైన నిమురుతూ.

“నేనింకా గుర్తున్నానా అత్తయ్యా!” అడిగింది.

శాంతమ్మ ప్రేమగా చూస్తూ నవ్వింది.

“నిన్నెలా మరచిపోతానమ్మా, నువ్వు నా బంగారు తల్లివి. నిన్ను తీసుకెళ్ళాలనే వచ్చానమ్మా, మధు నీకు రాసేవుంటాడు” అంది.

“అవును, రాశాడు” అంది ఎటో చూస్తూ.

శాంతమ్మ జయతో మాట్లాడుతోంటే కల్పన అక్కణ్ణించి వరండాలో కొచ్చింది.

జయకి తనకి ఋణం తీరిపోతుందన్న సంగతి తెలుస్తూనే వుంది. జయని మధూకి ఒప్పగించాలన్నదే తననిర్ణయం. కానీ.... కానీ జయ లేకుండా తనోక్షణం బతగ్గలదా? అసలుండగలదా?

4 | అమె కళ్ళకి వరదొచ్చింది. అక్కడెవరూ లేకపోవడంతో వెక్కి వెక్కి యేడ్చింది కల్పన.

తల్లి తండ్రి ఎలా వుంటారో తనకి తెలీదు. నాళ్ళ ప్రేమా, అభిమానం ఎలాంటిదో, తనకి తెలీదు. దిక్కులేని ఓ అనాథ బాలికగా కళావతి చెంతన పెరిగింది. తనకంటే చిన్నదైన జయపైన ప్రేమ పెంచుకొంది. బంధాన్ని బలపరచుకొంది. మమకారాన్ని గుండెల్లో రంగరించుకొంది. జయని ఓ తల్లిలా సాకింది.

ఈనాడు జయ ఒక్కసారిగా దూరం అయితే తన పరిస్థితి యేమిటి? దారేమిటి? తనేమైపోవాలి?

కల్పన పిచ్చిగా నవ్వుకుంది.

అయినా పతనమైపోయి కూడా తనకి యింకా ఎందుకీ తపన? యేం సాదించాలని?

కానీ ఓటమిని అంగీకరించడానికి మనసు అంగీకరించడం లేదు.

కాంతమ్మ వచ్చి తుజంపైన చెయ్యివేస్తే పులిక్కిపడింది కల్పన. కన్నీరు తుడుచుకొంది.

“చూడమ్మా, ఆసుప్రతినుంచి ఇంటికొచ్చాక జయని తీసు కెళతాను. నీ బుణం ఎలా తీర్చుకోవాలో నాకు తెలీడంలేదు” అంది.

కల్పన బలవంతంగా చిరునవ్వుని తెచ్చిపెట్టుకుంది.

“పెద్దవారు. అదేంమాట. నాకు కావల్సింది జయ నుఖం అంతే” అంది.

కాంతమ్మ వెళ్ళిపోయింది.

తర్వాత జయకి చూడల్సిన ఏర్పాట్లు పూర్తిచేసి ఇంటి కొచ్చేసింది కల్పన.

అకలిగా వుంది. కానీ భోజనంపై ద్యౌవే లేదు. అన్య మనస్కంగావెళ్ళి పిట్టగోడపైన కూర్చుంది.

ఎటూచూసినా నగరం అందంగా కనిపిస్తోంది. చల్లనిగాలి శరీరానికి తగులుతోంది. చుట్టూవున్న ఖరీదైన మేడల్ని చూసింది. ఓసారి ఆకాశంకేసి చూసింది. వికాలంగా అంతూ పొంతులేకుండా కనబడింది ఆకాశం.

ఆ పశువులు కల్పన చెంపలపైనా చేతులపైనా పక్షిజాల పైనా కొరికి రక్కినగాట్టవలన నల్లగా కమిల పోయింది ఒళ్ళు.

తను చెడిపోయింది. కాదు చెడగొట్టబడింది. ఒక్కసారి

చేసినా నడిచారు చేసినా ఒక్కోసే. ఒకరు కాదు. నగరుకాదు, నలుగురు.... నలుగురి చేతుల్తో అమానుషంగా నరిగిపోయింది. బలవంతంగా అనుభవించ బింది.

దబ్బు ఎంత చెల్లదో తనకి తెలుసు. ఆ దబ్బుకోసం మనషి ఎంత చెడ్డవాడవుతాడో కల్పనకి తెలుసు. తను చెప్పిపోయింది. చెప్పిపోయిన తన బ్రతుకుతో కొంతమంది విలాస పరుమనకి అవసరం వుంటుంది. కల్పనకి ఆ సంగతి తెలుసు. తనకోసం వెళ్ళగా, ఆశగా చూసే ఎంతమందో తెలుసు. వాళ్ళ అవసరాలకి తను ఉపయోగపడాలి. దబ్బు సంపాదించాలి. తనకి కావల్సిన నిత్య అవసరాలతోపాటు కోరికలుతీరే సదుపాయాలనిమాదా ఏర్పరచుకోవాలి.

ఓ అందమైన నలుగురు, బీరైన పర్సనల్. పెరిఫోన్, కారు అన్నీ కావాలి. ఇవన్నీ సంపాదించుకోగలిగినాడు చేలో కావల్సిన దబ్బువున్న రోజున తనని ఎవరూ పేల్చే చూడలేరని కల్పన నమ్మింది.

అంతే! లేచి లేచిందే పరుగు అన్యట్టుగా కల్పన గది గది లేచింది. 12 నేనుకాని బయటకొచ్చి వనసులోకొచ్చిన ఆరోగ్యని వెంటనే కార్యమంలో పెట్టదలుచుకొంది. అయిదు నిమిషాల్లో దొరికిన ఆదోనికి పోర్ ఏంస్కి వెళింది. నది వరకట్లా రిజర్వుగా కాక రోపలకడుగుపెడుతూనే 'హయ్' అంటూ అందర్నీ సలకసాచింది.

చేసే నాట్యంలో ప్రేమం, కవ్వించడం, కన్నుల్లోనూ, కై పెక్కించడంలో డాన్సింగుకొంది. నాట్యం పూర్తాకాగానే మనసు దీనవాడతో వెళ్ళడం.... అయితే అవన్నీ చాలా రహస్యంగా ఏర్పాటుచేసుకొంది. ఇప్పుడు కల్పనకి చీకల్లో ఇంటికి వెళ్ళాల్సి కదం, అన్నీ పోయాయి. ఎవరో ఒకరు ఇంటివరకూ ఏ కారులోనో దిగిపోతున్నారు.

జయ కల్పనలో వస్తన్న మార్పుని గమనించినా ఆశ్చర్యం లేదు చేసే మనషికి అలా కాస్త ప్రీతిగా వుండకతప్పదేమో" అనుకుని సరిపెట్టుకొంది.

ఎదోరోజున జయనిజంటికితీసుకొచ్చింది కల్పన. ఆరోగ్య

వర్షి, నరిగారేని కాచుటగా జరిగి ప్రోగ్రాం కాన్ఫరెన్సుయింది.

కన్నన చెప్పింది.

“నేను వచ్చేసరికి ఆ సమయం కావచ్చు, బెంగళూరుకోవద్దు.”

“అదేం! ప్రోగ్రాం అవగానే వచ్చేవాచ్చుగా.”

కన్నన జయ చెప్పిన ముద్దు పెట్టుకొంది.

“ని.వే. కానీ ఎంతకాలమనిలా. అందుకే ఉద్యోగంలో

మరికొన్ని బాధ్యతల్ని పెంచుకొన్నాను. త్వరలోనే ఈ ముచ్చా

పోవాం వంటి పర్సనల్ కొంం. అక్కడనుంచి చాలా కొద్ది

కాలంలోనే కాసు మాదా వస్తుంది.” అని “ఓ రీ, గుర్తు పె

కమా! యేవో అవకాశాలు. ఒంటరివాన్ని నాకెందుకులే,” అంది

కల్పన.

“నిన్నోది నే నొక్కదాన్నే వెళ్ళిపోతాననుకున్నావా

కల్పన,” అంది జయ.

“లేకపోతే నన్నుకూడా తీసుకెళ్తావా?”

“నువ్వెళ్ళబోయేది మీ అత్తగారింట్లో,” ఆ మాటలకి జయ

సిగ్గుపడింది.

కన్నన భాగంగా అంది.

“అసలు ఆ పిల్లగా పుట్టకమే దురదృష్టవే. ఎందుకో

తెలుసా? ముతాను రంగాని పెంచుకొన్న తల్లి తండ్రుగని,

అక్కా చెల్లెళ్ళనీ. అన్న దమ్ములనీ అమ్మనీ ఒదిరిపోయి

అనే మూడు ముళ్ళతో మరో మనిషితో వెళ్ళిపోతుంది. అనే

సర్వసంగం నమ్ముకొని, అతనితో కలిసి ఓ కొత్త ప్రపంచంలో

పడి బతకడం నాకు చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంటుంది,

నిన్నుకూడా “ఓ అత్తగారింట్లో, మామగారింట్లో పంపిస్తే

నన” అంది జయ.

“నన్నా!” పకపక నవ్వేసింది కల్పన.

“అదేం నవ్వుతావు?”

“ఈ కల్పన జీవితం కన్ననగా మారిపోయింది జయా,

నేను వూరికి వనికెలావి వచ్చు?”

జయ ఆ మాటలకి నొవబు చిట్టించి చూసింది.

“అంటే?”

“నేను అనాథని” అంది తేలిగ్గా నవ్వుతూనికి ప్రయత్నం చేస్తూ కల్పన.

“అలా అనుకుంటే నేనూ అంతేగా !”

“నువ్వు అనాథవికాదు. అందర్నీ పోగొట్టుకున్న దానివి. తిరిగికొందర్నీ కలవబోతున్నదానివి. కానీ నేనలాకాదుగా, ఓ మనిషిని గుర్తుపట్టే ఊహ వచ్చేసరికి నేను ఒకరి అదరణలోపడి పెరుగుతోన్న సంగతి తెలిసింది.”

“నువ్వు పెళ్ళిని గురించి ఎందుకు ఆలోచించవు ?”

జయ షరోమాట మాట్లాడటానికి అవకాశం యివ్వకుండా కల్పన పెళ్ళిపోయింది. జయకి అర్థంకాక అలాగే నించునిచూస్తూ వుండిపోయింది.

జయ మధూ తల్లి శాంతమ్మకోసం ఎదురుచూస్తోంది. అను ప్రతినించి వచ్చి వారం అయింది. అయినా ఆమెరాలేదు. ఎందుకు రాలేదో అర్థంకాలేదు జయకి. అవికగానీ అప్రప్రాయాన్ని మార్పు కొందా అన్న అనుమానం కలగకపోలేదు షరోపక్క జయకి.

“ఈ రోజు మనం ఇల్లు మారుతున్నాం,” అంది కల్పన.

“ఇది బాగానేవుందిగా ?” అంది జయ.

కల్పన చిద్దిలాసంగా నవ్వింది.

“రోజు గడిస్తే ఓ మెట్టు పెకెక్కాలి జయా. పట్టదలా ఆత్మసైర్యమూవుంటే భవిష్యత్తుకోసం మనం ఎదురుచూడనవ సరంలేదు. అదే మనల్ని వెదుక్కొంటూ వస్తుంది. అంది.

వున్న కొద్దిపాటి సామానునీ పాక్చేశారు. అదోలో బంజారా హిల్స్లోవున్న ఓ ఖరీదైన ఇంటికి చేరారు. జయ ఆశ్చర్యంగా చూసింది కల్పనని.

“ఇంత పెద్ద ఇల్లు మనకెందుకు ? అద్దెభరించగలమా !” అంది.

“ఆప్టార్ పన్థాజండ్. అంటే వెయ్యి.” అంది కల్పన.

“అంత డబ్బు మనకెక్కడిది ?”

“అంత డబ్బు సంపాదించడంలేదూ ?” అంది.

కొద్దినే ట్లోనే సోఫానెట్లు, డెనింగ్ ఛేబర్, కుర్చీలు, అందమైన పంచాలు, ఫోమ్ బెడ్, గాడ్రెజ్ బీరువా తదితర వస్తువు లన్నీ చేయాయి.

“సువ్వేదో మాయచేస్తున్నావనిపిస్తుంది, నిజం చెప్పు. ఇది కలా? నిజమా?” అడిగింది జయ.

“నిజమే,” అంటూ కల్పన అన్నీ సామానులని దగ్గరుండి వీటి ఎక్కడపెట్టాలో చెబుతోంది పనివాళ్ళతో.

“చూడు యీ ఈ రోజు నుంచి మనం వంట చేసుకో నవసరం లేదు, వంట మనిషి వస్తుంది.”

“అలాగే,” అంది.

సాయం తానికల్లా కలు అధనాతనంగా తయారు అయింది. జయకి మనసులో కల్పన పెన అనుమానంగా వుంది.

దైర్యంచేసి అంగలేక పోతోంది.

కల్పన సాయం తం బయట దేర బోతుంటే

“నేను కూడా సీతో వస్తాను.” అంది . య.

కల్పన అంగు ముందుకి వేయబోయేవల్లా ఆగి, తిరిగి వెనక్కివచ్చి సోఫాలో కూర్చుంది,

“నువ్వక్కడికి రాకూడదమ్మా.”

“నేను రాకూడని చోటుకి నువ్వే కుతున్నావన్న మాట ”

“ఆ డ్రతులు నీకు నచ్చవు. అక్కడికొచ్చే జనం చూసే ఆలి చూపులను నువ్వు భరిం లేవు వాళ్ళని కప్పిస్తూ, ఆ స్త్రీ నేనాడతాను. ఆర్థనగ్నంగా అవసరమనుకుంటే పూర్తి నగ్నంగా నేను కనబడతాను. అలా నన్ను చూస్తే నువ్వు తట్టుకోలేవు.”

“కల్పన.....”

“అలవాటై పోయింది నాకు. నా గురించి నువ్వేం ఆలోచించకు”

“వన్నీ లే. పోతే మనం బ్రతకలేమా.”

“ఎంత కాలం? జీవితం శ్వాతం కాదు. తప్పి కోసం వేదాంత పాఠాల్ని నల్ల వేసుకొని, ఒకగిరి గీసుకొని దానిలో కూర్చో డం సుగ్ధ లలివితక్కువని నేనుచాలా ఆ స్యంగా చెబుకున్నాను. బ్రతికినంతకాలం ఒకర్ని దేవిరించుకుండా ఎదికవాలంటే అదిమన కాళ్ళదగ్గరికి వచ్చేలా చేసుకోవాలి. అనుభవించాలి. ముఖం అంటే

తెరికుండా బ్రతికిన బ్రతుకుని మర్చిపోయి మిగిలిన జీవితాన్నైనా
 సుఖమయం చేసుకోవాలి. అదే నా ప్రయత్నం. అవకాశం వున్న
 ప్పుడే అన్నీ సంపాదించుకోవాలి. ఇప్పుడు వదులుకుంటే తిరిగి
 మనకి ఏమీ మిగలదు.”

“ఓ మాటలు అసలు ఏమీ అర్థంకావడంలేదు.”

“కాంతకాలం నీకు అర్థంకాకపోవడమే వుంది.”

“అంతేనా.”

“అంతే! నువ్వు భోజనంచేసి పడుకో. నా కోసం చూడకు”
 అని బయటికి వెళ్ళిపోయింది కల్పన. జయకేమీ పాలుపోకచూస్తూ
 వుండిపోయింది. కల్పన అర్థంకాని ప్రాబ్లమ్లా తయారైంది
 జయకి. జయకి అన్ని సౌకర్యాలు వున్నా ఎనసు మాత్రం మారవ
 పైనే వుంది. వస్తానన్న కాంతమ్మత్త గురించి ఆలోచిస్తోంది.
 ఆమె రాలేదు.

ఇప్పుడిప్పుడే ఆరోగ్యం చక్కబడుతోంది. తనే వెళితే
 ఎలా వుంటుందన్న ఆలోచన కూడా లేపోలేదు. మధూ దగ్గ
 ర్నుంచీ లెటర్స్ రావడంలేదు. తనే రోజువిడిచి రోజు ఓ ఉత్తరం
 అతనికి రాస్తోంది.

ఎక్కడున్నాడో, ఎలా వున్నాడో

ఇంకా ఎన్ని రోజులు ఈ విరేక్షణ?

తల బ్రతుకుతోంది.

ప్లాస్ ట్రోని కాపీని కప్పులో పోసుకొని తాగింది. పేరే
 పనిలేదు. తోచడంలేదు. ఈ జీవితం కంటే కళావతి వుంచిన
 నాలుగుగోడలే బాగున్నాయనిపించింది.

రెండు రోజులు గడిచినయి.

మగ్నాడు ప్రసాదు వచ్చాడు. అతని మొహం విపరీతమై
 వుంది. చికాగ్గా వున్నాడు. దేన్నో పోగొట్టకున్నాడీలా కనుపిం
 చాడు. అతనొచ్చిన సమయంలో కల్పన లేచి.

జయ అడిగింది:

“అలా వున్నారేం. ఆరోగ్యం సరిగా లేదా?”

ప్రసాద్ నవ్వేడు.

“బాగానే వున్నాను” అంటూ పరీక్షగా చూశాడు ఇల్లంతా.

“వేరీగుడ్, బావుంది!” అన్నాడు సిగరెట్ పెరిగిస్తూ.

“ఏమిటి?”

“ఇల్లు ఇండ్రోక్ అంటా వుంది.”

“దంతా కల్పన పిచ్చి. మనకెందుకూ అంటే వినదు.

పైగా సంపాదిస్తున్నానుగా అంటుంది.”

“ఐసీ!”

ప్రసాద్ సిగరెట్ పెన సిగరెట్ కాలుస్తున్నాడు. ఇద్దరి మధ్యా మాటలు లేకుండానే కాలం పరుగెడుతోంది. ఒక్కో ఒక్క మాటా కాలంటే ఏమిటో అనీకీగా వుంది.

“కల్పన ఎప్పుడొస్తుంది” అడిగాడు.

“మో, పన్నెండవ వుతుంది.

“నేను వెయిట్ చేస్తాను. అభ్యంతరం లేదుగా.”

“పరవాలేదు, కూర్చోండి.”

“థాంక్స్.”

“ఎలాగో వుంటానంటున్నారుగా. రండి భోజనం చేద్దాం.”

“నాకు ఆకలిగా లేదు.”

“కానీ నాకు ఆకలిగా వుంది. అతిథిని కూర్చోబెట్టి నేను తినడం తప్పు కదూ?”

“సరే, అయితే నేను రేపొస్తాను.” అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు.

“వుంటానన్నారుగా! పోని నేను కూర్చుంటాను.” అంది.

“నో.. నే వెళతాను” అని వెళ్ళిపోయాడు.

అతని ప్రవర్తన జయకి చాలా చిత్రంగా తోచింది.

“ఏమిటి మనిషి?” అనుకొంది.

భోజనం చేసి పని మనిషికి చెప్పి తన గదిలోకి నడిచింది జయ. టేబుల్ డ్రాయర్లోంచి ఓ సీసా తీసి రెండు నిద్ర మాత్రలు వేసుకొని పడుకొంది జయ. నిద్ర సరిగా పట్టకపోవడంతో ఈ మధ్య జయ రాత్రిళ్ళు నిద్రమాత్రలు వాడుతోంది.

“నీ కోసం ప్రసాద్ వచ్చాడు. చాలా సేపు ఎదురు చూశాడు” అంది జయ ఉదయం కాసేపు త్రాగుతూ కల్పనతో.

“ఎందుకటా?” అడిగింది కల్పన.

జయ అంతా చెప్పింది.

కల్పన సాలోచనగా “ఓహో” అంది.

అలా అన్నదేకానీ మనసులో రకరకాలుగా భావాలు చెలరేగగా కనిపించినవిని కొనికొక్కింది.

“ఎన్నా.”

“ఉ.”

“అత్తయ్య రలేదు.”

“వస్తుందని ఎదురు చూస్తున్నాంగా”

“ధూగుంచి ఉత్తరాయ లేవు.”

“కువీపంట ఓసారి సునిమే అత్తయ్యగ్గర వెళదాం.”

“ఓ.ఓ. ఇప్పుడే వెళదాం” అంది కల్పన.

జయ మొహం ఆ మాటలకి పిప్పరింది.

“జంగా” అంది జయ.

“ఎన్నాదిలి వెళ్ళిపో అని ఎంత తొందరే నీకు.” అంది కల్పన.

“ఎన్నాదిలి నే నెక్కడికీ వెళ్ళను.”

“రితొందర దేనికి”

“మో, అదే త్రంగా తోస్తుంది.”

“సరే, పగ.”

కల్పన, జయ బయల్దేరారు. ఇరవై ఏమిషన్లలో శాంతమ్మ ఇల్లు చేరారు.

జయకి ఎందుకో గుండె అదిరింది.

కాంపౌండ్ వాల్ గేటు తీసుకొని మెల్లగా లోపలికి నడిచారు.

లోపల శాంతమ్మ పోపాలో కూర్చుని ఉంది. ఆమెచుట్టూ మరికొంతమంది కూర్చుని ఉన్నారు.

శాంతమ్మ తన తి చూసింది. ఎదురుగా జయ కనబడింది.

“వచ్చావా చల్లీ, రా. మధూ మనస్థైర్యంగా చెసి వెళ్ళిపోయాడమ్మా!” అంటూ బాధపడుతుంది.

కల్పన ఆ మాటలకి అదిరిపోయింది. జయ శాంతమ్మకేసి అదోలా చూసింది. మెల్లగా ఒక్కసారి కళ్ళు మూసుకొంది. రెండు చేతుల్తో చెవుల్ని మూసి, కొన్ని ఉజ్జాలు నిలువెల్లా వూగిపోయింది. అంతే! కుప్పలా కూలిపోయింది జయ.

కల్పన కంగారుగా జయని ఒడిలోకి తీసుకుంది.

శాంతమ్మ ఏమన్నా చెప్పింది.

“ఆ విమానాని ఎక్కడూ అంటే విన్నాడు కాదు. నా తండ్రి నన్నొదిలి వెళ్ళిపోయాడు. ఒరే బాబూ మధూ జయ వచ్చింది నానా! ఈ అమ్మ కోసం కాకపోతే జయ కోసమైనా రారా బాబూ” అంటూ ఏమిస్తోంది శాంతమ్మ.

“ఎం జరిగింది సయి?” అడిగింది కల్పన.

ఎవరో పేరు అందించారు.

కల్పన అత్రంగా చూసింది పేరరు.

విమాన ప్రమాదంలో నూరుమంది మృతి. కింద వరుసగా పేర్లు రాసి ఉన్నాయి. కల్పన కళ్ళలో నీరు తిరిగింది. క్రింది పెదివిని పంటతో నొక్కిపట్టింది.

జయ భవిష్యత్తు పేకమేడలా కలిపోవడంతో కల్పన రాయిలా అయిపోయింది. జయ పిచ్చి మనసుకి ఎంత గాయం అవుతుంది? జయని ఓవార్చడం ఇక తన తరం అవుతుందా?

జయ కదిలింది కళ్ళు విప్పి చూసింది.

“మంచి నీళ్ళు” అంది.

పని మనిషి వెంటనే నీళ్ళు తెచ్చి ఇచ్చింది. తాగి అందరి వంకా చూసింది.

“నా కేమయింది? మీరందరూ ఎందుకలా చూస్తున్నారు?” అడిగింది.

శాంతమ్మ, కల్పన ఒకరికేసి ఒకరు చూసుకున్నారు.

“ఎం కలేమలే. ఎదో కళ్ళు తిరిగి పడిపోయావ్.

అంతే.” అంది కల్పన.

“అత్తయ్యా! ఎదు ఎప్పుడొస్తావు?” అక్కడ వున్నవాళ్ళ అందరికీ పరిస్థితి అర్థం అయింది.

అక్షణంలో కొడుకుపోయిన బాగని శాంతమ్మగుండెల్లోదాచుకొంది.

“వస్తాడమ్మా. నాకోసం కాకపోయినా నీకోసం తప్పకుండా వస్తాడమ్మా!” అంది.

జయ వెళ్ళి వెళ్ళి ఎప్పింది.

“లేవ్ అత్తయ్యా, మదు రాడు! నన్ను మోసం చేశాడు. నా కిస్సలు ఉత్తరాలు కూడా రాయలేదు.”

“క్షమించండి అంటే! మేం వెళతాం. ఈ పరిస్థితిలో
ఇక్కడ జయని ఎక్కువపేపు వుంచడం మంచిదికాదేమో!”

శాంతమ్మ తలవూపింది.

శాంతమ్మతో పక్కకి పిలిచి చెప్పింది కల్పన.

“జయని మీ దగ్గర వదలాలని తీసుకొచ్చాను. కానీ దాని
బ్రతుకుతో దేవుడు మళ్ళీ ఆటలాడాడు. దానిది అసలే సున్నితమైన
మనస్తత్వం అంటే! అదిప్పుడు మధు పోయాడన్న వాస్తవాన్ని
నమ్మలేకపోతోంది. ఏదో ఉన్నాడ పరిస్థితిలో వుంది. అంచేత ప్రస్తు
తానికి జయని నేను తీసుకెళతాను” అంది.

శాంతమ్మ “అలాగేనమ్మా, తను ఏ రోజు ఇక్కడికి
వచ్చినా నాకు ఏ అభ్యంతరంలేదు. బాబు లే. పోయినా జయ నా
కోడలే!” అంది బొంగురుపోయిన గొంతుతో.

“వెళతాను. కానీ ఓ మాట. మీకు చెప్పేపాటిదాన్ని కాదు.
విధిముందు ఎంతటివాళ్ళు తలవంచాల్సిందే అంటే! జరిగిపోయినది
గుండెనిపిందే దారుణమని తెలుసు. కానీ ఇప్పుడు బాధపడి ప్రయో
జనంలేదు. ఇది సంతాపం తెలియజేయడంకాదు. పెద్దమాటలు
అంకంటే కాదు. పెద్దవారు—అన్నీ తెలిసినవారు. మనసుని దిటవు
చేసుకోండి!”

జయ చేతిని తనచేతిలోకి తీసుకొని బయటికివచ్చిందికల్పన.

ఒక్కసారి వెనక్కి తిరిగి ఆ యింటికేసి చూసింది కల్పన.

మూర్తిభవించిన శోకదేవతలా కనబడింది ఆ మేడ.

కళ్ళలోకి నీరు వస్తుండగా, గొంతులోంచి మాట సైతం
రాని స్థితిలో స్నేహితురాలికి అన్నిటికీ తనే అయి ఆమె పేసే
ప్రతి అనుగుకి ఆసరా ఇస్తూ నడిపించింది.

ఇంటికి చేరారు. ఒకరినొకరు ఎదురెదురుగా సోఫాలో కూర్చున్నారు.

జయ నిర్వికారంగా, నిర్జీవంగా ఎటో చూస్తోంది. జయలో
చాలా వరకు నిర్లిప్తత చోటు చేసుకొందిప్పుడు. జయ ఏదో షాక్ లో
వుంది. ఆ షాక్ లో వుంచడమే ఒక విధంగా మంచిదనిపించింది
కల్పనకి. కల్పన జయకేసి చూస్తోంది.

‘ఈ మనిషి తిరిగి యథా స్థితికి తీసుకురావడం తనకి
సాధ్యమేనా?’ అని అంతలోనే అనుకొంది.

చిన్న వయసులో వయసుకీ మించిన అనుభవం పాఠాలు...
ప్రతి క్షణం ఏదో మలుపు....ఎంతో పాపం చేసుకొని పుడితేతప్ప
ఇలాంటిజన్మ రాదు. అయితే జయలాంటి అమాయకురాలు మంచి
పిల్ల పాపం చేసి పుట్టిందంటే నమ్మకం కుదరలేదు కల్పనకి. మధు
వచ్చిపోయాడన్న సంగతి జయ మఠిచిపోయింది.

కల్పన అనుకుంది. 'ఇదీ ఒకందుకు మంచిదే' అని.

జయ లేచి లోపలికి నడుస్తుంటే వెనకగా అనుసరించింది.

గదిలో మంచం పైన వారిపోయింది జయ. దిండులో మొహం
దాచుకొని ఏడుస్తోంది.

కల్పన నిటూర్పు విడిచి వచ్చి పోఫాలో కూలబడింది.

కడివెడు కన్నీళ్ళు — కాసింత చిరునవ్వు! ఏ సుఖం కోసం
జీవితమంతా ఎదురుచూడాలి?

అదే ఆలోచనతో కళ్ళు మూసుకొని కణతలు నొక్కు
కుందోంది. కల్పన.

"నేనొచ్చి అయిదు నిమిషాలయింది."

ఆ మాటలకి తలెత్తి చూసింది కల్పన.

ఎదురుగా ప్రసాద్ నిలబడి వున్నాడు.

నవ్వుడానికి ప్రయత్నంచేస్తూ అంది.

"నిన్న వచ్చారట. సారీ. ప్రోగ్రాం కెళ్ళాను.

"ఏ ప్రోగ్రాం?" అడిగాడు ప్రసాద్.

కల్పన నొసలు చిట్టించింది. అతనికి అన్నీ తెలిసే వచ్చా
డని కల్పనకి తెలుసు. పోలీస్, టీఎన్టీ, టీఎన్టీ చొప్పించాలని
అతను ప్రయత్నం చేస్తుంటే. అది తెలివో, అతితెలివో అర్థంకలేదు
కల్పనకి. కోపం కూడా వచ్చింది.

"నేను కేబరే చేస్తున్నాను. లేకపోతే ఎలా బ్రతుకుతున్నాం
అనుకున్నారు?"

"నువ్వు అలాంటి డాన్సర్ గా పేరుతెచ్చుకోడం, చేయడం
నా కిషంలేదు."

కల్పన అతనికేసి తీవ్రంగా చూసింది. అతను మొదటి
సారిగా 'నువ్వు' అన్న ఏకవచన సంబోధన చేశాడు.

"ఏం, ఎందుకు?" అడిగింది.

“ఎంత బాధనైనా, అభిమానం వున్న ఒక్కయినా ఉంటే ఆలోచనే మనసుకి శాంతినిస్తుంది, తృప్తి నిస్తుంది. నా దృష్టిలో మనిషికి కావలసింది ఉబ్బకాదు. ప్రేమ కావాలి, తనని ప్రాణ సమానంగా ప్రేమించే వ్యక్తి వుంటే కోసం ఒక్క ఉణ్ణమైనా ఆ ప్రేమలోని తీపిని అనుభవించగలిగితే.....
ఆ అనుభూతి చాలదా మిగిలిన చేదు జీవితాన్ని మరచిపోడానికి” అన్నాడు.

“ఎంత ధైర్యం వున్నా పడిన ముద్ర పోదుగా! నేను చెడిన అడదాన్ని.”

“కల్పనా!” ప్రసాద్ ఆమెకి దగ్గరగా నడిచాడు.

“గిన్న గాలిపటాన్ని, పొదల్లోనో, చెట్టు కొమ్మల్లోనో చిక్కుకుని చిరిగిపోకముందే పట్టుకోగలిగితే, తిరిగి సూత్రం కట్టి ఎగరవేసే అవకాశం వుందిగా” అడిగాడు.

“కానీ ఈ గాలిపటం చిరిగిపోయింది. తిరిగి ఎగరవేయటానికి పనికిరాదు!” కల్పన స్థిరచిత్తంతో అంది.

“అంతేనా?”

“అంతే ప్రసాద్! ‘ఊబి’ అని వెలిసేక కాలువేయడం అని పేకం. స్లీప్, మా బ్రతుకిలా మమ్మల్ని బ్రతకనీయ్. నా జీవితంలో ప్రవేశించాలని మాత్రం ప్రయత్నం చేయకు. కష్టంలోనో, సుఖంలోనో ఓ ఆపు డిగా. మంచిన్నేహితుడుగా నీ అంశదండులు నాకుంటే అంతేవాలి. నన్ను అర్థంచేసుకోడానికి ప్రయత్నంచేయి. అదీకాక జయ భవిష్యత్తుపైన నేను కన్నకలలు కలలయి పోయినాయి. ఇప్పుడు అదో చిక్కుప్రశ్న అయిపోయింది.”

“అంటే ”

“షేన్ యాక్సిడెంటులో మధు చనిపోయాడు.”

ఆ మాటలకి ప్రసాద్ చకితుడయ్యాడు. ఆ ఒక్కమాటతో ప్రసాదుకి ఆ స్నేహితురాళ పైన జాలి విసరీతంగా కలిగింది.

జయ ఏం చేస్తోంది?”

“రోపల వుంద” అంటూ మిగిలిన విషయాలన్నీ చెప్పిందికల్పన.

జయ గురించి చాలాసేపు మాట్లాడుకొన్నా రిద్దరూ. అయితే ఏంచేయాలి అన్నదే ఇద్దరికీ ఉట్టలేదు.

ప్రసాద్ తడబడ్డాడు.

“చెప్పండి, సరేదు” అంది.

“కు చెడ్డపేరు రావడం నా కిష్టంలేదు, అంతే.”

“అదే ఎందుకు అని అడగుతున్నాను.”

“కల్పనా! నీ కెలా చెప్పాలో తెలీడంలేదు. నువ్వంటే నా కిష్టం. ఐ లెక్ యూ కల్పనా!” అన్నాడు ప్రసాదు.

అతని మాటాకి కల్పన పకపక నవ్వేసింది. ఆ నవ్వులోనే చిత్రంగా ఆమెకి కన్నీళ్ళు వచ్చాయి.

“నా గురించి నీకేమయినా తెలుసా?” అడిగింది కల్పన.

ప్రసాదు మాటలేదు.

“ప్రసాద్ నువ్వేం చెప్పాలని అనుకుంటున్నావో. ఏమి కావాలని అడగాలనుకుంటున్నావో నాకు అంతా తెలుసు.”

అని కల్పన లేచి కిటికీ దగ్గరకి నడిచింది. కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ వెనక్కి తిరిగి చూడకుండానే అతన్ని ఉద్దేశించి అంది.

“ప్రేమించడం కంటే ప్రేమించబడటం లోనే గొప్ప సుఖం ఉందని నాకు తెలుసు. నీటికి రింగూ, రుచి ఉండవ. ఐనా ఎందులో పోస్తే ఆ ఆకారం, ఏం చేస్తే ఆ రుచి. అదీ అంతే! నేలపోస్తే నీరు ఇంకే పోతుంది. అడది తప్పటదుగు కేసినా అంతే!

“అలాని చెప్పి నిండు జీవితాన్ని తెలిసీ నాశనం చేసు కుంటావా?” అడిగాడు ప్రసాదు.

కల్పన వెనక్కి తిరిగింది.

“జీవితం? అది నాకు అర్థంకాని మాట. దాని నిర్వచనం అంటుబట్టక నాకది ఓ గ్రీక్ అండ్ లాటీన్ గా మిగిలిపోయిన ఓ చిక్కు ప్రశ్నది. అదృష్టవంతులకి జీవితం ఓ కమ్మటి కల కావచ్చు. కానీ దౌర్భాగ్యులకి అదో పిడ కల. జీవితం ఓ వరం అని అదృష్టవంతులనుకుంటే, జీవితం ఓ శాపం అని నా లాంటి దురదృష్టవంతులు అనుకుంటారు. ముగింపు మన చేతిలో లేదు. అది వరమే అయినా, శాపమే అయినా బ్రతకాలి. ఇష్టంగానో కష్టంగానో బ్రతకాలి. తప్పదు!”

ప్రసాదు మెల్లగా అన్నాడు.

గోదావరి వా కన్నీరు

ప్రసాద్ వెళ్ళడానికి లేచాడు.

“నామీద కోపం రాలేదుగా!” అడిగింది కల్పన.

ప్రసాద్ బరువుగా నవ్వేడు.

“నువ్వెలాంటి జీవితాన్ని గడుపుతున్నా, నలుగురూ విన్నే
మనుకున్నా నేను మాత్రం అనుకుంటున్నాను—ఈ కల్పన మనీషి
కాదని.... దేవతని.”

“హేళన చేస్తున్నావా ప్రసాద్?” దిగులుగా అంది.

“నిన్ను హే నచేయడం అంటే నన్ను నేను పరిహసించు
కోడమే అవుతుంది కల్పనా.” అన్నాడు ప్రసాద్.

“థాంక్స్!” అంది కన్నీళ్ళని తుడుచుకొంటూ.

“మన మధ్య పెళ్ళి లేకపోవచ్చు. శారీరకమైన సంబంధాలు
లేకపోవచ్చు. నీ స్వప్నమైనా, కాకపోయినా విన్నే నా భార్యగా భావి
స్తున్నాను” అంటూ ప్రసాద్ విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ మాటలకి కల్పన చకితురాలైంది.

* * *

జయ మెలగా నాబత్ పహాద్ మెట్లు ఎక్కింది. కట్టుకున్న
తెల్లని అమెరికన్ జాకెట్ చీర పవిత్ర గారికి రెపరె:లాడుతూ
ఎగురుతోంది. తలవెంట్రుకలు ఎగిరి మొహంపై కి పడుతున్నాయి.
పరధ్యానంగా వున్నా. ఇదివరలో తరుచుగా తనూ, మధూ
కూర్చునే చోటులో వున్న సిమెంటు బల్లపైన కూర్చుంది. జనం
కొండపైన చెదురు మదురుగా వున్నారు. జయ ఒంటరిగా అక్కడ
కూర్చుంది.

చీకటి పడింది. అయినా దీపాలు వెలగలేదు. కొండపైన,
దూరంగా బిర్లా దేవుడి గుడి దీపాల వెలుగులో మెరిసిపోతోంది.

“నా ప్రాణాలు నీ పెదవుల్లో వున్నాయి జయా” మధు
మాటలు గుర్తుకొచ్చినాయి. ఒళ్ళు పులికించిందోషణం. గుండెలు
ఎగిరిపడినాయి. పవిత్రచెంగు జారిపోయింది. మనసునిండా, గుండెల
నిండా, ఆలోచనల్లో అంతా అంతా మధూనే. జయ మనసెక్కడో
వుంది. ఆలోచనలెక్కడో వున్నాయి. అమె మధు సాన్నిధ్యంలో
వుందిప్పుడు. పెదవులు అదిరాయి. గుండెలు కంపిస్తున్నాయి.
శరీరం మైనంలా కరిగిపోతోంది. ఏదో అపరాధం లేచి వింటుంది.

అడుగులు వేసింది. గుబురుగా వున్న పొదలచాటుకి నడిచింది. ఉక్కిరి దిక్కిరి అయిపోతోంది. ఊపిరి సలపడటం లేదు.

“మధూ, ఎందుకిలా నన్ను చంపుతున్నావ్? నేనేం తప్పు చేశాను. ప్లీజ్ నన్ను వదిలి వెళ్ళిపోవుగా.” అడుగుతోంది జయ.

“ఏ” అందా గొంతు.

“ప్లీజ్ మాట్లాడు” జాత్తులోకి చేతులు పోనిచ్చి అతని మొహాన్ని గుండెలపైకి లాక్కుంది. చేతి గాజులు చిట్టి చేతులకి గాయమైంది. పెదఃచిట్టి రక్తం స్రవిస్తోంది. తెల్లని జీరమరకలైంది.

“మధూ!” అంది.

అతను గబగబా వెళ్ళిపోతున్నాడు. జయ అతని వెనకే పరుగెత్తింది.

“ఆగు మధూ.... నేనూ వస్తున్నాను.” అరిచింది. అతను ఆగలేదు. వెళ్ళిపోయాడు, అతని వెనకనే కొంతదూరం వచ్చిన జయ మెట్లపైన కూర్చుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

“మధూ! ఎందుకిలా చేశావు? నేనేమిన్నా తప్పుచేశానా చెప్పు!” అదే ఆలోచనతో ఇల్లు చేరుకుంది దిగులుగా.

“ఎక్కడి కెళ్ళావ్?” అడిగింది కల్పన.

“మధూ దగ్గరికి!” అంది జయ.

“మధూ దగ్గరకా!” అడిగిపడింది కల్పన. పరీక్షగా చూసింది జయని. నలిగిపోయి రక్తపు మరకలుపడ్డ చీర, గాజులు పగిలి చేతులు గీమకుపోయిన గుర్తులు, పెదవినుంచి రక్తం స్రవిస్తున్న చిహ్నాలు చూసి కల్పన నొసటు చిట్టించింది.

“ఎక్కడ కలిశాడు?” అడిగింది అమాయకంగా.

జయ నవ్వింది.

“ఇంకెక్కడ.... మేం ఎప్పుడూ కలిసే చోటులోనే. అత నలా వస్తాడనుకోలేదు. ఇక నాకే దిగులూ లేదు. మధు వచ్చేకాదు. నా మధూ వచ్చేకాదు” అంది.

“మరిక్కడికి రాలేదే?”

కల్పనకి అనుమానం వచ్చింది. ‘జయకి పిచ్చిగానీ పట్టలేదు కదా!’ జయ లోపలికి నడుస్తూ వెళుతుంటే అవాక్కయి చూస్తూ వుండిపోయింది కల్పన.

జయ అక్కడికొచ్చి గంట దాటింది.

మధూ రాలేదు. కానీ వస్తాడన్న ఆశ, నమ్మకం జయ కున్నాయి. నిరీక్షణలో అతని కోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చోడంలో కాలమే తెలీదు జయకి. చీకటిపడి చాలా సేపయింది. ఇంచుమించుగా అక్కడ నిర్మానుష్యంగా వుంది.

అలాంటి ప్రదేశంలో ఒంటరిగా ఓ అడవి ఆ సమయంలో కూర్చోడం ఎంత ప్రమాదమో జయకి తెలుసుకానీ. జయకి భయం లేదు. అతని వస్తాడన్న ధైర్యం, నమ్మకం అమెకి ఉన్నాయి.

“ఏదో అలికిడి.....

‘మధూ వస్తున్నాడు’ అనుకొంది ఓ ఆకారం ఎదురుగా నించుంది.

“మధూ” అంది.

ఆ ఆకారం మెల్లగా కదిలి జయ దగ్గరకొచ్చింది. జయ లేచి నించుంది. అతని కెదురుగా నించుని భుజాల్పన చేతులుపైసి చీకట్లో అతని కళ్ళలో ఏదో వెతకాలని ప్రయత్నం చేసింది.

“ఇంత అస్యం చేశావే? నేనేమై పోవాలనుకున్నావ్? నీ కోసం ఎదురు చూ. లేక కళ్ళు కాయకా చినయి. నువ్వు మళ్ళీ యిలా చేస్తే నీకింకెప్పుడు కనబడను” అంది జయ.

అతను జయ నడుం చుట్టూ చేయి వేశాడు. అతని చేతిని తన చే రోకి తీసుకొంది జయ. అడుగులో అడుగువేస్తూ నడుస్తున్నారు. ఒకచోట ఆగిపోయాడతను. జయ అతనినే చూడటం చేసింది. అప్పటికే జయ అతని కౌగిలిలో వున్నాడు. అతని షాపిరి వెచ్చగా మొహానికి తగులుతోంది. శరీరం నలిగిపోతోంది. ఎముకలు విరిగిపోతున్నాయి. అయినా అతన్ని వదలాలని లేదు. ఇంకా ఏదో అయిపోవాల్సి వుంటుంది జయకి.

“మధూ మధూ నన్ను చంపేయ్.” అంది.

“.....” అతను మాటాడలేదు.

నేనిలా ఒంటరిగా వుం లేవు. నీతో వచ్చేస్తాను. చెప్ప నన్ను తీసుకెళ్ళు. నీ కోసం నాకు మాటివ్వు మధూ” అంది.

అతను జయను ఎదిలి దూరంగా జరిగి కూర్చున్నాడు.

“మాట్లాడవే” అంది. అయినా అతను మాట్లాడలేదు. జేబు లోంచి పర్ఫ్యూమ్ తీశాడు. అయిదుపదికాగితాలుతీసి జయచేతిలో పెట్టాడు.

“ఇదేమిటి?” అంది అయోమయంగా.

“ఇంకా కావాలా?” అనిగాడు అతను.

ఆ మాటలకి పులిక్కిపడింది. నిద్రలోంచి లేచినట్టయింది.
ఆ మనిషి కేసి చూసింది పరీక్షగా.

ఎవరో ఆసంతకుడు:

ఎప్పుడూ చూశేదు.

ఎవరితను? పోదూ కాదు. జరగనూడనిది జరిగిపోయిందని
తెలుసుకొంది జగ. నిలువెలా వణికిపోయింది.

కెప్పున కేకచేసి వెనక్కి విరుచుకొని పడిపోయింది. అంతే
అతను పరుగు దీశాడు.

జయ మెల్లగా కళ్ళవిప్పి చూసింది.

“నేనెక్కడ కెలా వచ్చాను?” అంది.

“నేనే తీసుకొచ్చాను.” కల్పన గొంతునించి ఆ మాటలు
శాంత గంభీర స్వరంలో వినిపించాయి.

జయ ఒక్కసారిగా బాపరుంది.

“నేను నాశనమైపోయాను. నేను చచ్చిపోయాను.”

కల్పన బిరుపుగా నీటూర్చింది.

“నేనెంతా తెలుసుకున్నాను జయా! వారం రోజుల్లో
నువ్వెంత పతనమైపోయిందో కూడా తెలుసుకున్నాను.”

“ఎప్పుడు, ఎందు. నాకేం గుర్తించాదు. భరించలేక. నా ముఠా
చేతుల్లో నేనేమియినా సహజమేదమకున్నానెకనీ, నేనెలా, ఎవరో
పశువుల చేతిలో నాశనమైపోతూ వచ్చానన్న సంగతి తెలుసుకో
లేకపోయాను. నేనెంతా బ్రతికుంటే ఏం సాధించాలని? కల్పనా
నన్ను చంపేయ్. నన్ను చంపేయ్”

“చిచ్చి జయా, నేనేం సాధిస్తున్నాను కనుక.....”

జయ పిచ్చిగా చూసింది.

“అండే?”

“ఓ కల్పన కూడా ఎప్పుడో నాశనమై పోయింది.
గుండెల్లో నిప్పులు కురుస్తున్నా, అవి నిప్పులు కాదు మల్లెపూలే
అనుకొని సరిపెట్టుకొంటూ వీ కోసం ఇంతకాలం బ్రతికాను.

నేనేమిటో నీకు తెలీకుండా జాగ్రత్త పడ్డాను. కానీ నా నీడలో
వున్న నీపైన కూడా అబ్బికి నా నీడ పడక మానలేదు.”

జయ మంచం పైన బోరా పడుకొని ఏడుస్తుంటే కల్పన
దిక్కుతోచక ఓదార్చగలిగే స్థితిలో లేక జయ తలపైన చేత్తో
ఛిమురుతూ వుండిపోయింది.

జయ లేచి కూర్చుంది. మోకాళ్ళపైన తల పెట్టుకొని
రెండు చేతులని చుట్టుకుని కూర్చుంది.

అగ్ని పర్వతాలు బద్దలవడానికి సిద్ధంగా వున్నట్లుగా
వుంది అక్కడ వాతావరణం.

పైకి ఏడుస్తున్నట్లు కనపడకపోయినా మనసులో కుళ్ళి
కుళ్ళి ఏడుస్తున్నట్లుగా జయ కంఠం అదురుతోంది. వున్నట్లుండి
వెక్కి వెక్కి ఏచ్ఛింది. ఏడుస్తూనే కల్పనకేసి చూసి నవ్వింది.
పగలబడి నవ్వేసింది.

“ఇంతకాలం వదూ వస్తాడు. అతని జీవితంలో నాకు
చోటు ఇస్తాడని ఎదురు చూశాను. వదూ నన్ను, నా ప్రేమనీ.
ఈ లోకాన్నీ వదిలి వెళ్ళిపోయాడు. నా జీవి నా నించి వెళ్ళి
పోయింది. బ్రతుకు ముక్కలైంది. కన్యతాన్ని పశువులకి ధార
పోశాం. తెలిసేసినా తెలీకచేసినా నా బ్రతుకునాదికాకుండాపోయింది.

“కానీ నే నున్నాను జయా!”

జయ పెదవులపైన సజావుగా తేలిపోయిందో నవ్వు.

“నాకోసం నీ సర్వస్వాన్ని త్యాగం చేసిన నన్ను వదిలి
ఏదో లోకంలో విహరించాలను కొన్నందుకు దేవుడు నాకు
విధించిన శిక్ష ఇది, అక్కా.....”

“చలీ.”

“నేనూ నీకున్నాను.” అంది జయ కల్పన కౌగిలిలో కరిగి
పోయి ఏడుస్తు.

“మనద్దరి జీవితాలతో అటలాడిన విధిపైన, మనం ఇలాఅవ
డానికి కారణం అయిన సమాజం పైన కక్ష సాధిస్తాను అందిజయ.

“పిచ్చిదానా. ఈ అక్కే ఏమి చేయలేక పోయింది.
అమాయకురాలివి. నువ్వేం చేయగలవు. పంజా విప్పి దెబ్బ కొట్టి
డానికి ఎదురు చూసే పులివి ఎదుర్కోగలవా? పడగవిప్పి

మనలు కొడుకూ కాటు వేయడానికి నిర్దంబుగా వున్న తామసాముని
కొట్టగలవా, మనం ఆస్ట్రో అడవిని లం!" అంది కల్పన.

"శీలం పోనం వరకే ఆ ది నేను అడవాన్ని అని భయ
పడేది. అదిపోయాక ఆ ది అడవేకాదు. ఏం చేయడానికైనా ఓ
మొండి ధైర్యం వస్తుంది" అంది.

కల్పన నవ్వింది.

జయని కూడా తనతోపాటు కేబరేకి తీసుకెళ్ళింది కల్పన.
ముందు మనసంగీకరిం: కపోయినా కల్పనని చూసి ఆ జీతానికి
అలవాటు పడ్డం నే న్నకొంది జయ. జయ కూడా కేబరే చేస్తోంది.
నెల రోజుల్లో ఓ కారు కొన్నారు. ఇంటికి ఫోన్ అన్ని సదుపా
యాలూ వున్నాయి.

వాళ్ళిద్దరూ తప్ప ఆ ఇంట్లో అడుగుపెట్టడానికి ఎవరికీ
ఆస్కారంలేదు.

ఖరీదైన మనుషుల స్నేహం, ఆదరణ, అన్నింటికంటే
దబ్బు.... ఏదికావాలనుకొంటే అదిక్షణాల్లో ఏర్పాటు అవుతున్నాయి.

వాళ్ళు ఖరీదైన బంగళాలో వ్యభిచారాన్ని సాగిస్తున్నా
కూడా ప్రసాదు వస్తూనే వున్నాడు.

అతని గుండెల్లో కల్పనపై గల ప్రేమ చెరిగిపోలేదు. పరి
స్థితులని బాగా ఆకళింపు చేసుకోవ్వలసిన జాలిని పోగొట్టుకోలేదు.
ఏం చేయనుకున్నా లెక్కలేదన్నట్లుగా ఆ ఇంట్లో అతను సంచ
రిస్తునే వున్నాడు.

"మమ్మల్ని చూస్తే నీకు అనహ్యం వేయడంలేదు!"

ఓసారి కల్పన అడిగింది.

"పరిస్థితులకి మనిషెప్పుడూ బానిసే కల్పన! నేను మీతో
మొదటిసారి స్నేహం చేసినపుడు మీరిద్దరూ మంచిముత్యాలేనని
నాకు తెలుసు. నేను కాస్త తొందరపడి వుంటే నీ పరిస్థితి ఇలా
మారేదికాదని నాకు తెలుసు. ఒక్కోసారి అనుకొంటాను—ఇది
పాపమేకానీ, పుణ్యమేకానీ - ఇండులో నాకూ భాగముందని.
ఈ రోజుకీ నీపైన నా ప్రేమ చావలేదు- చావదు. నువ్వు నాగుండె
ల్లోనే వున్నావు. అది నుదేకాదు, ఎప్పటికీ అంతే!"

"నువ్వు మనిషివో, దేవుడివో నాకు అర్థంకావడంలేదు

ప్రసాద్. ప్రతి మగవాడి మనసు నీ మనసులాంటిదైతే అద
వాళ్ళంత అదృశ్యంతులు!”

ప్రసాద్ మాట్లాడలేదు.

“జయ డాన్స్ ట్రోగం ఏగాటు చేస్తున్నాను” అందికొన్న.

“బాబ్బుడు దీని ఎవరంటేదుగా.”

“డబ్బుకోసం కాదు. ఆ కళామూర్తిని కళని తిరిగించే
అవకాశాన్ని ప్రేక్షకులకి ఓసారివ్వాలని, అదంతా నవ్వే చూసు
కోవాలి” అంది.

“అలాగే!” అన్నాడు ప్రసాదు.

“నీ మంచి నంబుందా. మొట్టమొదట నేనెప్పుడూ ఓడి
పోతాను. నీ ఓడిలో చదుకొని, నీ కళలోకి చూస్తూ ప్రాణాలాది
లేమాలన్న ఓ ఓచ్చికోరిక ఎప్పుడూ పెనసులో లీలగా కదులు
తుంటే అనిపిస్తుందికదా, ఎన్నో తమ్మెరలు వలి పీల్చి పిప్పి
చేసివా నికెందుకో ఇంకా ‘ఆశ’ అని” అంది బాబ్బుగా కన్న.

ప్రసాద్ భాగంగా అడుగులులేస్తూ ఎక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

కల్పన బరువుగా వూపిరి తీసుకుంది.

*

*

*

చాలా రోజుల తర్వాత కాలికి తిరిగి గజ్జెలు కడుతుంటే,
మనసు ఉత్సాహంతో ఉరకలు వేసింది జయకి.

అందెల రవళికి గుండెలు యల్లు నాయి.

కిక్కిరిసిన ప్రేక్షకులతో ఆడిటోరియం నిండిపోయింది.
చాలా రోజుల వ్యవధి తర్వాత జయ నాట్యప్రదర్శన అనేసరికి
ప్రేక్షకులు చాలా ఉత్సాహంగా వచ్చారు.

రెండు గంటలపాటు ఏకదాగ జయ నాట్యప్రదర్శన
సాగింది. కరతాళ ధ్వనులు మిన్నుముట్టగా జయ గర్వంగా
చూసింది. కల్పన జయని కౌగలించుకుని ముద్దు పట్టకొంది.

ఘల్లు ఘల్లుమని మువ్వలు చేస్తున్న చప్పుడుతో గ్రీన్ రూం
వేపు కదలబోతూ ఎదురుగా నించున్న మనిషిని చూసి నిర్భాంత
పోయింది.

“అదే మనిషి అదే చూపు, అదే నవ్వు.....”

“మదూ మ....దూ....”

అతను చేతులు చాచాడు. జయ సంప్రదమంగా రెండు అడుగులు వేసింది. పుల్లమన్న గజెలు ఏదో హెచ్చరికని చేసినాయి. అంతే....ఎవరో పట్టుకొని అపిసటుగా ఆగిపోయింది. మరుక్షణంలోనే అక్కన్నం పరుగెత్తబోయింది జయ.

మధు జయ చేతులు పట్టుకున్నాడు కన్నీళ్ళతో వదలమన్నట్టు అతన్ని చూసింది. అతని కెదులపైన నవ్వు అలాగే వుంది. ఆ చూపులో ఆరాధన అలాగే వుంది.

కల్పన వాళ్ళిద్దర్నీ చూసి స్తంభించి పోయింది.

‘మధూ బ్రతికే వున్నాడా?’ అతను క్షేమంగా తిరిగి వచ్చాడన్న ఆనందం ఓ స్రక్కన కలిగినా, జయ జీవితంలో తలెత్తబోతున్న కొత్త విషయ సమస్యని తలుచుకొని కిరసడిపోయింది కల్పన. అనుక్షణం యేదో ఒక వింత పరిస్థితి ఎదురవుతోంది. మెదడు మొద్దుపోయింది.

జయ అతని చేతిలోంచి చేతిని విడిపించుకొని గ్రీన్ రూమ్ లోకి పరుగుదీసింది. మధూకి జయ ప్రవర్తన అర్థం కాలేదు. మృత్యువుని జయించి తను తిరిగొచ్చిన ఆనందం జయలో కనపడికపోగా ఆ వింత ప్రవర్తన మరింత ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

మధు సిగరెట్ వెలిగించి లోపలికి నడిచాడు.

జయ వెక్కి వెక్కి యేడుస్తోంది.

“జయా!” అని పిలిచాడు. ఆ పిలుపు కోసం ఎంత ఎదురు చూసిందీ, మరెంతగా తపించి పోయిందీ జయ మరచిపోలేదు.

భుజం పైన చెయ్యివేసి మళ్ళీ పిలిచాడు.

“జయా! నా మీద కోపమా?” అలా అడుగుతుంటే ఆ గొంతులో ఆమె మీద అతనికి గల ప్రేమ ఎంత స్పష్టమైనదీ, బలమైనదీ తెలుస్తూనే వుంది.

జయ తలెత్తి చూసింది.

కన్నీరు వరదలై ప్రవహిస్తున్న ఆ కాటుక కళ్ళకి మసగ్గా అతను తనకోసం పెడుక్కుంటూ ఎచ్చని దేవుడలా కనబడ్డాడు.

“చద వెదాం” అన్నాడు.

“నేను.... నేను....రాను.”

“ఎచ్చిపోయిన మనిషిని, కికోసం తిరిగి ప్రాణాల్ని పోసు

కానీ వచ్చాను జయ! నీ ప్రేమే నన్ను బ్రతికించింది. నిన్ను దూడాలన్న కోరికే నన్ను తిరిగి ఇక్కడికి తీసుకొచ్చింది." అతను చెప్పుకు పోతున్నాడు.

జయ అతన్ని తీక్షణంగా చూసింది.

"లేదు, నిన్ను నేను నమ్మను. నువ్వు త మోసగాడివి. ఆడ పిల్లల మనసులో ఆశలు రేకెత్తించి పారిపోమే వంచకుడివి. నీకు ప్రేమంటే తెలీదు. పీజ్ గెటవుట్!" అరిచింది.

జయ ఎందు కా పింగా ప్రవర్తిస్తుంది మాధవ్ కి అర్థం కాలేదు. వాడు పెదపులపైన ఓ నవ్వు తేలిపోయింది. ఆ నవ్వుకి ఏ అర్థమైనా కావచ్చు. కానీ జయ గుండెని మాత్రం పిందేసింది. మాధవ్ అక్కడ్నుంచి బయటికి కదిలాడు. అతను బయటికి వెళ్ళాడో లేదో-తలని టేబిల్ పైన తపతపమని కొట్టుకుంది జయ.

ప్రసాదు, కల్పన వాంఛతో అన్నది.

ఆ మనిషి నే ననవల్సిన మాటలేనా అవి! ఎన్ని కష్టాలనో సహించి, మరెన్నో బాధలకి తట్టుకొని, సముద్రాలు దాటి, అడవులు దాటి, గుట్టలు, షట్టలుదాటి నా కోసం వచ్చాడిని నాకు తెలీదా? కానీ, కానీ నేనెంతనికి తగినదాన్ని కాదు. అందుకే అతని మనసు విరిగిపోవాలనే అలా మాట్లాడాను." అంటూ యేడుస్తోంది జయ.

"పద మనం వెళ్దాం" అన్నది కల్పన.

అప్పటికే అందరూ వెళ్ళిపోయారు.

వాళ్ళు ముగ్గురు బయటకొచ్చి కారు ఎక్క బోతుండగా మాధవ్ కారు చాటునించి చటక్కున వచ్చి జయ చేతిని పట్టుకున్నాడు. జయ విడిపించుకోవాలని శతవిధాల ప్రయత్న చేసింది. మాధవ్ ది సామ్యమైన చేయి కాదు. కొండల్ని పింకి చేయగల ఓ మిలటరీ ఆఫీసరు అతను. అలాంటివాడి చేతిలోంచి ఓ ఆడపిల్ల ఎలా తప్పించుకో గలదు? మాధవ్ రెండు చేతుల్తోనూ ఓ బొమ్మని పట్టుకున్నట్లు పట్టుకొని పక్కనే వున్న కారులోకి తోసి కారెక్కి స్టార్టు చేశాడు.

కల్పన, ప్రసాదు చూస్తూ వూరుకున్నారే తప్ప యే విధంగానూ అడ్డలేదు.

సమస్యని వాళ్ళే పరిష్కరించుకొంటే మంచిదన్న అభి

ప్రాయానికి వచ్చారు వాళ్ళిద్దరు.

“కారు అప్పు. లేకపోతే దూకేస్తాను,” అరిచింది జయ. మధు మాట్లాడలేదు. విండస్క్రీన్ లోంచి రోడ్డు మీదకి చూస్తూ కారు పోనిస్తున్నాడు. ఒక చేతిరో స్టీరింగ్, మరో చేత్తో జయని పట్టుకున్నాడు.

“ప్లీజ్ నన్నొదిలేయ్. నన్ను చంపకు మధూ!” అతని భుజంపైన తల వాల్చేసింది. యేడుస్తోంది.

“నేను చచ్చిపోతాను నాకీ బ్రతుకొద్దు,”

“నీ మొహం నేను చూశేను, నన్ను ఒదిలిపెట్టు” కారు అగింది. జయని చేతుల్లో ఎత్తుకొని ఇంట్లోకి తీసుకొచ్చాడు మధు.

శాంతమ్మ కంగారుగా సోఫాలోంచి లేచి,

“ఏమిటా ఇది?” అంది.

జయని తల్లి వెళ్ళు తోళాడు మధు.

“నీ కోడలికి అతిథిలివి ఎక్కువయింది. కాస్త మంద లించు” అంటూ విసురుగా మేడపైకి వెళ్ళిపోయా దతను.

“అత్తయ్యా....” అంటూ శాంతమ్మ కాళ్ళదగ్గర జారి పోయింది జయ.

“లే తల్లీ, లే. ఇంతకాలానికి బాబు తిరిగొచ్చాడంటే అది నీ అదృష్టమే అనుకున్నాను. నీకేంకావాలో చెప్పు, ఏదవకు” అంది.

“ఈ దేవాలయంలో అడుగుపెట్టేఅర్హత నాకు లేదత్తయ్యా. ఈ బ్రహ్మరాలిని చంపేయండి అత్తయ్యా!”

“నీకొచ్చిన భయంలేదు. ఈ అత్తయ్య బ్రతికుండాగా నీకే భయమూ అవసరంలేదు. చెప్పమ్మా” అంది శాంతమ్మ.

జయ తలెత్తి ఆమె ముఖంలోకి చూసింది. సాక్షాత్తు పార్వతీదేవిలా జయ కళ్ళకి అవిశ గోచరించింది. రెండుచేతులూ ఎత్తి నమస్కరించింది ఆమెకి జయ.

“చెప్తాను, అంతా చెప్తాను. మధూ కోసం....అతని సుఖం కోసం నేనేమైనా పడ్లేదు. అత్తయ్యా....నేను బ్రహ్మరాలిని. గండు తుమ్మెదలు పిల్చి పిప్పిచేసిన పువ్వుని నేను.”

జయకి ఆపేశం ముంచుకొచ్చింది. అవేదనకి కట్టలు తెగింది. గుండెలు పగిలిపోయే ఆ ఊణంలో జయ శాంతమ్మకి అంతా చెప్పింది. అలిసిపోయింది. బాడ, భరించరాని బా. అవిషకి చెప్పకొన్న తర్వాత కాస్త ఊరటని కలిగించినా, వళ్ళు తేలి పోయింది. అయినా ఆమె ఒంలో మొహం దాచుకొని వెక్కిరి వెక్కిరి ఏడుస్తోంది.

శాంతమ్మ చకితురాలయింది. జయ నోటి నుండి విన్న నిజాలు గుండెని పిండినా, జీవితాన్ని బాగా అవగాహన చేసుకొని వడగొట్టిన ఆ తల్లి గట్టగా నిట్టూర్చింది. జయ తలపైన చేత్తో ఆప్యాయంగా నిమిరింది.

“జయా, లేమ్మా,” అంది శాంతంగా. ఆ పిలుపులో యేదో ఓ ఖచ్చితమైన నిర్ణయం ద్వనించింది.

జయ లేవలేదు. తలెత్తి ఆ తల్లి మొహంలోకి చూడాలంటే భయపడింది. ఆ చూడాలకి తట్టుకోలేక చేసిన తప్పులకి మాడి ముక్కి పొతానేమో ననుకొంది.

“ఎంతటి వాళ్ళయినా విధికి తలొంగక తప్పుదమ్మా. కాకతా కీయంగా జరిగిపోయిన ప్రతి సంఘటనా, నీ జీవితంలో ఒక తుఫానుని రేకెత్తించినమాట వాస్తవం. దానికి నువ్వెంత వరకు నాధ్యురాలివి అన్న ప్రశ్న వేసుకుంటే సహజం కేవలం నువ్వు ఓ నిమిత్తురాలివి. నీ ప్రేమయం లేకుండా జరిగిపోయిన అన్యాయాలకి నిన్ను దోషిగా భావించడానికి యే విధమైన ఆస్కారమూ లేదమ్మా!”

జయ అవిష మాటలకి తలెత్తి చూసింది.

నా తప్పు లేదంటున్నారా! నేను పాపిని కాదంటున్నారా అత్తయ్యా!”

శాంతమ్మ ప్రేమగా నవ్వింది.

“నువ్వు పుట్టినప్పుడు మొదటిసారిగా నిన్నెత్తకుంది ఈ అత్తయ్యా. నీకు ఊహించి సేవరకూ ఈ అత్తయ్యా దగ్గరే పెరి

గావు. గుర్తులేదూ....ఇలా జరగడానికి పరోక్షంగా నా బిడ్డ, ఏ
మధూ కారణం....అని నేనంటున్నాను.”

“అత్తయ్యా!”

“నా బిడ్డకి నీవే తగినదా వమ్మా!”

“లేదు, లేదు. ఆ మాట నేను భరించలేను. అతన్ని వంచించ
లేను. నా ప్రాణం పోయినా పరవాలేదు. మధూ జీవితం నాశనం
కావడాదు.”

శాంతమ్మ గంభీరంగా అన్నది.

“నా బిడ్డ మనిషి కాడమ్మా, దివుడు. పరిస్థితులని అర్థం
చేసుకోలేనంత మూర్ఖుడు కాదు. దేశరక్షణ కోసం ఏ క్షణంలో
నైనా ప్రాణాల్ని త్యాగం చేయడానికి సిద్ధపడే త్యాగశీలి నా బిడ్డ.
నీవేమీ దాయకండా నీ మనసు. కడిగేసుకున్నావు. ఇప్పుడు మధూ
నీ మనిషి. వాడు నీన్ను వదులుకోడు. నీకా భయం అవసరంలేదు.”

“వద్ద అత్తయ్యా! నా మనస్సాక్షి అందుకు అంకితమివ్వడం
లేదు. నా జీవితంలో ప్రవేశించకపోయినా, అతను నావాడు అన్న
తృప్తి నాకు చాలు. అతనెక్కడన్న సుఖశాంతుతో ఉంటే
అదే నాకు పది లక్షలు. ఈ దౌర్భాగ్యురాలి జీవితంతో ముడిపెట్టు
కుని అతను నరకం అనుభవించడం నేను చూశేను భరించలేను.”

“జీవితం అశాశ్వతమైనది. దేన్ని మనం ఆశించినా కేవలం
ఈ వూపిరి వున్నంతవరకే. నా కొడుకు నువ్వనుకొనే మామూలు
మనిషి కాదు. పోనీ, ఓ నిర్భాగ్యురాలి జీవితాన్ని సంస్కరించిన
తృప్తినయినా వాడికి కలగనీయి.”

జయ మాట్లాడలేదు. ఆలోచనలు కత్తుల్లా పొడుస్తున్నాయి.

“నేను అప్పుడైతే మాట్లాడాను, నువ్వు భయపడకు.
మధు నీవాడు” అని లేచి లోపలికెళ్ళింది శాంతమ్మ.

జయ ఓ నిర్ణయానికి వచ్చింది.

ఇప్పుడు ఆమెకి భయంలేదు.

బాద, ఆవేదనా అన్నీ ఒక్కసారిగా పటాపంచలయినాయి.
శేబిల్ పైనున్న కారు ‘కీస్’ తీసుకుంది. స్థిరచిత్తంతో బయట
కొచ్చింది. కారెక్కి స్టార్ చేసింది.

గోదావరి నా కన్నీరు

వది నిమిషాల్లో బంజారా హిల్స్‌లో తనుండే ఇంటిముందు
కాదు అపి దిగింది.

హాలులో ప్రసాదు, కల్పన కూర్చోని వున్నారు. వాళ్ళని
చూసి ఓ చిరునవ్వు నవ్వి జయ లోపలికి నడిచింది.

ప్రసాదు కల్పన మొహ మొహాలు చూసుకున్నారు.

జయ గదిలోకి వచ్చింది. అద్దంలో చూసుకొంది. ఇంకా
మేకప్‌లోనే వుంది తను. బాగా యేవడం చేత కళ్ళు బాగా
ఉబ్బినయి. రంగు వేసుకున్న మొహానా కన్నీటి చారలు తన జీవి
తంలో పడిన మచ్చల్లా కనిపించినయి.

ద్రాయరులోంచి నిద్రమాత్రల సీసా తీసింది కూజాలోని
వీళ్ళని గ్లాసులోకి వంపుకొని సీసాలోని మాత్రలన్నీ వేసుకొని 'ళ్ళు
తాగింది. ఎన్నో భాల్స్, కష్టాల్ని ప్రతిక్షణం ఎదుర్కొని చివరికి
తను సాధించబోతున్న విజయం ఇది. విజయం తనదే. తను ఓపి
పోలేదు. దేనికోసం తనింత కాలం ఎందుకు ఎదురు చూసినట్టు ?
ఎందుకు ఆగినట్టు ?

శరీరంలో యేదో నిశ్చిత్తువ చోటు చేసుకుందోంది. చెమట్లు
వడుతున్నాయి.

ఎదురుగా నటరాజు విగ్రహం కనపడింది. తూలుతూ ఆ
విగ్రహం ముందుకి నడిచింది. కాలికున్న గజ్జెలు అపశ్యతిః లికేయి.

"నటరాజా, మేడమ్ నీ కంకితం చేసిన ఈ జీవితాన్ని
నేను మరొకరికి అంకితం చేసుకోవాలనుకున్న స్వార్థపరురాలిని.
అందుకు నువ్వు నాకు విద్రించిన శిక్ష ఇది. కరువుతీరా యేడ్వాలవి
వుంది. కాని కన్నీరే రావడం లేదు. వస్తే అది మరో గోదావరి
అయ్యేది....!"

విగ్రహానికి ఎదురుగా కాళ్ళు వెనక్కి మడిచి రెండుచేతుల్ని నేల
పైన ముందుకి వేసింది.

"జీవితం నాపాలిట కాపమయింది. ఓ పీడకలగా అంతా
తుగిసిపోతోంది, ఈ పాపిని క్షమించు. కాన్ని షణ్డార్లో యీ

నవలంబాలనించి పూర్తిగా విముక్తిపొంది నీ నన్నిది చేరాంన్న
 ౧౪...." కాలి గజ్జెలని విప్పింది. అపురూపంగా వాటిని ఓసారి
 కృదయానికి హత్తుకొంది. కళ్ళనించి జారిన కన్నీటి బొట్లు
 గుండెలపైన పడినాయి. వణుకుతోన్న చేతుల్లో ఆ గజ్జెలని నటరాజు
 ముందు వుంచింది. మెల్లగా వంగి శిరస్సుని వాటిపైన పెట్టింది.

"జయా!"

ఆ పిలుపు ఎవరిదో జయకి తెలుసు. గుండెల్లో గంటలు
 మోగాయి. ఆఖరి క్షణాల్లో తన దేవుడు తనని వెదుక్కుంటూ
 వచ్చాడు. తన తప్పులని క్షమించాడు. అంతకంటే తనకేం
 కావాలి? మెల్లగా తలెత్తి చూసింది.

మదూ, వెనకగా శాంతమ్మ, కల్పనా, ప్రసాదు.... అందరూవున్నారు.

అంతకంటే తనకేం కావాలి?

మధు జయని ఒడిలోకి తీసుకున్నాడు.

"ఏమిటిది? నువ్వు నన్ను అర్థంచేసుకుంది ఇంతేనా జయా!
 ప్రాణాలని నీ గుండెల్లో దాస్తన్నానని చెప్పాను. నే నెక్క
 న్నా తిరిగొస్తానన్న నమ్మకం నీకు లేకపోయిందా?"

జయ పెదవులపైన సజావుగా తేలిపోయిందో నవ్వు.

నువ్వెప్పుడూ నా గుండెల్లోనే వున్నావు మధూ. ఆఖరికి, నా
 ఆఖరి క్షణాల్లో నీ చేతుల్లో కడతేరిపోతున్నాను. నాకు అంతకంటే
 నీం కావాలి"

అందరి గుండెలు యల్లుమన్నాయి ఆ మాటలకి.

"హాస్పిటల్ కి తీసుకు వెళదాం" అన్నాడు ప్రసాదు
 గంగారుగా.

"నే నెలాగూ బ్రతకను. నన్ను అల్లరి పెట్టకండి.
 మధూ.....మధూ....."

మధు కన్నీళ్లు వరదలు కాగా, జయని రెండు చేతుల్లో
 జైసి గుండెలకి హత్తుకున్నాడు. జయ కోరికని తెలుసుకున్న
 ఏలా ఆమె నుదుట ముద్దుపెట్టుకొన్నాడు.

గోదావరి నా కన్నీడు

జయ చూపు వదు మీద నిలిచిపోయింది.

ఓ ఇం తీరిపోయింది.

శాంతమ్మ బాపవడంది. కల్పన వెళ్ళిగా చూసింది. విరుచు
కొని జయ కాళ్ళపైన పడిపోయి రోదస్తోంది కల్పన.

ప్రసాదు కళ్ళనించి జారిని కన్నీరు జయ పాదాలని అడిగే
క్రిస్తోంది. ఒక నర్తకికి, ఒక కాకారిణికి, ఒక ప్రేమ మూర్తికి జరి
గిన అన్యాయానికి ఏ విధమైన తీర్పునీ ఇవ్వలేని నటరాజు సిగ్గుతో
తలొంచుకున్నాడు.

స మా ప్తం

కృ త జ్ఞ త లు

‘గోదావరి నా కన్నీరు’ సవల రామడానికి నాకు కొన్ని
సలహాల నిచ్చిన మిత్రుడు శ్రీ సికరాజుగారికి నా
కృతజ్ఞతలు తెలియజేస్తున్నాను.

— రచయిత

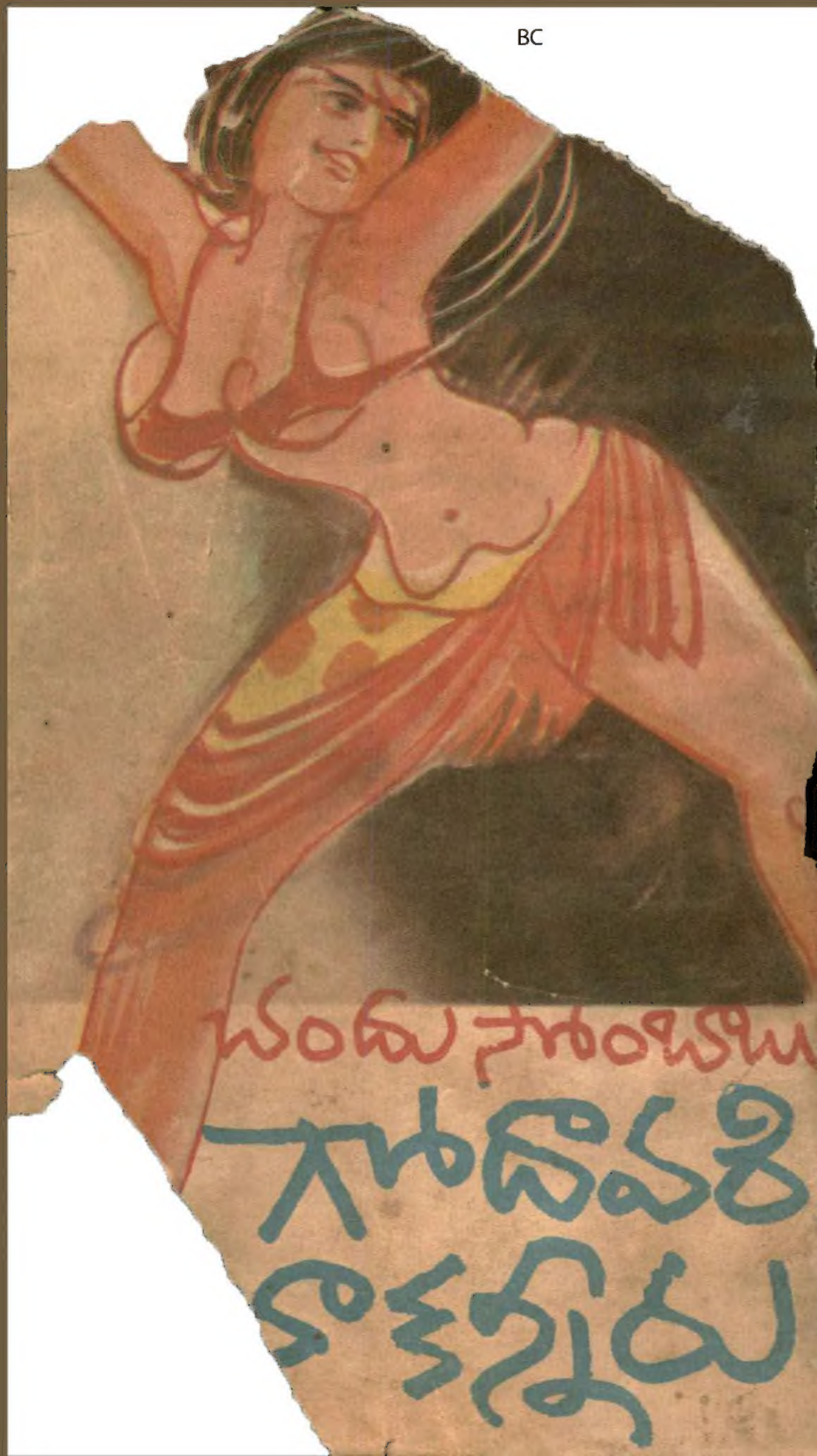
అంకితం

అమ్మ శ్రీమతి చందు అన్నపూర్ణమ్మగారికి ప్రేమతో

మీ

అ:

BCI

నందు శారంగం

శారంగం

కవి

ಕುಟುಂಬ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಪುನರ್ಮನವಣಿಗೆ ಸಂಸ್ಥೆ

ಪುನರ್ಮನವಣಿಗೆ ಸಂಖ್ಯೆ	TPLA133M145
ಪುನರ್ಮನವಣಿಗೆ ಹೆಸರು	ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿ
ತಾರೀಖು	31/10/24
ಮುಂದು ಅಂಶ	125
ವಿವರಣೆ ಅಂಶ	125
ಮೊತ್ತದ ವಿವರಣೆ	125
ವಿವರಣೆ ವಿವರಣೆ	125
ಭಾಗದ ವಿವರಣೆ	125
ಲೇಖನ ವಿವರಣೆ	125
ತಯಾರು ವೆಚ್ಚ	125
ವೆಚ್ಚದ ವಿವರಣೆ	125
ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವೆಚ್ಚ	125
ಪರಿಶೀಲನೆ ವೆಚ್ಚ	125
ವೆಚ್ಚದ ವಿವರಣೆ	125
ಲೇಖನದ ವಿವರಣೆ	125
ಪ್ರಾಥಮಿಕದ ವಿವರಣೆ	125
ಪರಿಶೀಲನೆಯ ವಿವರಣೆ	125
ಪರಿಶೀಲನೆ	125